ZINAIDA GANE

DICTATURA IGNORANȚEI

CZU

Republica Moldova, Chişinău
Bul. Dacia, 46, of. 1
e-mail: edituraphoenix@yahoo.com

Editor: Grigore Grigorescu
Concepție grafică și paginare: Adrian Grigorescu

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Gane, Zinaida
Dictatura ignoranței/Zinaida Gane; Concepție grafică și paginare: Adrian Grigorescu; Ch.: Ed. Phoenix, 2010

I S B N

© Editura Phoenix

APOSTOLATUL INTELECTUAL AL ZINAIDEI GANE

Calvarul ori „teroarea istoriei" sau „omul sub vremi" a mutilat statutul moral al majorității conaționalilor noştri. Diabolicul experiment comunistizator al colonizatorilor - secindați de renegații naționali - a pervertit mentalitățile şi sufletele, intoxicând, degenenându-le identitar. Veritabilii - foarte puținii intelectuali - care au rezistat, nu au pactizat şi n-au putut fi mutilați, au purces la munca asanatoare, de reabilitare a conştiinței de neam şi credință strămoşească imediat după declanşarea democrației. Unul din liderii acestei activități a fost şi rămâne Zinaida Gane (Muravschi). Ea nu este membră a Uniunii Scriitorilor din Moldova din considerentul că n-au fost perfectate la timpul potrivit actele necesare poate din cauza „minții noastre de pe urmă" ori a şmecherismului primitiv, ignorant. Este o onoare ca dna Zinaida Gane să facă parte din casta scriitoricească (nu ştim de o fi şi ea onorată prin apartenența la obştea scriitoricească - preponderent masclinizată. Poate aşa nițel se va fertiliza mediul şi osătura scriitoricească bărbătizată (barbarizată).

Creația eseistică şi publicistică ori, mai curând, „cruciada" analitică, evaluatoare şi profetizatoare a fenomenului sociocultural şi politic național al autoarei a debutat prin eseul intitulat „Ambițiile rodesc discordie", publicat în revista „Glasul națiunii" în decembrie 1992 şi continuă până la 4 ianuarie 2010 prin publicarea în cotidianul „Timpul" a eseului-studiu „Moldovenii, politica naționalistă radicală, statul polietnic şi intelectualitatea". Iată doar un ecou apreciator (jinduit de orice scriitor) al unui cititor la ultima publicație a autoarei: „De 20 de ani astept o astfel de opinie limpede precum cristalul despre etnia românească. Sunt ca mine mii de intelectuali… care au asteptat de dincolo de Prut semnalele inveşnicirii româneşti în această lume, unde toate neamurile işi au locul lor sub soare. Iată că a apărut şi nu am cuvinte destule să mulțumesc lui Dumnezeu că trăiesc aceste clipe…" (Timpul", 4 ianuarie 2010).

Lucrările scrise de autoare au fost apreciate pentru profunzimea analizelor sociopolitice cu 10 premii („Literatura şi arta") şi 40 de premii pentru numeroase cicluri de emisiuni radiofonice.

Prima carte - intitulată ca un manifest-protestatar al autoarei - "Povara laşității noastre" - este replica dură aplicată legendarului titlu de roman druțian - "Povara bunătății noastre" - a fost lansată în 2006, prefațată elogios de scriitorul Vlad Zbârciog, din care reproducem aprecierile exact formulate: "Ideea cuprinsă în titlu explică metaforic situația de moment în spațiul pruto-nistrean, o stare de incertitudine, trăită de autoare cu intensitatea unei decepții, deoarece amenințarea care planează asupra noastră nu are durată. De aici şi demersul intelectual pe care-l face cu deosebită inteligență şi intensitate sufletească şi spirituală... această carte e scrisă de o fire chemată de destin, logodită cu miracolul cuvântului,

cu taina dintre lucruri şi fenomene, pe care o descoperă prin arderea zilnică a sufletului...” (14 aprilie 2003). Pentru a ne imagina importanţa problemelor abordate de analistă, nominalizăm doar titlurile eseurilor: “Republica Moldova – exemplu al neîmplinirii în plan spiritual...” (“Literatura şi arta”, 3 iunie 1999); “O naţiune fără idealul unităţii este o mulţime” (“Ţara”, 10 martie 1993); «Când românii nu s-au iubit, au fost umiliţi...» („Ţara”, 1 iunie 1993)...

A doua sa carte se intitulează “Dictatura ignoranţei” (ea include şi câteva materiale publicate anterior). Reproducem numai titlurile primelor eseuri: “Blestem şi strigăt de durere”; „Libertate sau sclavie?”; ”Săracă Ţară a Moldovei...”; ”Piară duşmănia-n Ţară...”; „Priviţi, domnilor, în oglindă...”; „Ale cui sunt oare slugile poporului?!”; „Republica Moldova... stat multinaţional?”; „Social-democraţia în ofensivă”; „În faţa mântuitorului ne vom prezenta ca neam...”

Zinaida Gane s-a angajat plenar în activitatea de regenerare morală, spirituală şi de reabilitare a adevărului (istoric) din primii ani ai dezgheţului gorbaciovist – alături de coautorii ai acestei nobile salahorii: Ion Ungureanu, Mircea Druc, Serafim Saka, acad. Petru Soltan, Vitalie Pastuh-Cubolteanu, Ion Ciocanu, Vladimir Iacovlev, dr. Valeriu Dulghieru… Moştenirea genetică paternală, noblеţea strămoşească, spiritul tutelar nobiliar, capacitatea de muncă şi jertfă, pregătirea intelectuală veritabilă îi permit să-şi exercite în mod onorabil apostolatul intelectual. Am fost surprins şi arhiincitat, mulţi ani în urmă, când am descoperit în săptămânalul “Literatura şi arta” un eseu în care Zinaida Gane analiza fenomenul intelectual naţional. Eram curios să aflu cine-i temerarurul autor (pe care-l credeam inexistent pe la noi)?

Vitregia destinului ori numai Domnul cunoaşte cauzele ce au forţat-o (vitregit-o) să emigreze în alt spaţiul al latinităţii – Italia, alături de soţul său şi departe de fiu. Dar şi aici ea continuă acelaşi sacrificiu intelectual (descendenţă posteminesciană) de a munci în surdină, neremunerată şi necerşind onoruri şi glorii pentru culturalizarea şi respiritualizarea neamului său. E o salvare cerească pentru ea internetul – care-i permite să rămână conectată la pulsul vieţii de la baştina sa mereu antagonizată, terorizată, colonizată-slavizată, continuând să trăiască în vâltoarea evenimentelor, victoriilor şi ratărilor, fiind mai informată şi iniţiată de cât mulţi dintre conaţionalii săi.

Rămâne inexplicabil cum autorităţile culturale şi ştiinţifice republicane permit ca personalităţi de seamă să emigreze din cauza nesolicitării lor. Este un lux risipirea valorilor. Şi încă după sacrificiile enorme depuse - ani în şir - pe altarul renaşterii naţionale, după travaliul extenuant din campaniile elctorale pe cont propriu, fiind „răsplătită” numai prin atacuri şi defăimări în presă, prin apărare, ameninţări din partea rusofonilor degradaţi şi a projeniturillor oploşite, paraşutate pe meleagul nostru... Ultima „operă” de această esenţă, a explodat în paginile „Timpului” din 19 ianuarie, în articolul injurios „Să apărăm moldovenii

de intelectualitate" - o replică la studiul „Moldovenii, politica naționalistă radicală, statul poliertnic şi intelectualitatea", al Zinaidei Gane. Indignat de afirmația că un procent însemnat de moldoveni „nu a reuşit ...să învețe lecția demnității naționale", defăimătorul recunoaşte că nu are demnitate fiindcă nu are cu ce se mândri. „Reprezentând o națiune tânără" (națiunea moldovenească?), care n-a inventat praful de puşcă - deoarece se află la vârsta prunciei? – „polemistul" concepe superficial şi preconceput fenomenele analizate, confundând cetățenia (națiunea civică) cu națiunea şi botezându-i pe toți cu numele de moldoveni, lezează demnitatea unui popor, care a dat umanității pe Eminescu, Iorga, Hasdeu, Vulcănescu, Goma... şi este cunoscut în istorie de circa 2 mii de ani. Tânăra națiune moldovenească, din care face parte, evident şi pretinsul autor - reprezintă creatura colonizatorilor şi a convertiților naționali.

Era firească continuarea polemicii, şi ne bucurăm că la 1 februarie profesorul Vlad Pâslaru a dat replica de rigoare modovenistului.

Sincronizată alături de biografia scriitoarelor Lidia Istrati, Argentina Cupcea-Josu, Marcela Mardare, Lidia Hlib, Lidia Codreanca, Zina Cenuşă, Claudia Partole, Elena Vatamanu-Curecheru, Marcela Benea, Luminița Dumbrăveanu, Liudmila Sobiețchi, Lucreția Bârlădeanu, Argentina Ciocanu, Eugenia Bulat, ş.a. Zinaida Gane nobilizează cohorta doamnelor aristocratizatoare a spiritualității româneşti.

Grigore Grigorescu,
17 ianuarie 2010

BLESTEM ŞI STRIGĂT DE DURERE...

Ne-am obişnuit, sau poate ne-au obişnuit să vedem în balada „Mioriţa” doar o expresie a geniului creator al neamului nostru vitregit de soartă. Ne-am grăbit chiar să organizăm şi un concurs pentru a realiza un monument, care ar eterniza şi aşa eternul spirit creator al românului. Şi nimeni până în prezent nu a reuşit, sau poate nu a dorit să înţeleagă, că celebra baladă este şi un blestem, un strigăt de durere, pe care strămoşii noştri ni l-au adrest nouă, urmaşilor, ca o avertizare- cine va îndrăzni să ridice sabia asupra fratelui său, blestemat să fie şi să poarte acest blestem până nu-şi va spăla cu sângele nepoţilor şi strănepoţilor păcatul fratricidului, căci ce este acel omor din baladă, dacă nu un fratricid, şi cine sunt cei trei ciobănei (unu-i moldovean/ unu-i unguren/ şi unu-i vrâncean), dacă nu trei fraţi de sânge: moldoveanul, munteanul şi transilvăneanul.

Multe generaţii de savanţi au tot căutat cu lupa printre rândurile baladei resemnarea în faţa morţii forţate, protestul împotriva morţii forţate, o înţelegere superioară a destinului şi a unităţii omului cu cosmosul etc., şi nu au observat esenţialul- păcatul fratricidului.

Nimeni nu s-a întrebat –de ce moldoveanul, iar în alte variante (se cunosc mai bine de o mie)- munteanul şi ardeleanul, aflând de la mioară că urmează să fie ucis, nu a încercat să se salveze?

Poate pentru că până în ultima clipă a crezut că fraţii nu pot să se omoare înde ei, deoarece „sângele apă nu se face”, sau poate nu a dorit să-şi păteze sufletul cu sânge de frate?

Lungă şi anevoioasă a fost calea pe care strămoşii noştri au parcurs-o până a înţelege că doar uniţi vor putea rezista vitregiilor istoriei. Greu a fost somnul, dar, odată deşteptaţi, predecesorii românilor de azi au transmis din generatie în generatie , ca un avertisment, acest blestem numit baladă pentru a destrăma „vraja” care i-a făcut pe fraţi să se bată secole în şir, dând , astfel, posibilitate străinului să le prade casele, să le omoare nevestele şi copiii şi, în ultimă instantă, să-i transforme în sclavi.

Odată spulberată „vraja”, românii au reuşit să realizeze Marea Unire de la 1859, urmată de întoarcerea Basarabiei la sânul Patriei în 1918.

Dar se vede că blestemul mai continuă să planeze deasupra noastră. Şi va plana atâta timp, cât vom continua să fim laşi, să ne urâm fraţii, să ne închinăm străinului. Atâta timp cât nu vom respecta stămoşii, care ne-au lăsat cu gură de moarte acest avertisment-dacă veţi îndrăzni să ridicaţi sabia asupra fratelui, blestemati să fiţi voi şi urmaşii voştri, şi să purtaţi acest blestem până nu veţi spăla, cu sângele vostru şi al urmaşilor voştri, fratricidul- nu vom reuşi să ne făurim şi noi o viaţă demnă de un neam străvechi.

Oare am reuşit noi să ne debarasăm de laşitate, oare am încetat să ne închinăm străinului? Fără îndoială, nu! Cine dacă nu laşitatea ne-a fost consilierul atunci când am acceptat situaţia de sclavi într-un imperiu crud şi hrăpăret? De ce în 1940, cand prin odiosul pact Ribbentrop-Molotov României i s-a răpit o parte din teritoriul strămoşesc cu tot cu populaţie, nu s-a protestat, aşa cum au făcut finlandezii, popor puţin numeros, dar viteaz şi cu demnitate? De ce până-n prezent mai continuăm să ne uram noi, fraţii, în loc să ne conjugăm eforturile în numele viitorului ţării şi al neamului românesc?

Parcă-i aud pe unii pseudopatrioţi, care, în loc să caute ieşirea din impas, vor incepe să se autoconsoleze cu afirmaţii de genul: timpurile au fost vitrege aspiraţiilor românilor, ţara se afla ,vorba cronicarului, la „răscruce de drumuri, în calea tuturor răutăţilor". La urma urmei, aşa ne este soarta!

Or, se ştie că soarta şi-o făureste poporul. Cum e poporul, aşa-i este şi destinul. Cum e guvernul, aşa-i şi poporul, iar parlamentul e pe potriva celor care l-au ales. Vreţi dumneavoastră sau nu, dar aici este buba. Răul de la noi vine. Străinul doar a ştiut să tragă foloase din laşitatea noastră. Şi nu ne face cinste să umblăm cu şiretlicuri de genul: realitatea este cum este şi trebuie să ţinem cont de ea. Realitatea nu este o axiomă, ci doar rezultatul unui concurs de împrejurări. Se schimbă situaţia, se schimbă şi realitatea. Mai ales dacă se depun şi eforturi pentru a o schimba.

De ce să nu recunoastem că avem şi noi partea noastră de vină în constituirea acestei realităţi. Marea majoritate a celor care au ştiut adevărul, l-au dosit şi mai continuă să-l dosească. De ce? Din interese meschine, din laşitate? Mai vor câte un lot de pământ să-şi construiască în capitală şi casă, având deja apartamente spaţioase, mai visează să se pricopsească cu vreo editură pentru a-şi asigura existenţa, fără să prea transpire, sau poate se tem de concurenţă?!

Sunt şi din cei care visează să devină regi. Chiar şi pe o unghie de pământ, dar regi să se numească. Dacă primii mai pot fi convertiţi la adevàăr, ceilalţi- pentru nimic în lume, mai ales dacă au reuţit să guste din „povara puterii". Pe aceştia nu-i sperie nici chiar blestemul strămoşilor. Ei se vor regi, chiar şi cu preţul nenoricirii poporului, cu preţul minciunii, mai ales dacă au la îndemană o „realitate", la „făurirea" căreia au pus şi ei umărul lor voinic şi comunist.

Cei care au putut, au făcut puţin, sau aproape nimic pentru deşteptarea neamului. Din lene, din laşitate, din interese personale sau mai ştiu eu ce, dar s-a făcut puţin. Cine din demnitari, deputaţi, savanţi s-a adresat fraţilor din România cu rugămintea să ne pună la dispoziţie acele documente care se păstrează prin arhivele din Ţară şi care i-ar putea deştepta pe năpăstuiţii noştri conaţionali, mai ales pe cei din Transnistria. Nimeni! Nici chiar domnul I.Vatamanu, care parcă a încercat să spună adevărul la întalnirea cu deputaţii de toate nivelurile din raionil Dubăsari, dar, din nu ştiu ce considerente, s-a oprit la început de cale..

Şi nu doar I.Vatamanu ştie că majoritatea românilor din Transnistria au fost strămutaţi cu traiul din cele mai străvechi timpuri peste Nistru, pentru a păzi hotarele ţării, iar locurile lor de baştină sunt prin Oltenia, Banat, Maramureş. Dacă noi, basarabenii, mai putem avea ambiţia deşartă de a ne numi doar moldoveni, cei de peste Nistru sunt români, iar rudele lor, pe care, de fapt, nu le mai cunoasc, trăiesc şi astăzi prin Muntenia şi Ardeal.

Şi savanţii, au făcut ei oare totul pentru a şterge stratul de neadevăr, care s-a sedimentat pe conştiinta poporului, datorită eforturilor celor cu „misiunea istorică"(ruşii n.n.) care, de fapt, este „ rezultatul unui gol sufletesc,... a unui deşert care, de-ar stăpâni pământul, tot nu s-ar umple" (Eminescu „Tendinţe de cucerire") şi a renegaţilor vânzători de neam, pe care genialul Eminescu i-a numit „veninul pe care natura binefăcătoare l-a îndepărtat din corpul nostru" (Eminescu „Educaţiune şi cultură").

Din conlucrarea acestor personaje a rezultat „măreaţa operă" de anesteziere a memoriei indigenilor, care se trag din două seminţii ilustre: romanii şi „cei mai viteji şi mai nobili dintre traci-dacii"(Herodot).

Savanţii noştri în loc să pună umărul şi să urnească bolovanul necunoaşterii, s-au grăbit să susţină unanim, ca în zilele bune ale comunismului militant, candidatura „celui mai ilustru fiu al poporului" . Şi nu i-a pus în gardă nici faptul că poporul român a mai avut un „fiu ilustru". Şi nici pe cei care se pretind a fi „conştiinta neamului" nu i-a îngrijorat această unanimitate caracteristică doar popoarelor necivilizate.

Nu era mai mai corect să ne vedem de ale noastre, adică să muncim mai cu osârdie pentru viitorul urmaşilor noştri, purtând sus drapelul demnităţii şi ideea sfântă a unităţii de neam?

Pe „savanţii" istorici şi filologi (cu excepţia celor care au fost în primele rânduri-d.d. Moşanu, Tănase, Mătcas, Buga s.a.) îi mai pot înţelege. Dumnealor nu ne-au prea bucurat cu o poziţie fermă în problemele cardinale ale neamului. Au tot făcut jocul demnitarilor, debitând în cor nişte inepţii despre trecutul, prezentul şi viitorul poporului şi al limbii noastre. Aică, vorba lui Donici, au făcut „aport" cât au putut în speranţă să le pice şi lor un os de la masa imperială. Şi le-a picat.Le mai pică şi astăzi. Unii din cei care s-au făcut savanţi călăuzind plebeii pe calea spre comunismul de la orizont, s-au instalat în fotolii moi, sezând „din dreapta" preşedintelui în calitate de consilieri. Şi nici n-au binevoit să-şi retragă „operele geniale „ cu comunişti şi comunism , ele continuând să polueze rafturile magazinelor şi ale bibliotecilor. De ce n-o faceţi, domnilor savanţi?

Şi dumneavoastràă, stimaţi intelectuali, să nu ştiti oare că soarta acestui petec de pământ, care se chiamă Basarabia (borezat astfel de către ruşi), nu o va decide un preşedinte, chiar şi ales de „întregul popor", şi nici „tăt nărodu", ci întreaga naţiune română printr-un referendum organizat în conformitate cu legile internaţionale?!

Acesta-i adevărul, nu ceea ce încearcă să servească poporului partidul comunist agrar în alianţă cu cei 137 de deputaţi, care au îndrăznit să lovească mişeleşte în sfânta sfintelor- unitatea de neam. Şi de ce să nu lovească? Au doar exemplul demn de urmat al preşedintelui, căruia nu-i mai place (oare i-a plăcut vreo dată) imnul deşteptării noastre. Şi nici nu va admite „atâta timp cât voi fi preşedinte unirea cu vreun stat. Că n-am luptat noi pentru tricolor, limbă de stat, grafie latină, independenţă ca să ne unim". Şi punctum!

Nu zic, poate o fi luptat, dar nouă, muritorilor de rând, ne mai stăruie ăn memorie acel 7 noiembrie 1989, când unii „patrioţi", luptători înflăcăraţi pentru tricolor şi limbă de stat, părăseau în grabă tribuna din piaţa Biruinţei (astfel s-a numit pe când se lupta), împreună cu încă 3 „patrioţi"(Grosu, Bondarciuc, Pşenicinicov) în momentul în care au auzit scandările adevăraţilor patrioţi (care reuşiseră să înfrunte tancurile sovietice)- limbă de stat şi alfabet latin şi mai ales când au observat falnicul tricolor purtat de mulţimea de „neteferi", cum au binevoit să se exprime unii domni, pe când se debarasau nelegitim de un „lideraş" (Druc n.n.) incomod, picat peste noapte în Moldova, tocmai când ei, „adevăraţii patrioţi ?" , reuşiseră deja să „obţină strălucitele victorii".

Şi oare sunt strălucite victoriile noastre? Legea despre limba de stat , în care scrie negru pe alb că limba de comunicare e limba celor care ne-au cotropit, ne-au pângărât istoria, cultura, ne-au exterminat şi care constituie doar 4% din populaţia Republicii, se inscrie oare în palmaresul adevăratelor victorii? O limbă se stat, desconsiderată chiar şi de o bună parte din demnitari, care şi-au schimbat doar părul (ştim noi fabula cu lupul, care-şi schimbă părul, iar năravul-ba!).

Sau poate ne putem mândri cu tricolorul sfâşiat şi împroscat cu noroi de către hoardele de „eliberatori"? Guvernul şi Parlamentul statului pretins independent? Moldova în loc să ia măsurile cuvenite pentru a pedepsi nelegiuiţii, procedează la organizarea unor numeroase şi ineficiente comisii de conciliere. Cu cine doriţi conciliere, domnilor demnitari? Cu nişte criminali de stat, care ne pângărăsc şi sfaşie pământul strămoşesc şi ne otrăvesc viaţa? Şi de ce loviţi în băştinaşi, care sunt unicii şi adevăraţii stăpâni ai acestui spaţiu geospiritual, pentru a face pe plac ocupanţilor-indivizi pentru care Patria este acolo unde le este bine? Sau credeţi că noi, românii basarabeni, le vom înghiţi pe toate, chiar şi afirmaţiile cum că alegerea unui preşedinte de către întregul popor (poporul multinaţional?) este un bine (evenimentele de ultimă oră ne demonstrează că nu este chiar aşa).

Preşedintele va fi garantul Constituţiei, bunăstării, independenţei. Dacă vom avea un pereşedinte ales de popor, nu-şi vor da rândul occidentalii să ne recunoască independenţa (independenţa faţă de propria Ţară?), transpiră deputaţi şi demnitari să convingă „electoratul prezidenţial". Aşa să fie oare? Dar cum rămâne cu Ţările Baltice, care sunt deja independente şi recunoscute de toată lumea, şi care au purces la integrarea economiei lor naţionale în organismul Comunităţii economice europene? Balticii nu s-au grăbit să-şi aleagă preşedinţi şi nici nu preconizează

să şi-i aleagă în viitorul apropiat, deoarece sunt conştienţi de faptul, că într-o ţară văduvită decenii în şir de democraţie, preşedinte înseamnă dictatură.

Oare vom reuşi noi, chiar având preşedinte ales de popor, să depăşim această criză economică şi spirituală? Puţin probabil! Şi demnitarii noştri înţeleg perfect acest lucru: iată de ce se grăbesc să semneze tratate economice, adică politice, deoarece o ştie şi elevul că economie în afara politicii nu există. Cu semnarea Tratatului economic s-au făcut câţiva paşi mărunţi, dar siguri spre integrarea în organismul politic şi economic al „Patriei-mume"- Uniunea renovată, umană şi neapărat sovietică, nespus de dragă unei bune jumătăţi din parlamentarii şi demnitarii statului suveran şi independent Moldova (?).

Vă temeţi, domnilor , de unire? Şi speriaţi poporul? Ce are el a pierde? Sclavia? Dar, dumneavoastră? Evident,veţi pierde fotoliile moi, veniturile fabuloase nemeritate şi, esenţialul, puterea, care vă place mult şi pentru care sunteţi gata să condamnaţi propriul popor la o eternă rătăcire în abisul dezinformării, neadevărului şi uitării se sine.

„Sfatul Ţării", 26 noiembrie 1991

LIBERTATE SAU SCLAVIE?

Cine din noi şi-a pus vreodată întrebarea: dacă strămoşii mei direcţi au venit pe aceste meleaguri de prin Maramureş, Vrancea sau Banat, am eu drepturi mai mari aspra acestui petec de ţară decât trăitorii de astăzi ai Maramureşului, Vrancei sau Banatului? Suntem noi oare în drept să pactizăm cu impilatorii pentru a croi, după bunul lor plac, soarta Basarabiei, fără să ţinem sfat cu fraţii de sânge, strămoşii cărora, alături de strămoşii noştri, şi-au dat viaţa pentru ceea ce ei obişnuiau să numească cu mandrie Ţară?

În loc să cugetăm profund asupra acestor incontestabile adevăruri, noi, urmaşii bicisnici ai daco-romanilor, ne-am apucat să facem ţară în ţară şi să-i lipsim pe ceilalti fraţi de dreptul legitim de a păşi liber pe pământul strămoşilor. Adică, afară cu faţii din ţară, căci noi, românii basarabeni, cum am jucat, aşa vom continua să jucăm cazaciocul împreună cu ocupantul pe inima sângerandă a Patriei. Şi tot în genunchi, căci, ridicaţi fiind în picioare, am fi văzut mai departe de cizma ocupantului, am fi văzut jalea şi tristeţea din ochii Ţării care a dat viaţă fiinţei noastre.

Dacă am fi reuşit să ne ridicăm în picioare, am fi discernut evenimentele în perspectiva evoluţiei lor fireşti şi nu am fi permis celor cu „golul sufletesc... care, de-ar stăpâni pământul, tot nu s-ar umple" (M.Eminescu, „Tendinţe de cucerire") să ne calce în picioare demnitatea naţională, şi nici unor demnitari avizi de putere, care sunt gata să jertfească viitorul copiilor şi al Ţării pentru a-şi

satisface poftele deşarte de mărire, să-şi facă din sărmana noastră ţară proprietate privată.

Tot mai des şi mai des în ultimul timp se fac auzite vocile unor foşti si actuali demnitari, care declară că exprimă voinţa poporului(eu, personal, nu am împuternicit pe nimeni să-mi decidă soarta fără să-mi ceară asentimentul) şi care încearcă să ne sperie cu un eventual referendum în problema independenţei Basarabiei de Ţară. Aceşti domni-tovarăşi, care mai ieri tremurau de frica mâniei poporului pentru fărădelegile pe care le-au săvârşit, astăzi au prins la curaj şi se fac a nu cunoaştre adevărul despre dreptul naţiunii la autodeterminare în teritoriile ei istorice. Să nu ştie ei oare că noi, basarabenii, transnistrenii şi bucovinenii nu suntem toată naţiunea, ci doar o mică parte din naţiunea română, urmaşi ai vitejilor daci şi mândrilor romani. Să nu ştie ei oare că Basararabia şi raioanele de peste Nistru n-au foat niciodată ţară, ci doar două provincii ale unei Ţări, care prin voinţa tuturor românilor a fost botezată România.

„Unirea Românească... zbaterea sufletească necontenită a unui intreg popor, creat unitar pentru a trăi şi a rămânea în aceeaşi unitate neintreruptă”(N.Iorga), a fost realizată cu concursul şi participarea nemijlocită a celor mai nobili şi mai iluştri fii ai neamului: A.Russo, C.Negri, M.Cogălniceanu, A.I.Cuza, M.Eminescu, O.Goga...

Şi când te gândeşti că unii demnitari basarabeni, adversari ai unirii, ţin portretul lui Eminescu prin birouri.

Bine, domnilor deputaţi antiunionişti şi membri ai conducerii de vârf ai Republicii Moldova, dacă doriţi acest referendum, care ar decide soarta acestui petec de ţară şi dacă consideraţi legitim şi oportun un astfel de referendum, de ce condamnaţi atât de aspru acţiunile separatiştilor-colonizatori din Transnistria şi Comrat, care deja au şi realizat intenţiile dumneavoastră „nobile” de a consulta „nărodul”. Şi „nărodul”, precum ştiti, „şi-a spus cuvântul”. Republicile-fantomă există!

Evident, acţiunile ocupanţilor sunt nelegitime şi contravin normelor de drept internaţonal. Un referendum local poate rezolva doar probleme locale şi nicidecum probleme ce ţin de competenţa întregii naţiuni.

Nelegitimă, amorală ar fi şi organizarea unui referendum în Basarabia, care a fost şi este pământ românesc. Autodeterminarea naţiunii este o problemă de ordin general, care vizează ineresele întregii naţiuni române. Destinul unei părţi de ţară îl poate decide doar întreaga ţară. Deci, dacă se vrea un referendum, să-l facem, dar în conformitate cu legile drepte şi nu utilizând nişte legi strâmbe, croite după placul unor demnitari sau deputaţi lipsiţi de moralitate şi patriotism. Să invităm la urnele de vot întreaga suflare românească şi dacă Ţara va decide să renunţe la o parte din pământul strămoşesc pentru a satisface poftele de mărire ale unor tovarăşi, aşa să fie.

A utiliza şi a manipula un popor (mai bine zis o fărâmă de popor), căruia i

s-a anesteziat memoria, nu e tocmai greu, însă, „victoriile” obținute astfel sunt efemere şi nu durează, deoarece până şi sclavul în cele din urmă se deşteaptă. O dovadă elocventă în acest sens este chiar istoria existenşei societății umane.

E datoria sacră a celor cu mâna pe carmă să muncească întru deşteptarea neamului, să muncească cu multă răbdare, avându-i aliați pe intelectuali, pentru a-şi ajuta poporul îngenunchiat să se ridice în picioare, să privească libertatea drept în față, aşa cum se cuvine s-o facă Omul.

Dar... triste zile am ajuns dacă până şi cei chemați să călăuzească pe fii rătăciti spre adevăr şi lumină s-au ticăloşit într-atât, încât pentru nişte comodități personale au făcut compromis cu propria lor conştiintă. Ați dat, domnilor, o scântee de speranță unui popor îngenunchiat şi cu sufletul măcinat la moara diabolică a comunismului rusesc şi a neadevărului, ca, mai apoi, să treceți în tabăra nomenclaturii partocratice şi să vă năpustiți cu multă furie asupra puținilor care, în ciuda tuturor vicisitudinilor, au rămas fideli cauzei nobile de reîntregire a Țării.

Nu vă apasă povara imoralității şi a minciunii? Nu vă este teamă de blestemul urmaşilor?

Se creează impresia că unii basarabeni ar accepta şi numele de papuas, numai să nu se numească români (câtă ură pentru propria identitate națională le-au cultivat ocupanții ruşi!). De fapt, în ochii Europei civilizate noi şi suntem nişte papuaşi, deoarece istoria nu cunoaşte un caz similar, când grupuri numeroase de oameni să renunțe la numele dat de Providență. Francezul va considera o insultă tentativa de a-l boteza în acte provansal, chiar dacă este originar din provincia Provense. Rusul va protesta vehement împotriva oricăror încercări de a-i nota în buletinul de identitate naționalitatea-novgorodean, chiar dacă strămoşii lui au trăit în cnezatul Novgorod şi au luptat eroic împotriva muscalilor (ruşii din cnezatul Moscova).

Dar, aceştia sunt francezi şi ruşi, noi însă suntem moldoveni-basarabeni şi transnistreni- un soi aparte de oameni, care, prin acțiunile noastre necugetate, provocăm râsul şi mila, sau poate nedumerirea şi dispretul popoarelor civilizate

„Sfatul Țării”, 26 februarie 1992

“SĂRACĂ ȚARĂ A MOLDOVEI...”

Tot mai frecvent diverşi politicieni autohtoni fac trimitere la “bunătatea” proverbială a poporului nostru, pentru a putea justifica incapacitatea conducerii Republicii Moldova de a acționa în situația de criză în care ne-am pomenit.

Tot mai frecvent răsună vocile unor demnitari care, pentru a-şi masca

incompetența și nedorința de a schimba ceva, caută cu înfrigurare "țapul ispășitor", "dușmanul poporului" din vina căruia, chipurile, dumnealor nu reușesc să redreseze economia și să facă ordine în „casa noastră comună"- Moldova.

Aceste metode, utilizate abil și de către regimul comunist, nu țin de domeniul istoriei îndepărtate. Le-au simțit pe pielea lor bunicii și părinții noștri, consecintele mai stăruind încă în memoria acestor generații vitregite de soartă. De aici, probabil, și frica patologică pe care o sesizăm în tot ce gandesc și vorbesc aceşti oameni.

Calvarul poporului nostru, însă, nu s-a sfârșit odată cu destrămarea imperiului sovietic. Providența ne-a hărăzit și nouă, generatiei active de astăzi, să cunoaștem și să suportăm această odioasă politică. Şi nu e de mirare, doar odată cu interzicerea partidului comunist nu au fost inlăturaşi şi comuniştii de la putere, adică cei care au gândit, elaborat și realizat această politică.

Dacă e să analizăm atent activitatea conducerii republicii, care a avut suficient timp să demonstreze poporului de ce este capabilă, vom depista o incapacitate, garnisită cu arogantă și trufie, de a întreprinde ceva real în vederea soluționării stringentelor probleme cu care se confruntă societatea moldovenească astăzi. Lucruri firești, deoarece puternicii de ieri sunt puternici și astăzi, adică comuniștii s-au făcut peste noapte democrați, adversarii de ieri ai renașterii naționale a românilor basarabeni instalandu-se comod la cârma Moldovei.

După mai bine de doi ani de luptă pentru drepturi naționale și libertate, ne-am pomenit afundați până peste urechi în mlaștina stagnării, ba ne-am mai și pricopsit cu două „republicuțe", pe care ocupanții agresivi și le-au croit din pământul și așa sfârtecat al țării noastre. După ce ne-au sfâșiat țara, aceşti indivizi s-au apucat să ne verse și sângele. Cu toate asigurările demnitarilor noștri cum că ei, chiar și cu prețul umilirii propriului popor, nu vor admite vărsări de sange, sângele se varsă, noi pierzându-i pe cei mai buni, deoarece anume aceştia se expun pericolului.

După mai bine de doi ani de luptă ne-am ales cu un președinte care în momente de tensiune extremă pentru neamul nostru, când pericolul de moarte ne pândește de după toate colțurile, adresează cuvinte de dezaprobare miilor de patrioți ieșiți în stradă dintr-o mare durere pentru frații din partea stângă a Nistrului, lăsați pradă hoardelor barbare venite pe pământurile noastre de prin stepele Rusiei.

E firesc să ne punem întrebarea: din vina cui ne-am pomenit în acest cerc vicios, din care vom reuși să ne smulgem doar cu prețul unor sacrificii inestimabile? Cine va da seamă pentru viețile omenești?

Evident, conducerea republicii se va grăbi să sacrifice un nou „Moțoc" pentru a calma „gloata". De fapt, a și desemnat jetrfa în persoana Frontului Popular Creștin Democrat. Vedeți, dumneavoastră, s-au majorat prețurile- vinovat este

F.P.C.D., sunt mizere salariile- vinovat este F.P.C.D., sunt eliberaţi fără judecată criminalii de stat şi ucigaşii- vinovat este F.P.C.D., agresorii ruşi varsă sângele românilor- vinovat este F.P.C.D., iese poporul în stradă şi cere permisiunea să-şi apere fraţii şi pământul strămoşesc- vinovat este F.P.C.D.

E comod, nu-i aşa? Demnitarilor noştri le este mult mai comod să procedeze la tratative sterile, dizolvând şi interzicând formarea unor detaşamente de apărare pe teritoriul Basarabiei, în acelaşi timp făcându-se a nu observa constituirea unor formaţiuni înarmate în raioanele din stânga Nistrului şi în sudul republicii, să invite numeroase şi ineficiente comisii parlamentare de prin Rusia.

Este stranie şi poziţia Parlamentului care, în loc să procedeze la adoptarea unor legi eficiente, în măsură să scoată Moldova din criza economică şi spirituală, tergiversează la nesfârşit rezolvarea problemelor cardinale, antrenându-se în caraghioase duieluri în vederea repartizării unor locuri de muncă profitabile.

Se crează impresia că în Parlamentul Republicii Moldova domină iresponsabilitatea, incompetenţa şi ambiţiile de grup. Un argument elocvent în acest sens sunt şi şedintele din 5-6 martie anul curent. În loc să purceadă la o analiză serioasă a situaţiei social-politice dezastruoase, grupul conservativ majoritar de deputaţi, care pe parcursul unui an încheiat blocheazàă tentativele grupului minoritar democratic de a schimba ceva spre bine, se dedă la discuţii sterile, aprofundând şi mai mult criza. Nici chiar sacrificiile umane nu i-au putut potoli.

Aceşti deputaţi găsesc mai importantă comoditatea personală, decât soarta Ţării. S-a ajuns până la enormităţi de genul celei enuntate de către deputatul Lupăcescu, care a declarat că, în caz dacă Ministerul de interne nu va găsi 400 de poliţişti care să taie ca-n varză în miile de oameni ieşiţi în stradă să protesteze împotriva politicii de expectativă a guvernului şi să ceară să fie trimişi să-şi apere fraţii din stânga Nistrului, vor găsi dumnealor, „bravii" deputaţi din clubul „Viata satului", 400 de mecanizatori, care vor şti să bată in fraţii si surorile lor.

Oare să ne fi ticăloşit noi într-atât? Oare să fi prins rădăcină morbul mineriadei şi la noi, sau acest morb a afectat doar pătura feodalilor rurali, care il doresc pe ţăran şi în continuare sclav docil?

Umanitatea nu cunoaşte un alt popor care ar fi născut astfel de fenomene ciudate- mineriadă, mecanizatoriadă (mai corect ar fi preşedinţiadă)- detestate, apropo, de lumea civilizată la care se face trimitere adesea în Parlamentul Moldovei.

E curios să ştim şi noi, oamenii de rând, cum şi-o fi imaginând aceşti domnitovarăşi ţara civilizată? Sau, poate, ţară civilizată în accepţia dumnealor o fi însemnând tăran rob, muncitor sclav şi intelectual docil?

În care ţară civilizată , în timp ce este pusă în pericol existenţa poporului, guvernul şi Parlamentul nu întreprind nimic real pentru a inlătura primejdia? Să fim noi oare ţară civilizată, dacă aici, la noi acasă, este încălcat cel mai sacru drept al omului- dreptul la viaţă, iar în Parlament şi guvern troneză nulităţile?

Cine din noi are astăzi siguranța securității personale, dacă până şi în capitală tot mai frecvent se fac auzite vorbe de felul: „În curând vor veni şi la Chişinău şi vă vor împuşca pe toți, catâri de moldoveni". Iată-ne ajunşi şi catâri la cheremul unor conaționali renegați şi al unor ocupanți ruşi agresivi.

Cu adevărat profetice sunt spusele lui Ion Neculce, care jelea soarta acestei țări, zicând: „Oh, săracăȚară a Moldovei, ce nenorocire de stăpâni ca aceştia ai avut!... Cum au mai rămas om trăitor în tine, de mare mirare este, cu atâta spurcăciuni de obiceiuri ce se trag până astăzi în tine, Moldovă!"

„Glasul Națiunii", 13 martie 1992

"PIARĂ DUŞMĂNIA-N ȚARĂ ..."

Cum de s-a întamplat că, spre deosebire de alte popoare, românii nici până în prezent nu au reuşit să-şi întregească țara şi neamul? O fi fiind de vină şi vecinii, care ne-au râvnit întotdeauna pământurile, dar mai este şi altceva. Un mare deserviciu ne-a făcut şi lipsa de clarviziune, firea lăsătoare a neamului nostru, care a generat şi generează pofta exagerată de mărire a unor autohtoni.

Acest fenomen, nici pe departe inofensiv, mai continuă să ne domine şi astăzi, prelungind şi aşa interminabila noastră suferință. Invocand nişte argumente, deloc plauzibile, redactorii moderni ai scenariului "divorțului etern" al neamului românesc încearcă să amâne pentru timpuri nedefinite "Fireasca unire cu Patria-mamă". Cu acest scop au angajat şi o armată numeroasă de scribi, care bombardează redacțiile ziarelor, radio şi televiziunea cu „opuri profunde", „bine argumentate", pentru a-l ține şi în continuare pe băştinaş în neştire şi dezinformare.

O astfel de scriitură este şi „**Un răspuns deloc ultimativ"** semnat de către un oarecare Petre Ion şi inserat în paginile ziarului „Sfatul Țării". Face impresia că semnatarul s-a bucurat nespus de nişte erori, pe care le-a depistat în articolul Marianei Coduț „**O rană mereu sângerandă**...", astfel oferindu-i-se ocazia să-şi declare public adeziunea la politica „înțeleaptă" a conducerii de vârf a Republicii Moldova, şi să mai toarne o picătură de gaz în focul, şi aşa puternic, al românofobiei.

„O mostră tipică a manifestării" urii de sine este tentativa fariseică a autorului de a deplasa „sindromul fratelui mai mare" cu totul în altă direcție. Să pui semnul egalității între frate şi ocupant este un sacrilegiu. Să declari că unirea comportă „pericolul de a ne transforma mai tarziu într-un stat cu statut de provincie românească îndată ce ne vom asocia, ne vom muta capitala, vom dizolva Parlamentul, adică vom schimba perspectiva de independență pe cea a unui etnos marginalizat, dirijat şi educat din Bucuresti", este o crimă.

Oare să nu înțeleagă semnatarul că teritoriile din stânga Prutului nu au fost şi

nici nu pot fi stat, cu sau fără statut de provincie românească. Aceste teritorii au fost şi trebuie să fie parte componentă a Statului unitar Român, chiar dacă acest lucru nu-l doreste Petre Ion şi ceilalţi care gândesc ca el. Vrem noi sau nu, istoria îşi urmează cursul firesc, unirea, mai devreme sau mai târziu, se va produce, iar noi ne vom contopi, cum se şi cuvine, cu întreaga naţiune română.

O eroare gravă este şi tentativa de a-i separa pe românii din Republica Moldova într-un „etnos" aparte, care, odată cu unirea, va fi „marginalizat, dirijat şi educat din Bucureşti". A-l crede pe semnatar semnifică a nu exclude nici supărarea, de exemplu, a orheienilor, care ar putea să fie lezaţi în demnitatea lor de „etnos", astfel respingând categoric conducerea de la Chişinău. O atare mentalitate ţine, evident, de domeniul burlescului.

Temerea cea mare a autorului pare a fi nu posibila „marginalizare a etnosului", ci eventuala, în caz de unire, dizolvare a Parlamentului şi a structurilor extrem de umflate ale executivului. Face impresia că dânsul este sau tinde să penetreze aceste cercuri privilegiate, care pentru nimic în lume nu vor renunţa la beneficiile oferite de poziţia privilegiată în schimbul reîntregirii neamului.

Sunt curioase şi declaraţiile referitor la răzbunarea poporului, care „vrea să scape de starea de şerb si vasal..., încearcă să fie stăpân pe sine şi acceptă tipul de politică ce-i favorizează instinctul autodeterminării naţionale". Potrivit pozitiei oficiale, Republica Moldova este populată de un „norod" multinaţional. Se ştie că naţiunea este o „comunitate de oameni, istoriceşte constituită, apărută pe baza unităţii de limbă, de teritoriu, de viaţă economică şi de factură psihică"(DEX). Reieşind din cele spuse mai sus, ar trebui să conchidem că ruşii, ucrainenii, găgăuzii, bulgarii..., care trăiesc pe teritoriul nostru istoric, s-au constituit istoriceşte aici, apărând pe baza unităţii de limbă, teritoriu,viaţă economică... ceea ce, evident, este o absurditate, deoarece aceste grupuri lingvistice îşi au Patriile lor istorice.

Adevărul nu poate fi decât unul. Pe teritoriul Republicii Moldova locuieşte o parte din naţiunea română şi reprezentanţii altor naţionalităţi, care au colonizat pământurile noastre odată cu cotropirea Basarabiei şi Transnistriei de către Imperiul Rus.

Declarând că „poporul vrea să scape de starea de şerb şi vasal" cu ajutorul „unui tip de politică ce-i favorizează instinctul autodeterminării naţionale", autorul ne întăreşte în convingerea că, sau este prizonierul unei confuzii, sau cu bună ştire dezinformează cititorul neiniţiat, ceea ce pare a fi mai aproape de adevăr.

Se ştie că poporul este totalitatea locuitorilor unei ţări, iar dreptul la autodeterminare îl are doar naţiunea în teritoriile ei istorice. Sunt adevăruri incontestabile şi nu este permis nimănui, nici chiar unui scrib posesor de „profundă materie masculină" şi indignat de „cochetăriile în materie feminină" ale unei doamne „, ce îşi face serviciul în limitele unei secte de intelectuali cu pretenţii de misionari", să servească cititorului astfel de enormităţi.

Trezeşte nedumerire şi aserţiunea semnatarului referitor la „standartele europene” şi „culmile civilizaţiei clasice”, care ar facilita „crearea” unor condiţii necesare ca „să ne revărsăm reciproc, să devenim o substanţă omogenă”. În accepţia donului P.Ion reunirea cu Ţara nu este decât un miraj profitabil şi nu un act de justeţe, o necesitate imperioasă, o datorie sfântă a noastră a tuturor.

Dacă ar fi să urmăm „profeticile sfaturi” ale respectivului scrib, adică am aştepta „culmile civilizatiei clasice”, am pierde ireversibil şi puţinul care ne-a mai rămas –teritoriile (răscroite de vecini şi ocupanţi), limba, obiceiurile, factura psihică..., adică am dispare ca etnos. În mediul spiritual poluat în care ne-am educat şi în care ne educăm copiii, cu toate eforturile unor patrioţi entuziaşti, nu vom reuşi să scuturăm stratul de slin care s-a sedimentat pe conştiinţa noastră naţională, afectată grav de o cultură (mai bine zis o incultură) şi o limbă străine cu desăvârşire românului. Pentru a revitaliza fiinţa noastră surmenată de diabolicele experimente la care am fost supuşi, este absolut necesară o transfuzie de cultură veritabilă românească. Ne putem salva doar unindu-ne cu Ţara, adică reîntregindu-ne teritoriile şi naţiunea, domnule P.Ion, naţiunea română.

Evident, „politica nu poate rezista la orice doză de falsificare”, şi nici istoria nu suportă la nesfârşit neadevărul. Or, semnatarul ar fi trebuit să renunţe la mentalitatea conform căreia „minciuina repetată de mai multe ori este interpretată drept adevăr”. Oare nu este un neadevăr declaraţia precum că „naţiunea (moldovenească) cum a fost integrală ca istorie, ca ţară, ca suflet, credinţă aşa şi a rămas ”?!

Să nu ştie dumnealui că „naţiunea moldovenească” este o invenţie a imperiului rus, preluată de imperiul sovietic ? Să nu ştie că acest neadevăr a servit agresorilor drept argument pentru a justifica raptul teritorial?

„Integrală ca istorie, ca ţară, ca suflet, ca credinţă” nu este şi nici nu poate fi naţiunea română, adică Ţara, până când nu i se vor restitui pământurile răpite, nu i se va scrie adevărata istorie şi cât timp va mai prospera armata de renegaţi, care, în numele unor idealuri stomacale, sunt gata să facă compromis cu propria lor conştiinţă.

Astfel, opinia criticată dur de către semnatar, cum că naţiunea s-a „dezbinat în independenţi şi unionişti” nu este deloc o ficţiune, ci o realitate tristă, care aduce prejudicii întregului neam.. Dacă noi, românii din partea stângă a Prutului, ne-am apucat să croim pământul Ţării după placul nostru, de parcă ne-ar aparţine doar nouă şi nu tuturor românilor, de ce să nu-şi facă parte şi agresorul? Odată ce romanii basarabeni şi transnistreni încercî sî legalizeze o injustiţie, adică secesiunea de Ţară, de ce nu şi-ar croi câte o”ţărişoară” din pământul Romaniei şi colonizatorii?

Minciuna naşte minciună, fărădelegea naşte altă fărădelege. Un edificiu care are la bază o temelie şubredă se surpă neapărat. La fel şi un stat constituit pe

neadevăr nu este decât o ficţiune şi, mai devreme sau mai târziu, „edificatorii” unor astfel de formaţiuni statale vor da seamă pentru faptele lor.

„Sfatul Ţării”, 9 aprilie 1992

PRIVIŢI, DOMNILOR, ÎN OGLINDĂ…

Iată-ne ajunşi pe neaşteptate într-o situaţie de totală incertitudine. Intrebările roiesc ca albinele, răspunsurile sunt contradictorii, viitorul nostru- precar, politica cercurilor guvernatoare- inexplicabilă şi imprevizibilă, pofta de căpătuire a unor elemente dubioase-exagerată, demnitatea, onestitatea şi adevărul- călcate în picioare, poporul- dezorientat şi năucit de-a binelea.

Dacă până mai ieri toate erau clare, adică se stia cine e prietenul şi cine duşmanul, ce va fi demolat şi cum va fi noul edificiu, astăzi atestăm o confuzie generală. Dacă până mai ieri tot românul ştia că tragedia noastră a fost generată de sistemul sovietico-socialist inuman, instituit cu forţa de un partid dictatorial, care-şi zicea comunist, astăzi, când imperiul sovietic-rusesc s-a prăbuşit, iar partidul comunist formal a fost scos în afara legii, când străinul a fost inlăturat de la putere, iar băştinaşul a recăpătat ceea ce i s-a luat cu forţa, situaţia noastră precară nu poate fi justificată.

E firesc, în această situaţie, să ne punem următoarele întrebări: cine poartă vina pentru dezastrul economic şi politic care ia proporţii tot mai monstruoase şi care ameninţă real existenţa noastră? Când şi de ce s-a început prăbuşirea în prăpastia suferinţei? Sunt întrebări dureroase, dar va trebui să răspundem la ele, în caz contrar riscăm să nu mai găsim niciodată calea cea dreaptă, riscăm să ne sufocăm în atmosfera de incertitudine şi derută, în care ne-am pomenit pe neprins de veste.

Zadarnice sunt smiorcăielile celor care încearcă să se absolve de responsabilitate, căutând vinovatul aiurea. Vina, într-o măsură mai mare sau mai mică, o poartă fiecare din noi.

Cei care au ştiut adevărul, l-au spus pe jumătate sau nu l-au spus deloc, mulţi din cei care nu l-au ştiut, nici nu s-au prea străduit să-l cunoască.Mai adăugaţi aici indiferenţa noastră proverbială, lenea spirituală, complexele cultivate metodic de către „fratele mai mare” şi, nu în ultimă instanţă, sărăcia, care ne însoţeşte fidel şi care este o consecinţă a iubirii înfocate şi grijii exorbitante pe care ne-o poartă Rusia de aproximativ două secole, susţinută fiind de către renegaţii şi carieriştii de extracţie autohtonă.

Or, acestea au fost premisele, amplificate de cei care parcă au părăsit arena politică, dar care, în realitate, erijati în democraţi, ţin şi astăzi în mană sceptrul şi sabia.

Aceşti indivizi, specialişti notorii în materie de mutilare a spiritului, înarmaţi cu o bună cunoaştere a „realităţii”, modelate după placul lor, au ştiut să descopere deficientele unor „patrioţi”, „activişti” în mişcarea de eliberare naţională, care au beneficiat, spre regret, de încrederea celor mulţi, impunându-se prin cuvantări demagogice, cu iz de fals patriotism, pe la mitinguri şi întruniri.

Ce scopuri au urmărit aceşti indivizi, care, de fapt, sunt adevăraţii vinovaţi pentru starea dezastruoasă în care ne-am pomenit? Evident, au fost ghidaţi de interese meschine, interese personale, nici pe departe patriotice. Şi-au dorit carieră, slavă şi profituri materiale. Odată obţinute cele râvnite, pseudopatrioţii au aderat la tabăra celor sătui şi puternici, scrutând, de la înălţimea „olimpului” lor, „gloata” flămandă şi derutată.

De ce anume ei sunt vinovaţii? Pentru că au compromis prin comportamentul lor ideea nobilă de unitate şi demnitate naţională, pentru că una declară şi alta fac, pentru că au derutat poporul, care încerca timid să se debaraseze de povara neadevărului şi umilinţei şi care, cu concursul acestor indivizi, a fost din nou readus la starea de hibernare spirituală.

Astăzi avem ceea ce avem. Pseudopatrioţii în posturi şi cu buzunarele doldora, poporul sărac şi dezorientat.

Unii din cei care mai ieri ne convingeau că scopul suprem al tuturor trebuie să fie libertatea şi unitatea naţională, astăzi pleacă cu poclon la tătuca ţarul de la Moscova şi conciliază cu agresorii şi criminalii de stat, făcând abstracţie de sacrificiile aduse în numele unor idealuri... La o astfel de categorie de români se referea, probabil, şi Eminescu, când scria ăn **Educaţiune şi cultură** următoarele:”răi naţionalişti (renegaţii –n.n.) ei sunt răi servitori. La noi erau un rău, şi e o fericire că în mâinile duşmanului ei sunt asemenea un rău”.

Petru a se absolvi de iminenta responsabilitate aceşti indivizi, care s-au lansat în politică însuşindu-şi, pentru moment, idealurile Frontului Popular din Moldova şi care s-au detaşat, fără nici o remuşcare , de mişcarea de eliberare naţională pe motiv că nu le plac unii lideri, de parcă-şi propusese să susţină o persoană concretă şi nu o cauză nobilă, transpiră, convingându-l pe aborigen, că el nu mai este cine a fost de milenii, că ţara lui nu mai este cea dintotdeauna, că el va trăi ca-n sânul lui Dumnezeu în „ţărişoara noastră mică”, care n-a fost şi nici nu poate fi ţărişoară, că fratele nu-i mai este frate, ci duşman, că ocupantul şi colonizatorul trebuie să fie cetăţean cu drepturi depline în statul suveran şi independent Moldova.

Or, pseudopatrioţii evită să explice poporului că, odată cu privatizarea, el, poporul, va trebui să împartă cu cetăţenul venetic pământul şi bogăţiile acestui petec de ţară, acumulate cu truda şi sudoarea a sute de mii de generatii de daco-romani.

Aceşti „patrioţi”, mizând pe ignoranţa unui număr considerabil de autohtoni, se înverşunează chiar să colecteze semnături pentru a duce la bun sfârşit „ilustra”

operă de ruinare a ceea ce a mai rămas din demnitatea şi conştiinţa noastră naţională.

Astfel, prin acţiunile lor, pseudopatrioţii contrubuie conştient sau inconştient la declanşarea unui adevărat război civil, aşa-numitul conflict armat din zona Nistrului fiind în realitate o agresiune armată a Rusiei împotriva proaspăt recunoscutului stat independent Moldova.

Desfăşurarea unui referendum în Basarabia şi în teritoriile româneşti din stânga Nistrului în vederea secesiunii de Ţară ar însemna începutul unui război fratricid între partea cea mai conştientă a neamului şi majoritatea dezinformată şi manipulată de fosta nomenclatură de partid şi sovietică în alianţă cu pseudopatrioţii.

Nu este exclus că aceşti indivizi să aibă, pentru moment, succes de cauză, de vreme ce o bună parte din intelectualii care au fost de la începutul luptei de eliberare naţională în primele rânduri şi care-şi revendică la nesfârşit meritul de a fi deşteptat mulţimea, a ocupat astăzi o poziţie ambiguă, declarându-se unionişti, dar, de fapt, susţinând şi încurajând politica eşalonului superior al puterii de stat din Moldova, care, o ştie toată lumea, se uită nostalgic spre Comunitatea Statelor (In)dependente de Rusia şi, nicidecum, spre Patria-mamă.

Alţii, în loc să purceadă în popor pentru a-l ajuta să înţeleagă, vorba lui Eminescu, „ce e rău şi ce e bine", îşi irosesc puterile şi energia creatoare, aruncând săgeti veninoase n confraţii de idei, astfel accentuând şi mai mult fisura care s-a produs în rândurile democraţilor. Ba mai recurg şi la metode din arsenalul bâlciului, căutand cu înverşunare locurile slabe în biografia unor închipuiţi oponenţi, pentru a se răfui cu cei cu care ar fi trebuit să conlucreze în numele prosperării Patriei şi a neamului românesc.

Şi toate acestea spre bucuria şi satisfacţia adversarilor cauzei nobile de reîntregire a neamului şi Ţării, spre bucuria celor care ne-au cotropit, ne-au deformat conştiinţa şi demnitatea naţională şi care nu au renunţat, şi nici nu vor renunţa de bună voie la pofta de pământuri şi bunuri străine.

„Sfatul Ţării", 22 mai 1992

ALE CUI SUNT OARE SLUGILE POPORULUI?!

Multe surprize ne-a fost dat să avem odată cu edificarea statului independent şi suveran Republica Moldova. Atât de multe, încât nu ne mai uimeşte nici puzderia de bravi poliţişti care înconjoară Parlamentul în zilele şedinţelor, nici atmosfera de bâlci care a devenit tradiţională pentru organul nostru legislativ, nici torpilarea unor legi vitale pentru popor, nici adoptarea unor legi „calice", vorba unui ţăran sugubăţ din satul Horodişte, Rezina, nici chiar intenţiile

feodalilor parlamentari din clubul "Viața satului" (același țăran din Horodişte, într-o conversație particulară, când veni vorba de aportul agrarienilor la opera de edificare a unui stat civilizat, a dat a lehamete din mână, exclamând: "Care civilizație, domnilor, dacă se mai află la putere încă un an iştia din "Viața satului", s-a zis cu Țara!"), de a aduce mecanizatorii de pe "moşiile" dumnealor pentru a-i ciomăgi pe cei care în timpuri mai grele nu s-au temut să înfrunte tancurile sovietice.

Or, românul basarabean s-a obişnuit cu "democrația", ca moldoveanul cu sapa. Ultima surpriză, însă, mă refer la sesiunea extraordinară a Parlamentului, care a avut loc la sfârşitul lunii mai, s-a dovedit a fi prea de tot chiar şi pentru nervii cătrăniți ai conaționalilor noştri.

Cui putea să-i vină în minte ideea că parlamentul unui stat independent şi democratic cum e Moldova-organ legislativ constituit din aleşii poporului, care, precum ne-a plăcut întotdeauna să spunem, sunt slugile poporului - va proceda asemeni unei secte care adoptă precepte bune să satisfacă interesele şi necesitățile acestei secte.

Altfel, cum am putea explica teama parlamentarilor ca nu cumva măria sa poporul sa afle ce pun la cale slugile lui?

Că nu se mai translează în direct şedintele Parlamentului, mai treacă-meargă. De, poporul trebuie să-şi stie locul, adică trebuie sa muncească sârguincios întru satisfacerea necesităților slugilor sale, care, ne-am convins în repetate rânduri, sunt destul de mari.

Dar… un parlament democratic să decidă, cu majoritate de volturi, să fie alungați din sală reprezentanții presei naționale şi ai agentiilor de presă străine, cu exceptia "multstimatului" corespondent al agentiei ITAR-TASS, deputatul Angeli… o astfel de decizie l-ar pune pe gânduri chiar şi pe cel mai indiferent proaspăt cetățean al Republicii Moldova.

Spunând "proaspăt cetățean", îi am în vedere pe tovarăşii de extracție rusească, care s-au grăbit să se facă cetățeni ai Moldovei, dar care nu se sinchisesc să declare, atunci când vine vorba destre o eventuală mobilizare pentru apărarea patriei de agresiunea rusească: acestea sunt problemele voastre, ale moldovenilor. Pe noi nu ne privesc. Deci, dumnealor s-au făcut cetățeni doar pentru a acapara, odată cu privatizarea, o bucățică grasă din patrimoniul nostru național, care, pe drept, ne aparține nouă, românilor şi urmaşilor noştri.

De altfel, Parlamentul ar fi cazul să explice poporului cum de aceşti indivizi s-au trezit peste noapte cu ştampala de cetățean al Republicii Moldova în paşaport fără să ne cunoască limba, fără să aibă obligații față de această țară, care le-a dat casă şi masă, pe care nu le are fiecare băştinaş.

Dar să revenim la slugile poporului. Să vedeți minune, parlamentarii vorbesc în numele poporului, de care, prin vot majoritar, s-au îngrădit cu şapte

rânduri de poliţişti. De cine vă temeţi, stimate slugi ale poporului? Nu cumva de Măria sa-poporul?

Admitem, în situaţia critică în care ne-am pomenit, nu sunt excluse provocările. Or, nişte eventuali provocatori pot fi puţi la respect de un pluton de poliţişti cu pistole automat, care ar sta de gardă la intrare, dar să blochezi un cartier întreg – e prea de tot.

În zilele sesiunii pot fi văzute scene cu totul caraghioase. Câte un visător (sau necunoscător al democraţiei moldoveneşti) , urmându-şi calea copleşit de nişte gânduri plăcute despre o eventuală majorare a preţurilor, pe trotuarul vizavi de parlament, se pomeneşte înhăţat brutal de manecă şi i se şuieră la ureche: pe aici nu e voie să mergi. Şterge-o cât nu te-am dus unde se cuvine. Cine ştie, o fi fiind şi ei, visătorii şi neştiutorii, nişte spioni, sau poate provocatori. Doar nu în zadar domnul deputat consilier Darie avertiza telespectatorii pe data de 29 mai dis-de-dimineaţă. Fiţi vigilenţi! Păzea, provocatorii mai vorbesc şi româneşte. Tocmai din aceste considerente sunt mai periculoşi decât agresorii care ne omoară tinerii pe malul Nistrului.

Pe aceştia, veniţi cu tancuri şi rachete din Rusia, îi punem noi repede la respect. Pornesc bravii deputaţi agrarieni, fiecare în fruntea a cate un detaşament de "mecanizatori", înarmaţi pânâ-n dinţi cu tractoare şi combine şi toţi laolaltă dirijaţi de tovarăşii Moţpan şi Andronic (aştept să fiu deferită judecăţii, mai ales că tovarăşul Andronic are deja o experienţă bogată în acest sens) şi s-a zis cu ocupantul. Ia, ăştia cu vorba lor românească sunt extrem de periculoşi, De ei, de aceşti vorbitori de limbă română, trebuie să ocrotim electoratul prezidenţial şi parlamentar, nu de alta, dar dacă, Domane fereşte, află adevărul, s-a zis cu "grijile şi povara puterii"!

Acestea fiind spuse, am dori să ne dumerim şi noi, electoratul, ale cui sunt slugile poporului? În numele cui şi pentru cine adoptă legi, care, de cele mai multe ori, nu sunt nici măcar coordonate cu poporul. Or, grupul majoritar de parlamentari antinaţionali e cazul să ceară asentimentul poporului nu numai atunci când doreste să legalizeze o injustiţie (mă refer la un eventual referendum în problema fărâmiţării neamului românesc), mai ales că mulţi deputaţi au transpirat în perioda dictaturii comuniste şi continuă să transpire în epoca edificării unui stat de drept, dezinformând şi orientand greşit poporul.

Oare nu a venit timpul să cerem şi noi, electoratul din statul independent şi suveran Moldova, asemeni celor din Lituania, Bulgaria, România etc. să se facă publice dosarele care se păstrează în arhivele KGB-ului şi care, intuiesc, ne-ar furniza informaţii curiose despre unii tovarăşi - "slugi devotate ale poporului".

"Glasul Natiunii", 5 iunie 1992

REPUBLICA MOLDOVA… STAT MULTINAȚIONAL?

Această afirmație, pe cât de eronată, pe atât de periculoasă, se face auzită tot mai frecvent de la diverse tribune. Au lansat-o cei de sus ca să fie ulterior preluată de cei de jos şi, în mod deosebit, să placă "fratelui mai mare", care nu a pregetat s-o utilizeze drept argument forte cu scopul justificării unor pretentii neîntemeiate de independență sau federalizare.

Este oare Republica Moldova o formaține statală multinațională? Categoric, nu! În primul rând, pe motiv că la temelia Principatului Moldovei (mă refer la Moldova în hotarele ei istorice), ca şi al Munteniei şi Transilvaniei s-a aflat elementul etnic românesc, care ulterior s-a unit într-un stat național unitar-România. Deci, statul moldovenesc este statul românilor moldoveni, iar locuitorii de alte naționalități au început să se stabilească cu traiul masiv pe pământurile nostre odată cu ocuparea Basarabiei şi raioanelor din stânga Nistrului de către imperiul rus.

În teritoriile istrice românesti unica comunitate stabilă de oameni, care s-a constituit istoriceşte şi a apărut pe baza unității de limbă, de teritoriu, de viață economică şi de factură psihică, manifestată în particularitățile specifice ale culturii, sunt românii (moldoveni, munteni, transilvăneni, bucovineni, transnistreni) , celelalte grupuri etnice- ruşii, bulgarii, găgăuzii, evreii, ucrainenii…- avându-şi patriile lor istrice, pe care le-au părăsit în căutare de viață mai bună.

Astfel, în Republica Moldova locuieşte o parte din națiunea română-moldovenii, unicii care în baza dreptului internațional, doar împreună cu întreaga naține română, îşi pot esercita dreptul legitim la autodeterminare şi câteva grupuri etnice, costituite istoriceşte în alte teritorii. Deci, pretențiile alogenilor stabiliți cu traiul în Moldova de a se autodetermina, sunt neîntemeiate şi nelegitime.

Acestea fiind spuse, să revenim la aserțiunea: Republica Moldova- stat multinațional, care comportă pericolul fărâmițării teritoriilor românesti. A declara că Republica Moldova este stat multinațional înseamnă a recunoaste că pe acest petec de pământ s-au constituit şi locuiesc mai multe națiuni, ceea ce, evident, este o aberație. Adică, acceptând această formulă eronată, urmează să facem şi cel de-al doilea pas- federalizarea, deoarece fiecare naține are dreptul la autodeterminare. Iată de ce aşa-numiții eliberatori s-au cramponat de această "ideiuță", pe care unii moldoveni, din ignoranță, o tot vehiculează de la diverse tribune, făcând abstracție de consecințele nefaste ale unor astfel de declarații iresponsabile.

Când afirmații de felul acesta sunt enunțate de către ignoranți, fără să-şi pună

la contribuție materia cenușie, mai treacă-meargă. Or, în gura unor bărbați de stat, cu pretenții de diplomați, oameni politici, astfel de declarații sunt extrem de periculoase.

Spre deosebire de unii demnitari autohtoni, amatorii de pământuri străine s-au dovedit a fi mult mai abili. Cu toate că aceşti indivizi cunosc poate mai bine decât unii băştinaşi adevărul, ignoranța şi laşitatea unor factori de decizie din Republica Moldova i-a înaripat într-atat, încât impertinența lor nu are limite. Ne-o demonstrează clar şi luările de atitudine ale tovarăşilor deputați în Parlamentul Moldovei- Tauşangi, Pologov, Crâlov s.a., care, în alocuțiunile lor de pe data de 10 iunie, şi-au axat atenția în jurul unei singure probleme- federalizarea Moldovei- pe care o serveau cu multă abilitate parlamentarilor înduioşați de „onoarea" de a-i avea în preajmă pe cei care nu se sinchisesc să mai stea alături şi de criminalii de stat Smirnov, Mărăcuța, Caraman, Andreeva în pseudorepublici injghebate pe oasele, sângele şi pământurile moldovenilor.

Iată doar cateva mostre selectate din cuvantările parlamentare ale susnumiților tovarăşi.

Tauşangi: „Mî predlojili compromis- Gagauzia" (adică dacă voi, cei care ne-ați primit în casa voastră pe când frații noştri –turcii musulmani ne exterminau, ne cedați pământul strămoşesc al românilor, noi încetăm să vă mai facem probleme politice).

Pologov:"Mî budem zdes poca ne reşim naşi voprosî" (pentru a-şi atinge scopurile „nobile"-hăcuirea pământurilor româneşti- tovarăşului de extracție rusească Pologov îi lipseşte o nimica toată- destituirea membrilor prezidiului Parlamentului).

Noi, însă, patrioți sadea, în loc să le dăm riposta cuvenită, îi implorăm să accepte modelul belgian, de parcă istoria Moldovei ar fi similară cu cea a Belgiei. Până şi elevii trebuie să ştie că pe teritoriul actual al Belgiei s-au constituit două etnii-valonii (vorbitori de limbă franceză) şi flamanzii(limba maternă-flamanda), ambele limbi fiind declarate oficiale. Aş dori să-i întreb pe deputații care susțin modelul belgian- câte etnii s-au constituit istoriceşte pe teritoriul actualei Republici Moldova, în ce împrejurări ne-am pomenit inundați de sutele de mii de amatori de pâmânturi străine şi care ar trebui să fie statutul juridic al acestor indivizi în conformitate cu normere de drept internațional?

De la diverse tribune s-a recunoscut, deşi timid, dar totuşi s-a recunoscut, că Moldova, până mai ieri, a fost o colonie a Rusiei. Odată ce Moldova a fost colonie- un adevăr care nu poate fi pus la îndoială, rezultă că alogenii stabiliți, fără asentimentul băştinaşilor, cu traiul pe pământurile noastre, sunt colonizatori, iar colonizatorii, în conformitate cu normele de drept internațional, imediat ce colonia se eliberează din îmbrățişarea fierbinte a metropolei, au de ales din două- una: sau acceptă necondiționat legile, Constituția noii formațiuni statale, sau revin în patria lor istorică.

Dacă factorii de decizie din Republica Moldova ar fi pus la baza activităţii lor acest adevăr, nu am fi ajuns unde am ajuns, adică materialul uman de extracţie străină, stabilit cu traiul pe pământurile noastre strămoşeşti ca rezultat al raptului teritorial, şi-ar fi ştiut locul, iar poftele ar fi fost mult mai moderate. „Bravii" noştri „patrioţi- deputaţi", însă, îşi doresc şi lupul sătul, şi oaia întreagă, ceea ce, evident, este imposibil.

„Sfatul Ţării", 17 iunie 1992

SOCIAL-DEMOCRAŢIA ÎN OFENSIVĂ

Dintr-o curioasă coincidenţă ziarele „Sfatul Ţării" şi „Glasul Naţiunii" inserează pe data de 19 iunie 1992 în paginile lor câteva nu mai puţin curioase interviuri cu doi lideri ai Partidului Social-Democrat din Moldova- Oazu Nantoi şi Viorel Ciubotaru şi consultantul partidului în probleme parlamentare- Anatol Ţăranu. Ambele publicaţii sondează opiniile referitor la fenomenul social-democraţie şi obiectivele ce şi le propun social-democraţii, care se înverşunează tot mai insistent să se impună pe scena policromatică a vieţii social-politice din Moldova.

Să vedem dar care a fost scopul constituirii P.S.-D.? Un răspuns „exhaustiv" la această întrebare ni-l oferă copreşedintele consiliului de coordonare al partidului Oazu Nantoi, cât şi membrul consiliului de coordonare Viorel Ciubotaru, care au declarat: „Partidul Social-Democrat a fost creat ca o alternativă conştientă a Frontului Popular, pentru că în acea perioadă F.P. era deja mononaţional" (O.Nantoi „Social- democraţia din Moldova: argumente pro şi contra", „Glasul Naţiunii"); „Suntem constituiţi de la 13.05.90, ca o reacţie la tentativa mişcării internaţionaliste „Edinstvo" de creare a unui club social-democrat"(V.Ciubotaru „Social-democraţia are sens numai în societăţile bogate, „Sfatul Ţării"). Oare care din acesti doi naşi ai social-democraţiei moldoveneşti polinaţionale o fi spus adevărul?

Această inadvertenţă flagrantă în declaraţiile acestor doi lideri ai social-democraţiei din Moldova (social-democraţie- curent politic în mişcarea muncitorească internaţională , care preconizează realizarea socialismului pe calea reformelor...D.E.R.), ne face să credem că fondatorii P.S.D. sau rătăcesc pe poteci diferite, sau, ceea ce pare a fi mai aproape de adevăr, exploatează conştient momentul în vederea acumulării capitalului politic.

În acelaşi interviu dl O.Nantoi declară că: „a lăsa minorităţile în mâinile posibililor adversari politici ar fi fost o greşeală şi de aceea am decis să creăm un partid polinaţional". Toate bune până aici, dacă această aserţiune nu ar fi fost precedată de alta- cea cu alternativa conştientă a F.P.C.D. Astfel, dl

Nantoi, pentru a nu lăsa minoritățile în mâinile adversarilor, constituie un partid-alternativă conştientă a mişcării mononaționale de eliberare națională. Adică, în dorința de a câştiga susținerea minorităților, stabilite pe teritoriile noastre istorice după ocupația rusească, O.Nantoi este gata să sacrifice majoritatea băştinasă cu tot cu aspirațiile ei spre libertate şi integritate? De vreme ce obiectivele F.P.C.D. sunt eliberarea națională şi reîntregirea neamului, Partidul Social-Democrat, în ipostaza lui de alternativă conştientă a F.P.C.D., este, implicit, un adversar al acestor idealuri? În contextul dat ne permitem să punem la îndoială justețea aserțiunii consultantului P.S.D. în problemele activității Parlamentului A. Țăranu, expusă în interviul „Social-democrația din Moldova: argumente pro şi contra" („Glasul Națiunii"), referitor la „ideile marxismului ortodoxal", care „nu sunt acelea pe care se bazează social-democrația contemporană" moldovenească. Or, dacă P.S.D. nu-ți propune să contribuie la eliberarea națională a românilor-moldoveni, care o fi fiind scopul constituirii, în contextul realităților Republicii Moldova, a unui astfel de partid?

Pentru a răspunde la această întrebare este suficient să citim atent interviul acordat de către membrul consiliului de coordonare al P.S.D., domnul V.Ciubotaru, ziarului „Sfatul Țării", în care social-democratul declară: „Ne orientăm spre partidele ce vizează „gosudarstvennoe stroitelistvo" (edificare de state). Adică, social-democrații se doresc edificatori de state. Ca să nu fim învinuiți de păreri preconcepute, rugăm cititorul să-şi amintească de frecventele declarații făcute de membrii acestui partid (care după congresul III al F.P.C.D. din Moldova şi-a sporit simțitor rândurile, atingând cifra fabuloasă de 300), referitor la demisia Guvernului, „formarea guvernului, activitatea conducerii Parlamentului evolutionistă" (A.Țăranu).

În accepția social-democraților „edificatori de state", Republica Moldova la etapa actuală poate fi şi trebuie guvernată doar de un guvern de coaliție, unde să fie reprezentate „principalele forțe politice, fără ca să domine vreo una dintre ele" (O.Nantoi). Adică trebuie să întelegem că fiecare forță principală politică urmează să aibă în viitorul guvern de coaliție un număr egal de portofolii.

Dacă P.S.D., care numără tocmai 300 de membri, se consideră una din principalele forțe politice, atunci forțe politice avide de putere care să însumeze 50-100 de membri, dar cu pretenții de principale forțe politice, se pot naşte peste noapte cu sutele. Or, social-democrații ar trebui să fie ceva mai modeşti. Setea de putere transpare clar din toate luările dumnealor de atitudine , dar, cum s-ar exprima unii deputați, dați să fim realişti. Oare o țară civilizată şi democratică îşi poate permite să ofere unui partid cu doar 300 de membri, adică cu o susținere şubredă din partea națiunii, chiar dacă are veleități de „depozit de materie cenuşie", acelaşi număr de portofolii ministeriale , în

raport cu altă grupare politică, să zicem cu 50-60 de mii de membri?

Aici domnii social-democraţi ne pot riposta. Partide cu zeci de mii de membri am mai avut noi. Preţioasă e calitatea, în nici un caz- cantitatea. Adevărat! Or, calitatea este rezultatul firesc al activităţii. Iar activitatea social-democraţilor polinaţionali din Republica Moldova este deja cunoscută. Mai mult chiar, apreciată în două "state democratice"- Transnistria şi Găgăuzia. Unde mai pui că şi mentorul acestor două pseudoformaţiuni statale- Rusia a apreciat pozitiv „strădaniile" social-democraţilor polinaţionali de federalizare a Moldovei (citeşte: sfâşiere a pământurilor româneşti).

Dacă pană la publicarea în „Glasul Naţiunii" a interviului „Social-democraţia din Moldova: argumente pro şi contra" noi, nesocial-democraţii, consideram declaraţia domnului O.Nantoi referitor la federalizarea Moldovei drept o părere personală, odată cu publicarea interviului copreşedintele consiliului de coordonare al P.S.D. se face lumină şi în această controversată problemă. Dumnealui a raportat la Moscova, în cadrul întrunirii reprezentanţilor partidelor social-democrate, în numele social-democraţiei din Moldova. Drept confirmare citäm din respectivul interviu: R.:"... aţi cuvântat în numele social-democraţilor din Moldova?" O.N.:"Sigur că da!" („Glasul Naţiunii",19 iunie 1992) Adică, social-democraţia din Moldova l-a împuternicit pe domnul Nantoi sa enunţe ceea ce a enunţat, or, enunţul copreşedintelui şi, implicit, al tuturor celor care se pretind a fi social-democraţi ar fi fost calificat de nesocial-democratul Eminescu drept „vânzare de ţară".

A crede că membrii acestui partid nu înţeleg ce înseamnă federalizare (federalizare-reunire a mai multor state într-o federaţţie; federaţie- stat format prin asocierea mai multor state, care îşi păstrează organizaţia lor politicî-D.E.X.), este o naivitate. Mai ales că unii din ei sunt gata să polemizeze şi cu filozoful român P.Ţuţea, care a numit social-democraţia anticameră a comunismului. Mă refer la domnul A.Ţăranu, recent confirmat în funcţia de preşedinte al Comisiei permanente pentru securitatea statului şi în probleme militare, care nu se sinchiseşte să declare în acelaşi interviu din „Glasul Naţiunii": „Dacă aş fi ferm convins că aceasta (federalizarea-n.n.) ar aduce la soluţionarea tuturor problemelor care există astăzi în Moldova, iar poporul meu ar fi fericit, eu, fără nici o ezitare, aş vota pentru".

Adică poporul dumnealui (doar regii îşi permiteau să se exprime în felul acesta) poate dormi liniţtit. Securitatea şi integritatea statului se află în mâini sigure, mai ales că şi întrega, numeroasa şi polinaţionala social-democraţie din Moldova, „forţă politică principală", gandeăte la fel.

„Sfatul Ţării", 3 iulie 1992

ÎN FAȚA MÂNTUITORULUI NE VOM PREZENTA CA NEAM…

Acest sacru adevăr, pe care il desprindem din cărțile sfinte, ar fi trebuit să-l cunoască nu doar preasfinția sa, episcopul de Bălți, Petru Păduraru, om de o cultură aleasă, un bun patriot care a găsit în sine suficientă putere să infrunte minciuna şi fariseismul, chiar dacă sunt îmbrăcate în sutană preoțească.

Acest adevăr este dator să-l cunoască şi arhiepiscopul Chişinăului şi al Moldovei Vladimir, dar şi toți preoții din Moldova de dincoace de Prut, care, asemeni tuturor sfinților părinți ai creştinătății, vor da seama în fața lui Dumnezeu pentru modul în care au păstorit pe multpătimiții, dezinformații şi nemilos exploatații pe parcursul a circa 200 de ani de ocupație rusească, români basarabeni şi transnistreni.

În accepția enoriaşilor preotul, sau cum i se mai spune- părintele, este omul investit de Dumnezeu cu puterea de a călăuzi poporul pe calea cea dreaptă, omul prin care divinitatea comunică cu dreptcredincioşii. Dar oare nişte „sfinți părinți", recrutați adesea din rândurile unor persoane dubioase (nu sunt rare cazurile când cei care nu au fost în stare să-şi găsească rostul în viață, au îmbrăcat, doar după cateva luni de „instruire", sutană de preot), nişte preoți care se zice că au furnizat şi poate mai furnizează K.G.B.-ului informații despre enoriaşi, divulgând sacra taină a mărturisirii, nişte preoți care indrăznesc să calce pragul sfântului locaş cu revolverul în mană, să insulte şi să bată credincioşii, au dreptul să se numească sfinți părinți?

Secole în şir locaşele noastre de cult au fost centre de cultură şi spiritualitate, instruind pentru popor personalități marcante, cum au fost mitropoliții Moldovei Varlaam, Dosoftei, Crimca s.a., cărturari de vază şi patrioți adevărați ai neamului românesc.

Arhiepiscopul Vladimir şi preoții care-l sustin sunt datori să cunoască valoroasa moştenire, pe care ne-au lăsat-o aceşti sfinți părinți, promotori ai idealurilor naționale, care au fost şi slujitori de cinste ai bisericii ortodoxe române şi pentru care adevărul istoric a fost şi adevărul lui Dumnezeu. Concludent în acest sens este exemplul mitropolitului Moldovei Dosoftei, care, fiind luat prizonier de către regele Poloniei Ioan Sobieţki, nu şi-a vândut sufletul şi demnitatea de român, rămânând până la ultima suflare devotat cauzei poporului său.

Doar Dumnezeu are puterea să stingă şi să nască țări şi națiuni şi cine mai bine decât slujitorii cultului trebuie să cunoască acest adevăr. În Republica Moldova, însă, atestăm o sumă de preoți, care propagă şi susțin neadevărul despre existența unui popor moldovenesc, care, chipurile, ar fi altul decât națiunea română, şi, respectiv, pledează pentru o biserică independentă.

Față de cine-şi doresc independența „sfinții părinți”? Dacă se doresc independenți de Patriarhia din Moscova (dependenți de biserica rusească noi, românii basarabeni şi transnistreni, nu am fost niciodată, deoarece Patriarhia din Bucureşti nu a desfiintat Mitropolia Chişinăului), care şi-a impus supremația asupra susnumitei Mitropolii odată cu raptul acestor teritorii româneşti, e bine şi corect.

Or, acest prim pas se cere urmat şi de-al doilea, adică sfinții părinți, asemeni preasfinției sale, episcopul de Bălti Petru Păduraru, sunt datori, în numele restabilirii adevărului istoric, care este şi adevărul lui Dumnezeu, să explice credincioşilor că biserica din Republica Moldova nu poate să fie supusă decât Patriarhiei din Bucureşti, deoarece fiecare națiune îşi are nu doar istoria, limba, cultura, teritoriile, relațiile economice, factura psihică comune, ci şi biserica comună. Doar însumând aceste principii națiunea devine puternică şi invincibilă.

Sau, poate pentru „sfinții părinți” din anturajul arhiepiscopului Vladimir nici poporul, nici sfântul Sinod din Constantinopol nu sunt o autoritate? Să nu ştie oare aceşti „sfinți părinți” că „un neam nu poate avea două state şi două biserici”? Să nu ştie oare arhiepiscopul Vladimir şi partizanii săi că biserica din Republica Moldova nu a fost şi nici nu poate fi autocefală şi că Rusia, prin forța armelor, nu a credintei, a supus biserica din Basarabia Partiarhiei din Moscova?

Evident, sfinților părinți nu le sunt străine aceste adevăruri. Ce-i face oare să lucreze în detrimentul propriului popor? Poate spaima că ar putea fi făcut public trecutul şi, eventual, prezentul „glorios”al unora din ei? Doar nu este un secret pentru nimeni că o bună parte din preoții noştri au colaborat (nu exclud că mai colaborează) cu K.G.B.-ul. Sunt bine cunoscute şi cazurile de delapidări de la mănăstirea Căpriana, catedrala Naşterii Domnului din Chişinău, precum şi de la alte locaşuri sfinte.

Evenimentele ce se derulează în ultimul timp în Republica Moldova nu lasă loc nici pentru cele mai mici dubii referitor la faptul că acțiunile nelegitime ale preoțimii compromise, în frunte cu succesorul mitropolitului de rea pomină-Serapion, arhiepiscopul Vladimir, care desfăşoară o activitate vădit antinațională, sunt susținute şi încurajate de către unii factori de decizie din Basarabia.

Un argument sigur în favoarea acestei aserțiuni este şi prezența masivă a poliției în preajma edificiilor unde-şi urzesc planurile antinaționale „sfinții părinți” cu binecuvantarea arhiepiscopului Vladimir. S-a ajuns la o stare de lucruri cu totul şocantă- aceşti preoți, datoria cărora este să păstorească pe supuşii Domnului, se îngrădesc de credincioşi, fără îndoială cu ajutorul unor demnitari, cu un zid de polițişti înarmați cu pistoale şi bastoane.

Concluzia nu poate fi decât univocă. O bună parte din preoțimea basarabeană

şi transnistreană, în frunte cu arhiepiscopul de orientare prorusească Vladimir, a făcut bloc comun cu nomenclatura ex-comunistă , care doreşte să extermine spiritul românesc şi să ţină în continuare pe băştinaşi în supuşenia Rusiei.

„Glasul Naţiunii", 2 octombrie 1992

TOT PĂŢITU-I PRICEPUT?

Acest dicton, rod al geniului creator al neamului românesc, vine să ne convingă că strămoşii noştri au fost nu doar oameni înţelepţi, ci şi buni patrioţi. Grija pentru viitorul semînţiei daco-romane i-a preocupat permanent, ei elaborând un cod de precepte, care, transmise din generaţie în generaţie, protejau poporul de eventualele erori.

Şi mai spuneau strămoşii noşti că „Cel care s-a fript cu ciorbă, suflă şi în iaurt". Noi, urmaşii lor bicisnici, ne frigem la nesfârşit, „pricepuţi", însă, nu suntem. O mostră convingătoare în acest sens este şi interviul pe care domnul general de brigadă Creangă, ministrul apărării al Republicii Moldova, a binevoit să-l acorde corespondentului agenţiei Moldova-pres („Sfatul Ţării",16 septembrie 1992).

Fiind întrebat „cum are loc completarea Armatei Naţionale cu ofiţeri şi subofiţeri din armata fostei U.R.S.S.", acest demnitar a dat un răspuns cu totul surprinzător: „Suntem gata să-i primim pe toţi doritorii să-şi facă serviciul în Armata Naţională". Adică, „Priezjaite v Moldaviu prosim" nu şi-a pierdut actualitatea nici astăzi?

Şi să vedeţi ce argumente invocă domnul ministru în susţinerea acestei decizii „înţelepte". „Ei sunt democraţi şi, natural, înţeleg că trebuie să apere acest popor, acest meleag". Bine, domnule general de brigadă Creangă, dar şi Travkin este un democrat. De ce vă faceţi a uita că aceşti „doritori" alogeni să ne apere poporul şi meleagul sunt, de cele mai multe ori, ruşi (corpul de ofiţeri din armata imperial-sovietică era alcătuit aproape în exclusivitate din etnici ruşi, ceea ce ne demonstrază clar că ruşii nu doreau să le apere poporul şi meleagul ofiţeri de extracţie nerusească), iar etnicului rus i-ar sta mult mai bine să-şi apere propriul popor, şi propria ţară, lăsând celelalte popoare să-şi decidă singure soarta.

Dintotdeauna cei care-şi părăseau în momente de cumpănă patria în căutare de viaţă uşoară au fost detestaţi. Mai mult chiar, trecuţi în „catastiful"trădătorilor de ţară şi de neam. Mihail Eminescu, referindu-se în articolul **Educaţiune şi cultură** la un soi similar de „democraţi" autohtoni, scria: „Răi naţionalişti, ei sunt răi servitori . La noi erau un rău şi e o fericire că în mâinele duşmanului ei sunt asemenea un rău". Să nu fim oare în stare să tragem concluziile de rigoare nici citind aceste gânduri înţelepte?

Sau poate domnul ministru Creangă exclude posibilitatea unor eventuale ostilităţi cu Rusia? Să nu ştie multstimatul general, că imperialiştii ruşi nu au

cedat de bună voie niciodată ceea ce au furat? Şi cum şi-i imaginează oare proaspătul ministru al apărării pe tot atât de proaspeţii ofiţeri „democraţi" ai Armatei Naţionale recrutaţi de prin Rusia, sau poate din rândurile ofiţerilor ex-sovietici, izgoniti de prin ţările fostului lagăr socialist sau din Republicile Baltice (de remarcat că balticii nu-şi completează armatele naţionale cu ofiţeri „de alte naţionalităţi"), luptând vitejeşte cot la cot cu românii-basarabeni şi transnistreni (eventual şi bucovineni) împotriva celor de-un sânge cu ei din patria lor istorică, în caz dacă acestora li se trezesc poftele ereditare de pământuri şi bunuri străine. Toate acestea nu vă par nişte lucruri cu totul bizare? Doar se ştie că printre ruşi mai rar întâlnesşti mărăcuţe şi chiţaci. Şi dacă unii din ei acceptă să presteze jurământul de credinţă altui popor, o fac, fără îndoială, nu din mare dragoste pentru acest poppor (de regulă aceştia sunt răii naţionalişti despre care ne avertizează Eminescu), ci doar urmărind nişte scopuri cu totul personale.

Elocvente în acest sens sunt evenimentele din stânga Nistrului şi de la Tighina, din care putem trage numeroase învăţăminte. Ziarele şi revistele româneşti din Moldova în acele zile de tristă amintire au relatat destul de convingător despre numeroasele acte de sabotare din partea ofiţerilor alogeni, mai ales cei oplosiţi pe la comisariatele militare (respectivii nu s-au prea grăbit să plece pe front să apere noua lor Patrie).

„Pusti podâhaiut moldovane, tachim obrazom legce budet ocistiti Moldaviu ot nih". Am citat un fragment din dialogul a doi ofiteri (din Armata Naţională), care însoteau o coloană de tineri ostaşi moldoveni, ce răguseau intonând un cantec patriotic în vecinătatea Ministerului de Interne.

Aceşti ofiţeri, împreună cu mulţi alţi conaţionali de-ai lor, formal au depus jurământul de credinţă faţă de poporul nostru, dar, în sinea lor, tac şi fac ceea ce le dictează Kremlinul şi ereditatea.

De-a dreptul profetice sunt cuvintele lui Eminescu, care, probabil, pornind de la o realitate similară cu cea de astăzi, scria în **Scrisoarea a III**: „Tot ce-n ţările vecine e smintit şi stârpitură,/ Tot ce-i însemnat cu semnul putrejunii de natură,/ Tot ce e perfid şi lacom, tot fanarul, toti iloţii,/ Toţi se scurseră aice şi formează patrioţii,/ Încât fonfii şi flecarii, găgăuţii şi guşaţii,/ Bâlbâiţi cu gura strambă sunt stăpânii astei naţii".

Bănuiesc că domnul ministru nu a prea avut timp să-l studieze pe Eminescu şi nici din tezaurul folcloric nu s-a prea înfruptat. În caz contrar ar fi ştiut că o armată naţională, instruită de niste ofiţeri alogeni, care, deşi democraţi, îşi părăsesc ţara şi armata lor, armată care iîndotdeaina a cultivat militarilor ideea că unde a călcat cel putin un singur picior de rus este „isconno russcaia zemlea", numai naţională nu poate fi, ci mai curţnd o armată de ieniceri.

O ţară devine puternică dacă ostaşii ei sunt nu doar bine instruţti, ci şi buni patrioţi, educaţi în spiritul tradiţiilor naţionale şi al trecutului glorios al strămoşilor. Interesant, în spiritul căror tradiţii şi în ce limbă îi vor instrui pe

tinerii noştri ofiţerii „de alte naţionalităţi”, de la care se cere doar să presteze jurământul (diversioniştii se infiltrează până şi în structurile de stat, jurând cu mâna pe Biblie credinţă poporului din ţara pe care o spionează), să-şi ia cetăţenia Republicii Moldova, fără să ştie limba, istoria, tradiţiile naţiunii băştinaşe.

Domnul Creangă este gata să-i primească pe toţi doritorii să paraziteze pe spatele nostru şi să ne sape din interior. Mai dihai decât în ţările civilizate, unde există cenz de domiciliu şi examene la limba şi istoria poporului-gazdă, chiar şi pentru specialisti notorii, doritori să-şi ofere serviciile respectivelor ţări.

Or, domnul ministru, până a-i invita pe toti doritorii, era cazul să ceară asentimentul poporului băştinaş, care se sufocă în oraşe şi sate suprapopulate. Era cazul să ştie că Republica Moldova a devenit cel mai suprapopulat ţinut din Europa ca rezultat al unei politici antinaţioanale, practicate de nişte demnitari, „buni specialişti”, veniţi de aiurea, în colaborare cu autohtoni renegaţi şi că acest proces este şi astăzi în plină desfăşurare, susţinut fiind şi de „forţele de menţinere a păcii”, care contribuie fructuos la golirea butoaielor de vin şi la izgonirea băştinaşilor români din teritoriile lor istorice. De remarcat, că în casele acestor năpăstuiţi se stabilesc cu traiul tot felul de vântură-lume (îi primim doar pe toţi doritorii?!) de pe întreg întinsul imensei Rusii.

Ştefan cel Mare îşi recruta căpitanii din rândul răzeşilor, ulterior, pentru vitejie şi credinţă, „boierindu-i”şi dăruindu-le moşii, pe care le lua de la trădătorii de ţară. Domnul Creangă îi recrutează din armata imperială ex-sovietică, care, o ştie toată lumea afară de noi, a cotropit pământurile neamului românesc şi cu mâinele căreia au fost exterminaţi, batjocoriţi şi deznaţionalizaţi milioane de români.

„Literatura şi Arta”, 8 octombrie 1992

EX-FONTISTUL NANTOI A FOST DEJA PATRIOT, SOCIAL-DEMOCRATUL NANTOI SE VREA HÂTRU

Social-democraţii din Moldova sunt în vogă. Presa periodică nu-şi dă rândul să le ofere spaţiu, propagându-le poziţia cu multă insistenţă. Radioteleviziunea domnului Usatâi le pune la dispoziţie toate programele, ca să-i cunoască şi ţăranul care, cică, nu citaşte, ci… mai mult priveşte şi ascultă. Cu alte cuvinte, ofensiva social-democraţilor este în toi.

Pentru a înţelege ce vor social-democratii e rezonabil să facem o retrospectivă a evenimentelor, adică s-o pornim de la primii paşi ai liderilor social-democraţi în politica mare. Cred că nu este un secret pentru marea majoritate a indigenilor, că liderii P.S.-D. şi-au început cariera politică în calitate de membri sau simpatizanţi ai Frontului Popular. Atâta timp cât Mişcarea de eliberare naţională a fost în plină

ascensiune şi a avut susţinerea masivă a poporului, actualii social-democraţi bătătoreau cărările spre sediul Frontului Popular. Or…deoarece domnii actuali social-democraţi s-au plictisit să tot fie " patrioţi", decizia copreşedintelui partidului de a fi hâtru este explicabilă. Astfel, Mişcarea de eliberare naţională, declarându-se în opoziţie faţă de actualii guvernanţi din Chisinău, nu poate fi utulizată drept pistă de lansare spre structurile de vârf ale conducerii Republicii, pe care domnii social-democraţi, avizi de putere, le visează şi ziua.

Adoptată "în unanimitate" decizia de a nu mai fi patrioţi, ci "acum haideţi să mai fim şi hâtri" (Sfatul Ţării, 29 oct.1992), social-democraţii s-au pus pe lucru. Interviuri prin toate publicaţiile posibile şi imposibile, luări de cuvânt la radio şi televiziune, deplasări peste hotatele statului independent Moldova, discuţii particulare, pentru a orienta electoratul pe calea cea dreaptă. Să fie oare şi "istorica adresare" a celor 154 de deputaţi în Parlamentul tânărului stat către alegători rodul activităţii "hâtre" a Partidului Social-Democrat?

Omniprezenţi şi atotştiutori, social-democraţii, specialisti notorii în materie de economie şi privatizare, drept internaţional şi politică internă, relaţii cu C.S.I. şi federalizare, istoria neamului şi limbă etc., nu ratează nici o ocazie să amintească opiniei publice (naţională sau internaţională) că sunt una din "principalele forţe politice" din Moldova. Pentru a fi mai convingători în acest sens, social-democraţii propagă la stanga şi la dreapta "poziţia" P.S.-D. referitor la tot şi la toate.

Să luăm, spre exemplu, " poziţia P.S.-D.", expusă în cadrul programului de dimineaţă al radiodifuziunii moldoveneşti, 28 octombrie 1992. Purtătorul de cuvânt al acestui partid, doamna Miron, pentru a demonstra poporului că Asociatia oamenilor de ştiinţă, cultură şi artă este "nimic pe langă ei", adică pe langă social-democraţi, se răfuieşte "competent" cu declaraţia adoptată de câteva sute (ceva mai mulţi şi mai competenţi decât toţi social-democraţii laolaltă) de intelectuali cu dragoste de neam, remisă spre difuzare agenţiei Moldova pres.

Dacă e sa analizăm la rece "poziţia" propusă radioascultătorului de către doamna Miron, devine clar scopul acestei luări de cuvânt- să placă actualilor demnitari de la Chişinău şi "poporului multinaţional" din Moldova.

Şi, deoarece scopul scuză mijloacele, iar dominii social-democraţi polinaţionali mai sunt "contaminaţi de psihologia bolşevică bazată pe agresiune şi intoleranţă", (aflăm acest adevăr din dialogul cu Oazu Nantoi, copreşedinte al Partidului Social-Democrat din Moldova, inserat în paginile cotidianului "Sfatul Ţării", 29 oct. 1992), nu ne mai miră nici înverşunarea cu care respectiva formaţiune politică încearcă să convingă ascultătorul neiniţiat destre inoportunitatea unor astfel de "declaraţii nocive", declaraţie care a fost elaborată (aşa susţin dominii social-democraţi) de nişte "indivizi" dominaţi de nostalgii periculoase pentru timpurile socialismului dezvoltat.

Mizând pe ignoranţa unor conaţionali de-ai noştri, social-democraţii, maieştri emeriţi în manipulări verbale, "demonstrează argumentat" incompetenţa

membrilor acestei Asociații, care, culmea, nu cunosc "lucruri elementare". Spre exemplu, cei care se pretind a fi "oameni de știință, cultură și artă", care mai sunt și contaminați (în accepția P.S.-D.-istilor) de nostalgii comuniste(!), îndrăznesc să declare că dreptul internațional ar cunoaște noțiunea de "statut de imigrant". Dominii social-democrați polinaționali o fi consultat, probabil, normele de drept internațional elaborate de imperialiștii ruși, care și-au semănat conaționalii în toată lumea și cărora nu le prea place această noțiune, raportată la cele circa 60 de milioane de ruși, care s-au oploșit, în căutare de viață ușoară, în afara hotarelor formațiunii lor statale, adică în "străinătatea imediată", vorba lor.

O adevărată stupoare a trezit în rândurile domnilor social-democrați amendamentul Asociației oamenilor de știință, cultură și artă referitor la evaluarea "patrimoniului național de până la 1940 și plus-valoarea creată ulterior de acest patrimoniu, la a cărui privatizare va avea dreptul doar populația băștinașă…"

Atotștiutori fiind, social-democrații pun la îndoială posibilitatea unei astfel de evaluări, de parcă Basarabia până la ocupația rusească din 1940 nu a avut păduri cu lemn prețios, lanuri și râuri cu apă curată, cel mai fertil sol din Europa, toate ajunse astăzi într-o stare deplorabilă, determinată de "gospodărirea" fratelli mai mare, în collaborare cu renegații autohtoni.

Și socialiști fiind, și democrați, membrii respectivului partid se arată a fi extrem de indignați de "ignoranța" acestor oameni ce știință, cultură și artă, care au îndrăznit pur și simplu să nu citească proiectul de lege propus de către Departamentul pentru privatizare, în persoana domnilor Ceșuiev și Ciubotaru, tot social-democrați și dumnealor, proiect susținut și de Guvern.

Or, de la social-democrați ne putem aștepta la cele mai deochiate surprize, odată ce copreședintele și fondatorul P.S.-D.-ului, domnul Oazu Nantoi declară în cotidianul "Sfatul Țării" (29 oct.1992): "Cred că putem sta alături și cu dracul la tratative, numai să salvăm viețile oamenilor și integritatea Republicii".

La fel consideră și actualii demnitari de la Chișinău, care deja au stat la tratative cu…, ba chiar au ciocnit și șampanie la Moscova. Rezultatele acestor tratative cu… s-au dovedit a fi mai mult decât dezastruoase. Raioanele de peste Nistru gem încătușate de hoardele "de menținere a păcii", care s-au grăbit să completeze rândurile și așa desișoare ale amatorilor de pământuri străine și viață ușoară, Moldova pierzând și unele teritorii din dreapta Nistrului. Nu mai vorbesc de sacrificiile aduse zilnic pe altarul miopiei noastre politice, noi respectând cu strictețe condițiile convenției de la Moscova, ei continuând să ne prade, omoare, izgonească de pe moșia noastră strămoșerască, să ne dicteze condiții, să ne închidă apa, gazele, pentru care noi plătim cât nu face, să ne smulgă limba, să ne pângărască trecutul, istoria, cultura, simbolurile naționale, să dispună după bunul lor plac de roadele muncii noastre, furând din statul "independent și suveran" Moldova tot ce se poate fura (hotarul cu Ucraina este mai mult decât transparent).

Evident, dracul la tratative vizând existența noastră ca națiune pe pământurile străbune nu este cea mai indicată creatură, căci dracul este drac, generozitatea şi onoarea nu-i sunt proprii. Să crezi în cuvantul lui este o naivitate, iar rezultatele nu pot fi decăt dramatice, cum şi sunt. De altfel, domnilor social-democrați le sunt străine aceste adevăruri şi nici Sfânta Scriptură n-au prea avut timp s-o citească, altfel ar fi ştiut că în Apocalipsă (18,6) scrie: "Răsplătiți-i fearei precum şi ea vă plăteşte vouă, întorceți-i îndoit după faptele ei, cu paharul care v-a turnat, turnați-i înapoi. Cel ce ucide cu sabia, cu sabia trebuie ucis".

"Glasul Națiunii", noiembrie, 1992

FARISEISM ERIJAT ÎN... ?

Pe firmamentul policrom al vieții social-politice din Moldova şi-a făcut apariția o nouă formaține politică- Partidul Socialist. Scopul constutuirii acestui partid, deşi bine camuflat, în urma unei trieri riguroase devine clar, mai ales dacă ținem cont şi de momentul când respectivul partid a început să sloboadă rădăcini]în solul politic precar pe care-l atestăm în cel de-al doilea stat românesc.

Pornind de la realitatea că pentru moment forțele reacționare din fostul imperiu sovietic şi-au consolidat întru câtva poziția şi dat fiind că în Republica Moldova s-a produs fuziunea elementelor conservativ-xenofile băştinaşe cu cele imperial-şovine, socialiştii, constientizând oportunitatea momentului, au declanşat ofensiva. Până mai ieri au stat la pândă, dar "vitregia"timpurilor nu i-a demoralizat. Fiind siguri că truda lor de circa sapte decenii a dat lăstare viguroase, tovarăşii socialişti (comuniști) au tăcut şi au făcut, adică au săpat la rădăcina democrației, care abia se infiripă în țările fostului lagăr socialist, reuşind, în cele din urmă, să obțină o oarecare susținere din partea unor oameni cu interese mai mult stomacale decât spirituale.

Ghidați de nostalgia pentru vremuri recent apuse şi dragi inimii lor, socialiştii s-au grăbit să-şi facă o intervenție de chirurgie plastică, pentru a-şi schimba înfățişarea, păstrandu-şi, evident, intactă esența.

A urmat o perioadă de acomodare la noua infățişare, croită după exigentele realității esistente şi de consolidare a adepților, înspăimântați de avântul mişcării de eliberare națională, adică o perioadă grea de activitate în ilegalitate.

Astăzi, când toate forțele conservativ-reacționare din Basarabia redobândesc treptat poziția-cheie în viața economică şi politică , iar cei cu dragoste de țară şi de neam au devenit peste noapte "exponenşii neobolşevismului şi neoceauşismului", socialiştii au considerat inutilă lupta de culise, făcându-şi publică poziția şi propunând pe data de 25 noiembrie radioascultătorului "crâmpee din ultima declarație a consiliului republican al Partidului Sicialist din

Moldova" , în lectura şi, probabil, redacţia profesorului universitar şi scriitorului Valeriu Senic.

Exponentul lustruit al acestui dubios partid, domnul doctor in filologie Senic, a dorit să ne convingă, pentru nu ştiu a cata oară, că până şi cele mai nobile sentimente, cum sunt demnitatea şi iubirea de baştină, pot fi profanate într-atât, încât să servească drept suport pentru lansarea unor forţe distructive, a unor forţe ostile adevărului istoric şi aspiraţiilor dintotdeauna ale neamului românesc.

Să luăm, spre exemplu, afirmaţia referitoare la nedreptatea pe care "aşa-zisul unionism" a făcut-o "poporului moldovenesc", căruia "i se refuză dreptul la propriul său nume", amenintând "autonomia şi independenţa statului nostru, cuceriri pe care le-am obţinut prin secole de suferinţă şi lupte"(V.Senic).

Astfel de inepţii în gura unui ignorant ar fi sunat firesc. Or, pe domnul Senic nu-l putem suspecta de necunoaştere a adevărului istoric. Ne-o demonstrează chiar dumnealui, jonglând "elegant" cu numele şi spusele unor înaintaşi iluştri ai neamului românesc (M.Kogălniceanu, N.Iorga, M.Eminescu), care şi-au consacrat viaţa şi talentul idealului sacru de unire românească, ce "nu este legată de anumite momente, ci de zbaterea sufletească necontenită a unui întreg popor, creat unitar pentru a trăi şi a rămanea în aceeaşi unitate neîntreruptă...drept câştigat din moşi strămoşi..." (N.Iorga)

Nu uită domnul Senic nici de cronicarii moldoveni, care , "s-au învrednicit în ediţia academică a **Istoriei literaturii române** de calificativul marii", atunci când doreşte să stoarcă lacrimi din ochii "poporului moldovenesc", căruia "i se refuză dreptul la propriul său nume"(V.Senic).

Cunoscând perfect realitatea tristă, că puţini dintre studenţii dumnealui au avut posibilitatea să-i citească integral pe marii cronicari moldoveni, socialistul Senic se face a uita că Miron Costin relata următoarele în cartea sa **De neamul moldovenilor**, scrisă în anii 1686-1691: "Şi neamul moldovenesc, şi muntenesc, şi câţi sunt în ţările ungureşti cu acest nume, români şi până astăzi, de unde sunt şi de ce semînţie, de când şi când au descălecat aceste părţi de pâmant, a scrie multă vreme la cumpănă au stat sufletul nostru. Să înceapă ostentala aceasta după atâta veci de la descălecat…se sperie gândul."

„A lăsa iarăşi nescris, cu mare ocară înfundat neamul acesta de o seamă de scriitori, este inimii durere. Biruit-au gândul să mă apuc de această trudă, să scot lumii în vedere felul neamului, din ce izvor şi semînţie sântu lăcuitorii ţării noastre Moldovei şi Ţării Munteniei, şi romani din ţările ungureşti... că toţi de un neam şi odată descălecaţi sântu".

O fi intuit sărmanul mare cronicar moldovean că semînţia acestor "scriitori" va persista peste veacuri, continuând cu "mare ocară" să "înfunde" neamul românesc, de accentua în mod deosebit că şi moldovenii, şi muntenii, şi transilvànenii cu toţii de un neam sunt, şi români se cheamă.

Şi dacă domnul Senic, un "bun" cunoscător al operei cronicarilor, dar şi al celeia

a savantului de o "proverbială obiectivitate" (V.Senic)- N.Iorga, care au contribuit substanțial la realizarea idealului unirii, îi anatemizează, împreună cu toți socialiștii din "cel de-al doilea stat românesc", pe "națoinal-patrioții unioniști", o face, evident, nu din ignoranță. Respectivul "scriitor" şi tovarăşii săi de idei năstrușnice şi-au pus mănuşi fine şi lucrează subtil, zgândărând cele mai sensibile coarde ale sufletului, astfel canalizând energia celor privați de dreptul de a-şi cunoaşte istoria adevărată spre ura de sine, de strămoşi, de Țară, de neam.

Scopul nu poate fi decât unul- mancurtizarea în masă a basarabenilor, producerea unor mutanți spirituali, ale căror idealuri s-ar reduce la internaționalismul de peşteră şi stomac.

Astfel, doar nişte mutanți spirituali ar putea da crezare unor afirmații iresponsabile precum că "războiul fratricid", care ne-a costat 40 de miliarde de ruble (şi multe vieți omeneşti, domnule Senic), a fost " aşezat pe umerii țării de cele două guverne democratico-creştine-frontiste-Druc şi Muravschi, şi cei care i-au blagoslovit".

Atribuind guvernelor Druc şi Muravschi calificativele "democratico-creştine-frontiste" şi substituind noțiunea de agresiune a Rusiei împotriva provinciilor românesti Basarabia şi Transnistria prin "război fratricid" , domnul ideolog al Partidului Socialist Senic încearcă să sustragă atenția poporului de la adevărații vinovați de dezastrul economic si politic care s-a abătut asupra efemerei formațiuni statale. Că guvernele Druc şi Muravschi nu au fost niciodată democratico-creştine-frontiste, cu excepția dmnului Druc, ne-o demonstrează şi faptul că circa 70 la sută din membrii respectivelor guverne au venit din guvernele comuniste-sovietice, mai continuând şi astăzi să cârmuiască cu "înțelepciune" poporul în calitate de factori de decizie de diferite ranguri în guvernul prim-ministrului Sangheli (fost prim-viceprim-ministru în guvernele Druc şi Muravschi), de "simțul răspunderii şi al realității, hărnicia şi curajul" căruia se arată a fi încântat socialistul Senic.

"Simțul răspunderii şi al realității", în accepția luminatului socialist o fi însemnând pauperizarea populației, generată de politica economică defectuoasă promovată de "harnicul şi curajosul" prim-ministru Sangheli, care a reuşit, în scurt timp, să declanşeze nemulțumirea generală.

Cât priveşte aşa-zisul război fratricid, poate că dominii socialişti , care "resping categoric ideologia şi politica anticomunismului", s-o fi luat frați de cruce cu ocupanții, care s-au scurs cu sutele de mii peste năpăstuitul de român, iar domnul ideolog-filolog Senic, care, fără îndoială, a citit **Doina** lui Eminescu, l-o fi trecut şi pe marele poet în catastiful național-patrioților fascişti, ceea ce, însă, nu-l împiedică să citeze trunchiat din poetul național al românilor pentru a da o pondere "deosebită" ultimei declarații a consiliului republican al Partidului Socialist din Moldova.

Dar să revenim la "forțele politice din republică, al căror activism nedomolit continuă să amenințe autonomia şi independența statului nostru, cuceriri pe care le-am obținut prin secole de suferință si lupte"(V.Senic), aducă la "aşa-zişii unioniști".

În accepția socialistului Senic, "oastea unionistă" nu este capabilă să făurească, să construiască, să perfecționeze, spre deosebire de socialişti, care, posedați fiind de fervoarea construcției, după ce au sfârşit-o cu viitorul luminos al omenirii, s-au apucat să edifice statul independent şi suveran Basarabia, membru cu drepturi depline al C.S.I.-ului moscovit.

Cu adevărat fariseismul nu are limită. Să declari că "autonomia şi independența" provinciei româneşti Basarabia sunt "cuceriri pe care le-am obținut prin secole de suferință ăi lupte" este mai mult decât o lipsă de moralitate, deoarece prin secole de suferință şi lupte poporul român a reuşit să realizeze idealul dintotdeauna al neamului-unirea, destre care moldoveanul C.Negruzzi scria în 1839: "Ca deputat strig în camera noastră, ca filolog scriu articurele, ca român sfătuiesc şi propovăduiesc unirea, fără de care bine nu vom mai avea".

Or, aceştia au fost adevărați patrioți, adevărati scriitori, care, ghidați de "spiritual național şi spiritul patriotic", au surpat "ciocoismul şi fanariotismul, ("partide care îşi dispută puterea şi rivalizează cu zel şi linguşiri către Rusia"), astfel "înălțând românismul la putere". (N.Bălcescu)

Se vede, însă, că "juna partidă națională" (1830) nu a reuşit să surpe definitiv ciocoismul şi fanariotismul, semințele lor mai continuând şi astăzi să polueze conştiința unora.

"Literatura si Arta", 3 decembrie 1992

VOX POPULI- VOX DEI?

E "pace" şi "liniște" în tărişoara noastră. O pace pe potriva celor care au croit-o şi o liniște pe placul celor care încă nu au reuşit să-şi ticsească buzunarele cu arginții vânzîrii de țară.

E "pace" şi "liniște", dar…e putred ceva în Țara Moldovei, odată ce, resemnați, românii-moldoveni se lasă împinşi de către pseudopatrioții de sorginte comunistă, lipsiți de elementare temeiuri morale şi care au pactizat cu coloana a cincea, în hăul minciunii şi disperării.

Alterați de regimul care i-a zămislit şi pe care mai continuă să-l servească cu multă dăruire, aceşti indivizi, voluntar sau involuntar, fac jocul unor forțe străine, ostile de secole intereselor neamului românesc.

S-ar părea, la prima vedere, că declarațiile inflăcărate destre independență sunt tocmai ceea ce a lipsit întotdeauna poporului nostru. Fără îndoială, dacă se subînțelege independența națiunii române. Or, independența, în accepția acestor indivizi, nu înseamnă decât separatism, adică separarea provinciei româneşi Basarabia de Țară. Oricâte dezminţiri teoretice ne-ar da aceşti pseudopatrioți, adevărul nu poate fi decât unul-independența Basarabiei față de țară este echivalentă cu dependența ei totală de Rusia.

Să judecăm la rece, cine sunt astăzi cei mai convinşi susţinători ai independenţei Basarabiei faţă de Ţară. Evident, fosta nomenclatură sovietică (comuniştii) de coloratură autohtonă şi materialul uman venit din Rusia. Se impune de la sine întrebarea- de ce anume aceste categorii se pronunţă atât de categoric împotriva reunirii cu România? Raspunsul nu poate fi decât unul- primii, fiind conştienţi de incapacitatea lor de a face faţă cerinţelor actuale , îşi văd salvarea în izolarea faţă de ceea ce-i depăşeste ca intelect, profesionism, mentalitate, educaţie. Ceilalţi, mai abili şi vicleni, îşi dau prea bine seama că reunirea comportă pentru ei pericolul de a-şi pierde poziţia privilegiată, pe care au avut-o şi mai continuă s-o aibă în Basarabia, ei fiind adevăraţii stăpâni pe destinele acestei părţi din naţiunea română.

Ca să vă convingeţi de justetea acestor afirmaţii priviţi cu atenţie în jur şi veţi descoperi lucruri incredibile. În Republica Moldova economia cum a fost, aşa şi a rămas aproape în exclusivitate monopolizată de către ruşi.

Ţinând în mâini hăţurile economiei, care le asigură putere şi belşug, aceştia recurg la cele mai incredibile tertipuri pentru a păstra intact zidul care inconjoară clanul de import, ce-şi are mentorul la Kremlin.

Această "pătură guvernatoare", căci ei sunt adevăraţii stăpâni în Republica Moldova, exprimându-ne cu cuvintele lui Eminescu, "a devenit transcedentală", perseverând în opera de infiltrare în capetele renegaţilor autohtoni şi ale oportuniştilor morali, de care naţiunea română nu a dus nicicând lipsă, a unor neadevăruri, precum că fericirea noastră constă în separatism, iar "lucoarea " de la Moscova ne vine şi fără Rusia vom pieri cu toţii.

Pornind de la imperativele timpului şi conştienţi fiind de necesitatea unei "colaborări " de moment cu aborigenii în vederea realizării dispoziţiilor din Testamentul lui Petru cel Mare, materialul uman de extractie rusească, stabilit pe pământurile nostre, a lăsat în zid intredeschisă o portiţă, prin care nu-şi dau rând să se strecoare tot soiul de renegaţi autohtoni.

Aceste forţe, pe care le consolidează nişte interese comune, şi care aspiră să-şi asigure cu eforturi minime o existenţă îmbelşugată şi fără de griji, doresc să edifice o "statalitate". Zadarnice eforturi, deoarece nu sunt în stare să repare tocmai ceea ce ei au ruinat.

O naţine este viabală doar în caz dacă îşi educă generaţile în spiritual tradiţiilor milenare ale neamului. Iar dacă cineva doreşte să şteargă de pe faţa pământului o seminţie, e suficient să-i impună, cu forţa sau prin viclesug, precepte străine firii ei.

Un popor căruia i se impune un "spirit străin", printr-o "educaţie străină" firii lui, va degenera, deoarece "un corp cuprins de spirit străin e asemenea unei pietre desprinse de zid. Ea aparţine zidului prin destinaţiunea sa, însă spiritual străin…o face sa cadă".(M.Eminescu)

Acest fenomen monstruos de mutilare a conştiinţei naţionale a fost adus la starea de perfecţiune de către imperialiştii ruşi de toate nuanţele (ţarişti, sovietici),

slobozind rădăcini adanci în Basarabia, unde în prezent atestăm numerose fracţiuni parlamentare, partide şi clanuri politice “care îşi dispută puterea şi rivalizează de zel şi linguşiri către Rusia”. (N.Bàlcescu)

Te cuprinde o cumplită amărăciune când îi auzi pe unii din cei care pretind a fi “dătători de legi şi datini” (agrarieni, indipendenţi, români de naţionalitate), strigând de la tribuna parlamentului de la Chişinău că poporul moldovenesc vrea referendum pentru a legifera o injustiţie, pe care imperialiştii sovietici, în cârdăşie cu Hitler, au făcut-o naţiunii române, adică şi “poporului moldovenesc”.

Să te opui cu atâta înverşunare adevărului istoric, invocând argumente gen- poporul moldovenesc vrea independenţă faţă de propria lui ţară şi nu-şi imaginează existenţa decât în braţele fierbinţi ale C.S.I.-ului rusesc, este o lipsă de moralitate. Să declari că noi nu suntem noi, adică nu suntem români, este o crimă, iar tentativa de a-i măguli pe aborigenii necăjiţi din cauza lipsurilor şi interminabilelor hărţuieli politice , dezinformaţi şi minţiţi timp de aproape două secole, cultivându-le ideea că “intuiţia poporului niciodată nu a dat greş”, nu este decât un joc murdar, în spatele căruia se ascund nişte interese bine camuflate- pe de o parte, intesesele imperiale ale ruşilor, pe de alta, cele materiale ale oportuniştilor autohtoni.

Evident, intuiţia şi adevărul sunt doi din pilonii pe care se sprijină un neam, dar, în cazul Basarabiei, când “adevàrul e la fundul mării”, iar intuiţia este alterată de spiritul si educaţia strine cu desăvârşire neamului nostru, când minţile oamenilor sunt tot mai înţepenite şi tot mai confuse, a face un referendum în problema fărâmiţării teritoriilor şi naţiunii este echivalent cu a-ţi semna verdictul.

Dacă evenimentele vor demarca în cadrul propus de către neprietenii adevărului istoric, făcându-se trimitere la o realitate falsă şi la documentele de la Helsinki, consecinţele pentru românii-moldoveni din Basarabia vor fi dezastruoase. Să se bizuie pe o realitate determinată nu de mersul firesc al istoriei, ci de tot soiul de ocupanţi, renegaţi şi să invoce, în calitate de argument, documentele de la Helsinki, care, odată cu destrămarea imperiului sovietic şi reunirea Germaniei, şi-au pirdut parţial actualitatea, pot doar nişte ignoranţi în materie de politică, sau nişte neprieteni.

S-au adus suficiente probe, care ar fi trebuit să-l convingă până şi pe cel mai ignorant aborigen din parlamentul de la Chişinău de inoportunitatea unui referendum la momentul actual, şi de necesitatea unor eforturi susţinute în vederea reabilitării adevărului istoric, astfel altoind băştinaşilor demnitatea, stima pentru trecutul de vitejie al neamului şi aspiraţile pentru un viitor demn de un trecut glorios.

Adică e necesară, în prealabil, o amplă campanie de alfabetizare, de educaţie patriotică. Şi doar atunci când adevărul va cuceri întreg teritoriul Republicii Moldova, iar minciuna va fi ireversibil aruncată la coşul de gunoi, putem face şi referendum, la care să participe, cum se şi cuvine în conformitate cu normele de drept internaţional, doar românii de pe ambele maluri ale Prutului.

O adevărată elită politică ar aştepta, fără îndoială, un ceas istoric mai fast pentru a demara în sens construciv voinţa naţiunii.Or, o elită pseudopatriotică e capabilă să declanşeze forţele tenebrose pentru a-şi asigura şederea nelimitată în post, adică existenţa îmbelşugată şi fără de griji.

Cert rămâne un lucru, argumentele de ordin istoric, geopolitic, spiritual nu prea plac unor demnitari, deputaţi, autori de declaraţii şi "adresări" către poporul moldovenesc, odată ce se pledează cu atâta insistenţă pentru independenţa Basarabiei faţă de Ţară şi dependenţa ei de metropolă (C.S.I.), adică se pledează pentru înveşnicirea unei injustiţii, comise de către cele mai odioase regimuri pe care le-a născut vreodată întunericul.

Şi toate acestea se fac spre "binele" şi în numele "poporului moldovenesc", adică al românilor din Basarabia, care se zbate din răsputeri să se smulgă din teascurile minciunii, să se debaraseze de spiritul străin, care-i încătuşează voiţta şi care-l asfixiază.

"Literatura si Arta", 7 ianuarie, 1993

DICTATURA IGNORANŢEI

Încet, dar sigur, în efemera formaţine statală, pe care actualii demnitari de la Chişinău au botezat-o Republica independentă şi suverană Moldova, se instalează dictatura ignoranţei. Ea, ignoranţa, care de regulă este şi agresivă, asemeni puiului de cuc, la început timid, apoi tot mai energic, aruncă din cuib tot ce nu se înscrie în parametrii ei, pentru a reuşi, în cele din urmă, să-şi ocupe locul "binemeritat" (a depus doar atâtea eforturi) în capul mesei, ţinând în stânga cuţitul puterii, iar în dreapta furculiţa "adevărului şi a dreptăţii"

De la chiar primele sale manifestări ca fiinţă cu raţiune, homo sapiens a căutat s-o ţină încătuşată, cât mai diparte de societate. Ignoranţa a suferit mult, dar a găsit în sine suficientă putere să rabde şi să-şi aştepte ceasul astral. Şi el a venit. Rebeliunea bolsevică de la 1917 i-a scos cătuşele, a îmbrăcat-o în straie luxoase, i-a pus la piept lozinca "kajdaia kuharca mojet rucovoditi gosudarstvom" şi a trimis-o să împartă la stanga şi la dreapta socialism şi "de la fiecare după capacităţi, fiecăruia după necesităţi", stimulând, astfel, poftele celor care vânează "doar câştigul fără muncă".

Spre deosebire de inteligenţă, ignoranţa se consolidează uşor. Odată consolidată, atacă în bloc, utilizand întreg arsenalul de calomnii, denaturări, falsificări, insinuări şi, evident, arma cea mai sigură, experimentată pe parcursul a circa 70 de ani de edificare a viitorului luminos-capacitatea de a învinui operativ oponentul de toate fărădelegile pe care ea, ignoranţa, le-a săvârşit
Asemini mafiei, ignoranţa nu are naţionalitate şi nici patrie. Unicul ei ideal este

cel stomacal. O găseşti peste tot. În parlament şi guvern, la radio şi televiziune, pe paginile ziarelor şi la întruniri. Ignoranţa le ştie pe toate şi este omniprezentă. Vai şi amar de capul celui care îndrăzneşte să-i stea în cale.

Odată cu perestroica, ignoranţa a cam fost strâmtorată, vreo câţiva ani a tremurat şi s-a rugat de fortele întunericilui s-o ajute. Dar n-a stat cu mâinile în sân, coatele au muncit fără odihnă. Astăzi e din nou în plină acţiune. Şi tot ce face, face în numele şi pentru binele poporului, pe care-l fericeşte cu tot felul de promisiuni şi apeluri.

Să luăm, spre exemplu, "adresarea" unui grup de deputaţi ai poporului din Republica Moldova către alegători, inserată în paginile cotidianului "Sfatul Ţării" din 23 octombrie 1992. Această "adresare" este, fără îndoială, o mostră de "dragoste paternă" faţă de popor, "la care trebuie să apelăm cu adevărat... Să-l întrebăm ce doreşte", dar…să nu uităm să-i şoptim la ureche avertismentul, ca nu cumva să dorească ceea ce nu doreăte stăpânul, în caz contrar se poate întampla să rămână fără ardesie şi gaze, cele necesare pentru casă şi grâu, pâine şi salariu.

"Deoarece pericolul e mare şi e necesar să facem front comun în faţa lui", tovarăşii 154 de deputaţi coloraţi intens în roşu, care în chinurile facerii au adus pe lume, spre binale naţiunii desigur, "istorica adresare" s-au grăbit să-l facă şi l-au făcut, şi au pornit umăr lângă umar, OSTC lângă indipendenţi,, agrarieni lângă interfront, "realitate" langă C.S.I. (a se citi U.R.S.S.), si toti la un loc cu grijă pentru poporul moldovenesc, pe care ei (?), "prinţişorii unirii l-au tâmpit de la catedre, prin poezii şi cântece propagându-i ideologia comunistă". Or, multstimaţii combatanţi ai frontului comun împotriva a tot ce se numeste adevăr istoric şi intelectualitate onestă, era bine să-şi vadă mai intai bârna din ochiul propriu şi mai apoi paiul din ochiul vecinului.

Oare nu preşedinţii de colhozuri (mulţi din ei astăzi deputaţi în parlamentul de la Chişinău) cu numai trei ani în urmă răcneau solemn de la tribune "cu maiul, tovarăşi" şi "da zdraste marea revolutie socialistă din octombrie"? Oare nu tov. Iovv, ex-demnitar comunist de la Bălţi, la sesiunea a 13, solidar cu şovinii ruşi, oploşiţi prin Tiraspol şi cetatea istorică Tighina, părăsea sala protestând împotriva aspiraţiilor legitime ale românilor basarabeni şi transnistreni de a-şi vorbi nestingheriţi de nimeni limba maternă în ţara lor? Oare nu tovarăşul Liseţki a fost liderul "interfrontului", iar tov. Pocatilova (poate mai şi este) printre diriguitorii OSTC-ului.

Şi clubul "sovietskaia Moldavia" (a se citi "realitate") oare ce ideologie impărtăşea? Sau pate tovarăşii semnatari ai "istoricei adresări" către alegători , care sunt sută la sută foşti comunişti, purtând langă inimă carnetul de membru în partidul lui Lenin, propagau ideologia...capitalistă?

Multstimaţii semnatari ai "adresării" se întreabă patetic: a fost poporul nostru ignorant atunci când a luptat pentru legile cu privire la limbă şi alfabet, când a

acceptat (?) tricolorul, suveranitatea şi independenţa (?). Nu, tovarăşilor, poporul român (căci suntem români şi cei 154, care se pretind a fi apostolii adevărului, ar trebui să-i informeze pe oameni asupra acestui adevăr incontestabil) n-a fost şi nici nu va fi , cu toate străduinţele unora, ignorant. Despre români a vorbit o lume ca destre un popor cu numerose virtuţi. Ignoranţi sunt cei care-l mint, care-l dezinformează şi care-l manipulează cu scopri meschine.

Ş-apoi… semnatarii acestei "istorice adresări" către popor, care abundă în învinuiri şi insinuări, au fost oare şi ei printre luptătorii pentru limbă de stat şi alfabet latin, tricolor şi independenţă? Nu-mi amintesc să-i fi văzut alături de zecile de mii de patrioţi, care nu s-au speriat nici de tancurile ruşilor, nici de miliţia tovarăşului Voronin, nici de amenzi şi închisoare. Unde să fi fost atunci tovarăşii D.Moţpan, S.Fandofan, A.Terenti, I.Luca, P.Lupăcescu, A.Buruiană, D.Creţu, I.Rusu, A.Popuşoi, D.Postovan, N.Andronic s.a., căci pe tovarăşii S.Masliţkaia, I.Trombiţchi, L.Pocatilova, F.Angheli, L.Laşcionova, A,Liseţki etc. îi cunoaştem cum făceau prin 1989 agitaţie în rândurile materialului uman de extracţie rusească, ucraineană, găgăuză şi bulgară să se consolideze şi să opună rezistenţă autohtonilor, care au indrăznit să-şi ceară dreptul la existenţă în propria lor casă.

Astăzi suntem martorii unui fenomen extrem de periculos-fuzionarea elementelor conservativ-mafiotice băştinaşe cu cele imperial-şovine, oplosite de la 1944 încoace în Basarabia şi începutul unei ofensive făţişe a acestui conglomerat cu iz de mucegai comunist împotriva a tot ce este patriotic, tot ce este românesc.

E semnificativ faptul că această fuziune s-a produs concomitent cu activizarea elementelor reactionar-comuniste din Rusia, activizare care periclitează nu doar neînsemnatele manifestări de democraţie, ci şi existenta popoarelor ca entităţi naţionale.

Ce scopri urmăresc aceste forte ostile aspiratiilor noastre de libertate şi unitate naţională? Evident, revenirea la sistemul sovietico-socialist, care a asigurat existenta imbelşugată a clanului diriguitor, semnatarii acestei "adresări" fiind în marea lor majoritate exponenti de diferite ranguri ai acestui sistem în declin.

Trezesc nedumerire aserţiunile, înglobate în "istorica adresare" către alegători, referitor la "moştenirea lăsată de sistemul comunist şi guvernele Druc si Muravschi", care "este o povară foarte grea şi pentru a ameliora starea lucrurilor e nevoie de o activitate susţinută în toate domeniile vieţii sociale, precum şi de o perioadă relativ îndelungată de timp". Moştenirea vizată de tovarăşii semnatari este într-adevăr grea . Or, la "făurirea" ei au contribuit în primul rând dumnealor, în calitatea lor de preşedinţi de colhozuri, membri şi şefi ai comitetelor de partid şi executive raionale, şefi de unităti industriale, membri ai comitetului central atotputernic al p.c.u.s. Cine dacă nu dumnelor, deţinători ai unei puteri absolute, au inoculat şi mai continuă să inoculeze omului muncii

ideile dăunătoare despre comunism, proprietate colectivă, nocivitatea proprietății private, inoportunitatea unor schimbări radicale în viața economică şi politică, canalizând energia poporului, adus de ei la sapă de lemn, nu în direcția edificării unei vieti demne, ci în albia urii de sine, de strămoşi, de Dumnezeu, de frați, de adevăr, de intelectuali.

În această "adresare" se intrezăreste clar tentativa de a substitui adevărul prin minciună, de a se absolvi de iminenta responsabilitate pentru dezastrul economic şi politic, bazele căruia au fost puse de la 1944 încoace şi care este "rodul" activității partidului comunist, membri ai căruia au fost şi tovarăşii semnatari.

Spre deosebire de cei care "propagau de la catedre, prin poezii şi cântece ideologia comunistă", dumnealor au edificat-o prin „muncă asiduă", zi de zi, piatră cu piatră. Mai continuînd s-o edifice şi astăzi, ticluind şi publicând diverse adresări, cu scopul de a deplasa "sindromul culpabilității" din torba vinovatului în spatele celui care încearcă să salveze corabia naufragiată.

Oare domini Druc şi Moşanu, Muravschi şi şefii de comisii parlamentare, savanți, scriitori, zarişti, profesori, medici cu dragoste de țară şi neam să fie într-adevăr vinovaăi de mizeria în care am ajuns? Doar un naiv sau un ignorant ar putea da crezare unor astfel de inepții.

Atât echipa lui Druc, cât şi cea a lui Muravschi, au fost acelaşi guvern Sangheli, tot ei, foşti demnitari de partid şi sovietici, cu unele neînsemnate remanieri în eşalonul superior. "Preşedintele şi prim-ministrul țării", care în prezent depun "maxim de eforturi…", tot ei au fost preşedinte şi prim-vice-prim ministru şi în timpul lui Mircea Druc. Oare ce le-o fi încurcat să "depună maxim de eforturi". Evident, "impostorul" Druc şi Frontul Popular. Ei bine, Druc a fost înlăturat numai după un an de guvernare, an în care dumnealui a reuşit, totuşi, să facă mult mai multe decât unii până la el şi după el (şcoli şi licee naționale, deschidere spre România, relații bilaterale cu Țările Baltice, şi, esențialul, o trezire a conştiinței naționale, o consolidare a forțelor patriotice…)

Cât despre Frontul Popular, meritul mişcării de eliberare națională nu poate fi diminuat, oricât s-ar strădui nomenclaturiştii în alianță cu ocupanții ostili aspirațiilor noastre de libertate şi unitate națională.

Tentativa de a-i convinge pe țărani şi muncitori că la putere s-au aflat timp de doi ani (de circa doi ani Frontul Popular se află în opoziție cu actuala conducete de la Chişinău) membrii Frontului Popular care, chipurile, "s-au compromis prin incompetență profesională, prin corupție şi demagogie", nu poate fi interpretată altfel, decât o încerare a forțelor reacționare de a-şi "salva pielea printr-un joc murdar. Povara lor vor s-o pună pe umerii altora". Dacă şi s-au compromis unii pseudomembri ai Frontului Popular, au fost din cei care s-au raliat la mişcarea de eliberare națională, urmărind nişte scopri nici pe departe patriotice. Odată obținute cele râvnite, aceştia, care de fapt au venit din rândurile

combatanților partidului comunist, s-au reîntors la "vatră", adică au revenit printre dumneavoastră, stimați semnatari ai adresării către alegători.

Evident, în cele din urmă "va trebui să întrebăm pe oameni" . Dar numai după ce ei, oamenii, vor afla în sfârşit adevărul, adică: ce se ascunde în spatele C.S.I.-ului, cine suntem-moldoveni sau români, cui aparţin aceste pământuri, care sunt hotarele istorice ale Țării, ce prejudicii materiale şi spirituale ni s-au adus în perioda ocupației ruseşti de la 1812 încoace, cum se întamplă că în statul independent şi suveran Moldova alogenii se bucură de drepturi mai mari şi o viață mai îndestulată decât băştinaşii, monopolizând economia națională şi dispunând de roadele muncii noastre, cine sunt cei care dețin puterea reală în Republică, de ce partidul comunist, deşi declarat în afara legii pentru crimele săvârşite, mai continuă să se afle la putere şi nimeni până în prezent nu a fost pedepsit pentru pământul otrăvit, economia ruinată, spiritual mutilat, sângele vărsat…

"Glasul Natiunii", 1993

FABRICA "VIORICA"-MAFIOȚI PARFUMAȚI

Se serveşte în ultimul timp copios electoratului ideea oportunității unui articol în viitoarea Constituție, care să pună în afara legii specialiştii care cunosc şi propagă adevărul. Între timp, numeroasele cazuri de delapidări în proporții fabuloase din averea statului, adică din acel patrimoniu național, care urmează să fie distribuit poporului prin bonuri patrimoniale, se trec cu vederea. Guvernanții cultivă insistent în popor imaginea duşmanului, în persoana intelectualilor oneşti, neconformişti, țăranilor şi muncitorilor cu dragoste de țară. În acelaşi timp, nu se întreprinde nimic pentru a pedepsi tâlharii, care jefuiesc republica şi ocupanții, care ne croiesc şi răscroiesc moşia.

În accepția acestor indivizi a sabota, a jefui, a ruina economia națională, care este baza unui stat independent, nu sunt acțiuni criminale şi nu prezintă pericol pentru „independența şi statalitatea țărişoarei noastre". Nici chiar bandele de ocupanți ruşi înarmați, care ne violează copiii, care ne omoară bărbații, care ne demontează uzinele şi fabricile nu sunt periculoase pentru „statalitate".

Voi relata în continuare un caz din şirul nesfârşit de cazuri de jaf din averea poporului, despre care guvernanții noştri, deşi au stiut, nu au binevoit să informeze opinia publică. Mă refer la delapidările de proporții de la fabrica de cosmetică şi articole de parfumerie „Viorica", administrată în exclusivitate de „patrioți sadea" şi apărători fideli ai statalității „tărişoarei noastre", domnii M.Bolohan-directorul fabricii, V.Romanciuc-inginer-şef, I.Beker-energetician-sef, P.Tihonova- economist-sef, V.Sevciuc-contabil-şef etc.

Acesti indivizi şi-au făcut averi, jefuind proprietatea noastră a tuturor. Încălcând prevederile legislaţiei în vigoare, administraţia fabricii de cosmetică şi articole de parfumerie „Viorica”, unitate a Ministerului Agriculturii şi Industriei alimentaţiei, dă în arendă secţia de producere a articolelor din masă plastică societăţii particulare „Vioplast”(director I.Beker, care cumulează şi funcţia de energetician-sef la fabrica „Viorica”), în condiţii extrem de avantajoase, societatea particulară „Vioplast” urmând să beneficieze de asigurare deplină de stat- arenda încăperii, utilajelor, materia primă, resursele energetice, transportul, resursele băneşti etc. Fondatori ai „Vioplast” sunt persoanele fizice: M.Bologan-directorul fabricii „Viorica”, V.Romanciuc-inginer-sef, M.Hancu-director al asociaţiei ştiinţifice de producţie „Viorica” şi fabrica „Viorica”.

Ocolind prevederile decretului preşedintelui Republicii Moldova nr.204 din 11 octombrie 1991 „Cu privire la măsurile de protecţie a pieţii de consum” , diriguitorii fabricii „Viorica” eliberează în anul 1992 pentru necesităţile societăţii particulare „Vioplast” materie primă şi mărfuri de valoare în sumă de 980 mii ruble.

Dărnicia administratorilor fabricii „Viorica” nu are margini, mai ales că iau din buzunarul poporului şi pun în buzunarul propriu. Pe parcursul doar a 5 luni ale anului 1993, încălcând prevederile Decretului Preşedintelui Republicii Moldova din 7 iunie 1993, care interzice întreprinderilor de stat să livreze societăţilor particulare productie finită, şeful fabricii „Viorica” eliberează „Vioplast”-ului articole de cosmetică şi parfumerie în sumă de 36,6 milioane ruble, pe care abila societate particulară, fondatorii căreia au fost deja nominalizaţi, le vinde în republică şi peste hotarele ei, la preţuri stabilite arbitrar, adică profitabile pentru stăpâni. Din această afacere proprietarii „Vioplast”-ului s-au ales cu un profit de 2,5 milioane ruble.

Ingenioşii fondatori-directorul fabricii „Viorica” M.Bologan (a vărsat în fondul societăţii 13 mii ruble), inginerul-sef V.Romanciuc (13 mii ruble), directorul Asociaţiei ştiinţifice de producţie „Viorica” M.Hâncu (4,8 mii ruble) au încasat în anul 1992 de la „Vioplast” salarii „neînsemnate”: M.Bologan-150560 ruble, V.Romanciuc-150560 ruble, I.Beker-240170 ruble, concomitent fiind salarizaţi şi la fabrica „Viorica”: M.Bolohan-351837 ruble, V.Romanciuc-342228 ruble, I.Beker-153823 ruble. Dividentele au constituit : Bolohan-50865rub., Romanciuc-50865 ruble, Hancu-1878 ruble.

Pentru o astfel de activitate prodigioasă spre binele poporului, din ianuarie 1993 până în luna mai a aceluiaşi an, respectivii afacerişti s-au ales cu următoarele salarii: Bolohan- 94900 rub. de la „Vioplast” şi 607972 ruble de la „Viorica”; Romanciuc-94900 rub. de la „Vioplast” şi 549768 rub. de la „Viorica”, mai încasând şi ceva dividente pentru 1993: Bolohan-513577 rub., Romanciuc-513577 rub., Hâncu-189628 rub. Acţiunile” patriotice” ale acestor indivizi au cauzat pagube materiale însemnate fabricii, adică poporului.

Apetitul amplificându-se pe zi ce trece, ingenioşii „apărători" ai statalităţii ţărişoarei noastre comune mai fondează şi câteva întreprinderi-fantomă- „Arvica", chipurile moldo-franceză şi „Viopola"-moldo-poloneză, pe care Ministerul de finanţe se grăbeşte a le înregistra, astfel asumându-şi „responsabilitatea", dar şi povara celor trei salarii grase pe care le încasau concomitent în calitate de administratori.

Deşi buzunarele eroilor noştri deveneau din ce în ce mai tixite cu banii poporului, producţia fabricii-matcă, pe spatele căreia parazitează tot soiul de „Vioplast"-uri, „Viopol"-e, „Arvica"-le scade vertiginos.

Cu toate acestea fabrica-matcă şi paraziţii săi prosperă în materie de venituri, provenite din majorarea necontrolată şi neîntemeiată a preţurilor la producţia finită, ele constituind circa 159,1 milioane ruble în 1992.

Folosind materia primă provenită din munca femeilor şi copiilor noştri, care adună petală cu petală de pe plantaţiile de tandafiri (cu risc pentru propria viaţă, înţepăturile de albină pot fi şi letale), care plantează şi îngrijesc levănţica şi salvia- materia primă pentru uleiuri eterice ect., nominalizaţii administratori ai fabricii „Viorica" nu se prea grăbesc să satisfacă necesităţile noastre, samponul şi crema devenind articole extrem de rare pe rafturile magazinelor din Republica Moldova. Atât de necesara marfă (medicii de multişor bat alarma în legătură cu epidemia de pediculoză care face ravagii în populaţia republicii) este expediată direct de la fabrică contra numerar, de cele mai multe ori fără licenţă, unor organizaţii din Rusia şi Ucraina. Astfel, în 5 luni ale anului 1992 contra numerar au fost eliberate articole de cosmetică şi parfumerie în sumă de 1217537 ruble M.P „Arbat", or. Kiev; A.O. „Energhia", oraşul Kaluga; M.R. „Alfa", oraşul Pavlodar. M.Bolohan, V.Romanciuc, N.Boldur, V.Şevciuc, P.Tihonova, L.Loscutova şi compania se arată a fi extrem de îngrijoraţi de igiena fraţilor din Rusia şi Ucraina, uitând de cei din munca cărora a fost construită, utilată şi funcţionează fabrica.

Precum se vede, apetitul eroilor noştri creşte pe zi ce trece. Înzestraţi de maica-natură şi locurile de baştină cu ingeniozitate, inventivitate şi lipsă de moralitate, respectivii indivizi s-au gândit că n-ar fi rău să mai agonisească ceva bănuţi, erijându-se în inventatori si raţionalizatori.

In 6 luni ale anului 1992 şi 4 luni ale anului1993 directorul Bologan a încasat neîntemeiat, chipurile pentru nişte „invenţii", 4,5 milioane ruble; inginerul-sef V.Romanciuc-4,5 milioane ruble; specialistul-şef V.Riabco-6 milioane ruble; contabilul-şef V.Sefciuc-1 milion ruble; economistul-şef P.Tihonova-1 milion ruble; contabilul-şef V.Rasneanskaia-1 milion ruble; şefa laboratorului Vorobiova-0,7 milioane ruble; şeful secţiei de parfumerie şi cosmetică-0,7 milioane ruble.

Precum vedeţi, fabrica „Viorica" nu duce lipsă de „raţionalizatori şi inventatori" în a-şi însuşi banii poporului, lor convenindu-le de minune „casa comună-Moldova" aşa cum o edifică actualii noştri guvernanţi.

Am expus doar câteva din numeroasele acţiuni nelegitime ale administraţiei

fabricii „Viorica”, care, nemeritat, huzureşte pe spatele poporului nostru. Pentru a preveni un eventual proces intentat de „ingenioşii inventatori şi raţionalizatiori” pe motiv de „lizare” a demnităţii, aduc la cunoştinta opiniei publice că la baza acestui articol au fost puse rezultatele controlului efectuat la fabrica „Viorica” de către Departamentul Controlului de Stat din Republica Moldova în luna iulie 1993. Redacţia este în posesia acestor materiale.

„Mesagerul”, 16 februarie 1994

DOCUMENTELE AGRARIENILOR- “UN COPIL NĂSCUT MORT”

Disputa electorală a intrat într-o nouă fază. Partidele şi blocurile politice au făcut deja cunoscute electoratului platformele-program, s-au făcut şi promisiunile, care, după părerea experţilor, ar contribui la îngroşarea rândurilor de alegători. Astfel, etapa de tatonare a maselor de electori s-a încheiat, urmată fiind de cea mai responsabilă şi complicată fază a cursei electorale, când cei antrenaţi în scrutin trebuie să convingă poporul că sunt în stare să ofere societăţii cel mai echilibrat şi real program de ieşire din impasul politic şi economic, care zguduie Republica Moldova din rădăcini.

Se pun pe cântar, cu scopul de a fascina electoratul, argumente şi contraargumente, adevărul şi minciuna, raţionamentul şi dezinformarea, ceea ce este, de fapt, confruntarea dintre idealuri şi scopri, dintre spirit şi burtă, cultură şi ignoranţă, civilizaţie şi sălbăticie. Pentru unele partide, mai ales pentru cele ce, neoficial, guvernează Republica (Democrat-Agrar, Social-Democrat, Republican, Interfront), miza este prea mare pentru a rezista tentaţiei de a recurge la trişare, dezinformare şi denigrare.

Excelează în acest sens Partudul Democrat-Agrar care, deşi a deţinut şi deţine puterea politică şi economică în Republica Moldova, sărăcia şi miseria fiind în primul rând opera dumnealor, nu se sinchiseşte să declare la întalnirile electorale şi bâlbâitele conferinţe de presă, că doar el este cel care deţine secretul redresării situaţiei economice şi politice deplorabile, dispunând şi de candidaţii capabili “să lucreze pe nou în viitirul for legislativ, începând cu adoptarea constituţiei…şi… adoptând legi cu adevàrat democratice, prin care s-ar consolida independenţa şi integritatea Republicii Moldova”.(Moţpan)

Poate că aceste declaraţii patetice ar fi flatat electoratul, dacă societatea noastră nu ar fi avut dezgustătoarea experienţă a incoerenţei politice, a analfabetismului politic al fracţiunii parlamentare “Viaţa Satului”, care a şi constituit nucleul belicosului Partid Democrat-Agrar. Contaminaţi fiind de veleitarism, liderii acestui partid declară că: “P.D.A.M. are drept scop obţinerea mandatelor anume

pentru a putea soluționa orice chestiune strategică în Parlament cu mandatele sale"(Moțpan), făcând abstracție de adevărul că în țările prospere şi democratice dimensiunea scaunului pe care stă omul politic trebuie să fie direct proporțională cu numărul de cărți citite.

Despre numărul de cărți citite-cel mai important indiciu al profesionalismului- de către liderii democrat-agrari putem judeca după declarațiile pe care dumnealor le împrăştie cu multă "generozitate" , poluând timpii de antenă, paginile ziarelor vizavi de "controversata", în accepția dânşilor, problemă a limbii şi originii etnice a băştinaşilor din Republica Moldova.

"Ne pronunțăm pentru dreptul istoric al populației băştinaşe de a se numi moldoveni…iar limba sa maternă este limba moldovenească",- a declarat Nicolae Andronic, cadidat pe listele Partidului Democrat-Agrar, la conferința de presă din 20 ianuarie. Colegul său de suferință partinico-agrară, domnul Moțpan, abordează, în cadrul aceleiaşi conferințe de presă, această problemă cu maximă prudență, declarând că: "poate oferim posibilitatea savanților, istoricilor de a demonsra cu argumente populației, întregii lumi ce limbă vorbim noi?" Uite aşa, iubit popor, cei care se pretind a fi unicii salvatori ai Republicii Moldova şi care sunt siguri că dețin secretul asanării viitoare, nici măcar nu ştiu ce limbă au vorbit strămoşii şi "grăiesc" ei astăzi.

Ne permitem să le amintim că strămoşii noştri au ştiut întotdeauna ce limbă vorbesc şi cine sunt. Au ştiut-o şi savanții autohtoni, şi oamenii de ştiință din întreaga lume.

Pentru a nu-i face să transpire prea tare pe democrat-agrari, vom face trimitere doar la câțiva din ei.

Astfel, în anul 1392 Roman I Muşatinul (Ştefan cel Mare se trăgea din neamul Muşatinilor) se intitula "voievod stăpânitor al Țării Româneşti a Moldovei de la munte până la mare".(Să stăpânească oare astăzi democrat-agrarii un teritoriu de la munte până la mare?). La mijlocul secolului 16 vestitul umanist Nicolae Olahus constata: "Moldovenii au aceeaşi limbă, obiceiuri, religie ca şi cei din Muntenia." Mitropolitul Varlaam al Moldovei scria în 1645, adresându-se către creştinii din Ardeal: "…iubiți creştini şi cu noi de un neam români pretutindeni".

Cronicarul moldovean Grigore Ureche consemna în "Letopisețul Țării Moldovei" :"locuitorii din Țara Ungurească şi la Ardeal, şi la Maramureş de la un loc sunt cu moldovenii, şi români se cheamă".

Ministrul de externe şi cancelar al guvernului tarist, contele Nesselrode (să sperăm că dominii democrat-agrari îl vor crede măcar pe rus) nota într-o corespondență diplomatică din 1839: "...Valahia şi Moldova…toată partea din Transilvania şi Banat…locuieşte o populație de aceeaşi origine-români".

Subtitlul cărții enciclopedistului vizionar Dimitrie Cantemir "Hronicul vechimii romano-moldi-vlahilor" este "Hronicon a toată Țara Românească (care apoi s-a impărțit în Moldova, Muntenia şi Ardeal)".

Discuțiile în jurul unei probleme inventate de către imperialiștii ruşi pentru a justifica raptul de teritorii româneşti convin de minune celor care speră să sustragă atenția electoratului de la problemele stringente cu care se confruntă în prezent Republica Moldova- incompetența guvernanților, politica antinațională, dizolvantă şi nedemocratică a celor care au deservit în chip monstruos interesele naționale prin cedări şi compromisuri nejustificate, blocarea reformelor şi adoptarea unor legi schiloade.

Dominii democrat-agrari nu pregetă să-şi afiseze, cu şi fără ocazie, obțiunea pentru independența Moldovei. De fapt, aceste declarații nu sunt decât vorbe deşerte, odată ce membrii acestui partid, deputați în fostul Parlament şi candidați pentru viitorul legislativ, au votat aderarea Moldovei la C.S.I. Despre ce fel de independență reală poate fi vorba odată ce republica este total dependentă economic de Rusia? Ținând frâiele economiei nostre, imperiul rusesc, rebotezat C.S.I. , dictează şi politica. A accepta condițiile inechitabile pe care ni le impune C.S.I., în persoana Rusiei, vizavi de necesitățile de carburanți ale republicii fără a întreprinde nimic în vederea deschiderii spre alte piețe de resurse energetice, înseamnă a face jocul unor forțe străine.

S-a scurs deja mult timp de la acțiunile nelegitime ale impostorilor oploşiti la Tiraspol, care astăzi s-au declarat stăpâni pe pământul, uzinele, centralele nostre electrice. Avem şi trista experiență a deconectării, evident, nu fără asentimentul Moscovei, a gazelor, pe care, deşi nu le-a primit, republica le-a plătit cu bani grei. Ne paşte oricând primejdia să rămânem şi fără gaze şi fără electricitate, dacă vom îndrăzni să nu facem pe plac impostorilor de la Tiraspol şi şefilor lor de la Moscova. Dovadă sunt acțiunile de ultimă oră ale liderilor de la Tiraspol, care ne-au amenințat cu deconectarea curentului şi gazelor imediat ce Banca Națională a Moldovei a interzis eliberarea licențelor pentru băncile din partea stângă a Nistrului.

Democrat-agrarii, însă, care au avut majoritatea în Parlament şi guvern, nu s-au grăbit să contacteze alte țări exportatoare de energie. Mai mult chiar, au respins propunerile Iranului, care se oferea să ne livreze , în regim de barter, 3 milioane tone de țiței, propunându-ne să şi le transporte la locul indicat. Erau extrem de ocupați cu elaborarea a "două-trei proiecte de documente care, în opinia dumnealor, ar putea rezolva problema Transnistriei. În orice caz, ele ar aranja populația din Transnistria".(Andronic)

Admitem că aceste documente ar conveni Moscovei şi impostorilor de la Tiraspol. Dar...le-ar accepta oare şi multpătimitul popor din Basarabia, care duce în spatele său povara unor dezgustătoare jocuri politice? Răspunsul la această intrebare ni-l dau chiar liderii Partidului Democrat-Agrar, care sunt şi autorii acestor "înțelepte şi profund patriotice" documente. "Toate aceste documente nu sunt decât un copil născut mort, pentru că imediat după publicarea lor neprietenii noştri (adevărații patrioți n.n.) le vor face cu ou şi cu oțet, demonstrând că acestea

nu sunt nişte proiecte de documente, ci nişte condiţii de robie",-a recunoscut domnul democrat-agrar Andronic în cadrul conferinţei de presă a Partidului Democrat-Agrar din 20 ianuarie 1994.

"Mesagerul", 9 februarie 1994

LICHEAUA CA FENOMEN SOCIAL ŞI TREMURATUL COLECTIV

După mai bine de 10 ani de guvernare criptocomunistă, "înnobilată" pe alocuri de contribuţia "marcantă" a unei "onorabile" galerii de pseudopatrioţi, împovăraţi de nişte merite iluzorii în lupta de renaştere şi eliberare naţională, comuniştii ortodocşi au preluat puterea deplină în R.Moldova şi, la adăpostul unei mimate griji pentru popor, au demarat o amplă campanie de demolare a ceea ce a mai rămas din valoriale moral-spirituale ale românilor basarabeni.

Specialisti notorii în manipulări şi diversiuni, ei au reuşit, fără mari eforturi, să convingă încă o dată populaţia băştinaşă că sensul existenţei speciei umane se concentrează în stomac. Astfel, carnaţii de 2,50 lei kilogramul au devenit "măsura convenţională a vredniciei" şi verticalităţii naţionale a unor urmaşi netrebnici ai lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

De ce actualii guvernanţi, formaţi în spiritul ortodocsiei comuniste moscovite, doresc să-i ţină în continuare pe autohtoni în grajdul descompunerii naţional-spirituale, este clar. Obişnuindu-i pe oameni să nu gândească cu capul, ci cu burta, comuniştii vor reuşi să ducă la bun sfârşit misiunea lor istorică, sensul acestei misiuni constând în "degradarea societăţii la rangul de cireadă". De ce a acceptat, însă, poporul să revină în grajdul guvernării comuniste după spectaculoasa încerare de degajare a mentalităţilor din teascurile regimului ruso-comunist de ocupaţie, acest fenomen unical merită o riconsiderare de urgenţă.

Deşi experţii în materie de psihologie a mulţimilor susţin că destinele popoarelor sunt determinate de caracterul acestora şi nu de guverne, acest adevăr poate fi raportat doar parţial la realităţile nostre. Deoarece "etnicul constituie premisa oricărei activităţi" constructive, iar "popoarele sunt conduse de sufletul neamului, adică de sentimente ancestrale, a căror sinteză este acest suflet, neamul şi necesitàtile cotidiene- iată stăpânii misterioşi, care ne călăuzesc destinele"(Le Bon), ar fi absurd să vorbim astăzi destre cristalizarea caracterului colectiv sau persistenta culturii care este "fundamentul gândirii, sentimentelor şi acţiunilor naţionale" într-un spaţiu geopolitic, unde majoritatea populaţiei băştinaşe nu-şi cunoaşte originea etnică şi care nu a conştientizat până-n prezent ce limbă vorbeşte.

Să învinuieşti masele necultivate, timorate şi dezinformate că au reînscăunat

un partid care, evident, constituie cel mai real pericol pentru existența fizică şi spirituală a neamului nostru, ar însemna să comiți un act de injustiție la adresa unui material uman năpăstuit de soartă.

Cultura, adică programarea mintală, care determină modul colectiv de a gândi şi acționa al unei națiuni şi care stă la temelia vitalității şi dezvoltării armoniose a unui popor, nu se transmite genetic. Ea se cultivă, se educă. Şi nici demnitatea națională nu se moşteneşte, ci se învață.

Că ideologia comunistă rusească a urmărit, în primul rând, degradarea spiritual-națională a românilor basarabeni printr-o remodelare a caracterului lor național şi alterarea spiritului de libertate şi independență, pentru a justifica raptul de teritorii româneşti, este un adevăr recunoscut de opinia publică internațională. Mai puțin a fost recunoscut acest adevăr de cei care s-au perindat la cârma statului Republica Moldova începând cu anul 1991 până in februarie 2001 şi care au operat întotdeauna cu semiadevăruri şi semimăsuri.

În loc să declanşeze o amplă campanie de educație națională, alfabetizare politică şi culturalizare a maselor, aceştia şi-au adus contribuția "marcantă" la risipirea patrimoniului material şi spiritual al autohtonilor, înregimentându-se, astfel, în detaşamentul celor care contribuie la permanentizarea ruinării etnopsihologice a populației româneşti din Basarabia. Nu e de mirare deci, că majoritatea cantitativă, neinstruită a căzut din nou in mrejele unei ideologii impovărate de un nesfârşit cortegiu de acte criminale.

Incalificabilă, însă, este conduita minorității calitative, istruite a populației-intelectualitatea. Deoarece misiunea istorică a intelectualilor este " de a ajuta pe fiecare cetățean să ajungă la o întelegere totală a momentului său istoric" (M.Eliade), de a civiliza, a instrui, de a cultiva ideea demnității umane prin eforturi comune de alfabetizare națională, de a armoniza relațiile sociale şi a orienta corect populația in controversatele probleme cu care se confruntă societatea, realitățile noastre ne întăresc în convingerea, că inconsistența unui procent impunător de intelectuali este cauza de profunzime a crizei multilaterale, pe care o traversează societatea moldovenească. În Republica Moldova cei care ar fi trebuit să constituie elita valorilor s-au transformat, în proporție îngrijorătoare, într-o minoritate la fel de necalitativă pentru destinele neamului ca şi majoritatea rătăcită a populației.

Platon spunea că a trăi în mod inteligent înseamnă a invăța şi a înțelege ce este adevărat, frumos şi bun. Or, responsabilitatea minorității cultivate, calitative a populației- intelectualitatea- este nu doar de a invăța şi a întelege ce este frumos, adevărat şi bun, ci şi de a cultiva majorității deprinderile de a înțelege, prețui şi promova adevăratele valori, deoarece o societate cu o selecție inversă a valorilor este un exemplu de descompunere morală.

Deşi puterea intelectualilor de calitate nu constă în număr, ci în profesionalism, noblețe, patriotism şi solidaritate, puținii care întrunesc aceste calități sunt

nefuncționali, deoarece, printr-un consens al nulităților "sacrificate " cu putere de decizie, sunt ținuți la periferia societății. Chiar dacă unii din ei au încercat să intervină în cursul evenimentelor, eforturile singulare ale lor au fost, de cele mai multe ori, ineficiente. Solidaritatea mediocrităților cu diplomă şi mentalitate falimentară s-a dovedit a fi un obstacol greu de trecut, mai ales că nici până astăzi nu s-a realizat o solidarizare a materialului uman valoros pentru destinele neamului, ceea ce vine să confirme justețea spuselor lui Nicolae Manolescu, care afirma că există, de regulă, o solidaritate mai mare între oamenii necinstiți, decât între cei cinstiți.

Astfel, spre deosebire de intelectualii de calitate, care pe parcursul celor 10 ani de pretinsă independență națională nu au reuşit să-şi coniuge eforturile în vederea orientării societății pe calea adevărului, democrației şi a progresului, adică nu au reuşit să se impună ca o veritabilă elită a valorilor, lichelismul ca fenomen social s-a cristalizat în așa măsură, încât poate fi liber observat până şi de către cei mai puțin versați în materie de oportunism.

Trepăduşia unor personaje cu diplomă în jurul actualei puteri şi colaboraționismul celor care încearcă să convingă această societate infantilizată politic, că a intra în serviciul unei guvernări antinaționale este un act de curaj şi de grijă pentru popor, şi nu o complicitate cu un partid care-şi doreşte descompunerea etnopsihologică a românilor basarabeni, este o probă incontestabilă de " descalificare morală, politică" şi națională a acestor indivizi.

Servilismul şi excluderea din suma de preocupări ale lichelelor a grijii pentru promovarea adevărului istoric, renaşterea şi fortificarea spiritului național sunt exemple concludente în acest sens. Nu în zadar filozoful Petre Țuțea atenționa că doar proştii au o mare rezervă față de cei care vorbesc în termenii credinței şi ai națiunii. Valoroşi pentru destinele neamului sunt doar cei care "nu-şi reneagă caltatea de reprezentant al națiunii" sale şi care-şi asumă riscurile luptei pentru adevărata libertate şi demnitate a poporului pe care-l reprezintă.

Toate acestea sunt valabile doar în cazul personalităților care gândesc corect şi liber şi care acționează precum gândesc. Deoarece "libertatea de gândire nu este adevărată decât în cazul celui care a acceptat pericolele gândirii" (D. de Roujemont), lichelele nu vor reuşi niciodată să gândească liber şi nici să adopte condita unor rezonatori la adevăr. Punând mai presus de orice interesul personal, lichelele acționează în funcție de acest interes, adică "adoptă şi aplică după împrejurări principii şi păreri deosebite", adesea divergente.

Lichelismul se manifestă în suficiente personaje cu diplomă din R.M., care au sărit slugarnic în întampinarea guvernării comuniste, afişându-şi disponibilitatea de a colabora cu o putere care-şi propune să reducă populația băştinaşă la condiția unui material uman necultivat, complexat, lipsit de sentimente ancestrale şi demnitate, şi care nu ştie să gândească decât cu stomacul.

Fac coadă să servească regimul perimat savanți de duzină, gata să demonstreze

lumii că falsul şi minciuna sunt purul adevăr, profesori (de liceu şi universitari) care au uitat (sau poate n-au ştiut) că şcoala este datoare sa producă "virtuţi şi valori pe care mediul social nu le are, corectând, la nevoie, viciile pe care societatea le are în locul virtuţilor"(Spiru Haret), compromiţând, astfel, imaginea dascălului purtător de adevăr şi moralitate; ziaristi-cameleoni (mai ales mulţi de la radioteleviziunea naţională) care-şi schimbă culoarea în funcţie de stăpânire; scriitori şi artişti care au demisionat de la demnitate, grăbindu-se să reactualizeze cazaciocul comunist etc. Această realitate dizgraţioasă este o dovadă în plus că "trădările fundamentale nu vin atât din presiunea exteriorului, cât din inconsistenţa interiorului. Orice fiinţă umană care se trădează pe sine, trădează condiţia umană în general".

Nu este o cantitate de neglijat nici contribuţia intelectualilor fricosi la opera de infantilizare a societăţii. Detaşarea de viaţa politică (pentru a nu-şi periclita comoditatea), lăsând, astfel, pradă regimului comunist fiinţa naţională, obiceiul de a tremura în haina confortabilă a supunerii, neasumarea responsabilităţilor în timpurile nostre confuze şi primejdioase, această conduită este determinată indiscutabil de o deficienţă morală, purtătorii căreia devin involuntar piloni ai degradării naţionale.

Sigur, este infinit mai comod să tremuri în public şi să te revolţi la bucătărie, asigurandu-ţi, astfel, o existenţă jalnică, dar mai putin stresantă. Deoarece calitatea de a fi temerar implică, fără indoială, un lung şirag de riscuri şi nu oricine este nobil ca Caesar, care a spus "mai bine mor o dată, decât să tremur mereu", intelectualii fricoşi s-au autoredus la condiţia unor personaje care vegetează la periferia acestei societăţi, marcate de o cronică lipsă de demnitate..

Dominaţi de un puternic spirit gregar, aceştia vor plăti la nesfârşit tribut complexelor de inferioritate, cultivate de regimul ruso-comunist de ocupaţie, sacrificandu-şi libertatea de a gândi şi acţiona pe altarul misiunii neîmplinite.

"Flux", 8 iunie 2002

CERCUL VICIOS AL INCONSISTENŢEI MORALE

Specialiştii în materie de etnopsihologie afirmă că un popor sărac este dependent comportamental. Dictatorii de milenii nu doar au cunoscut acest adevăr, dar au şi folosit cu succes sărăcia pentru a tăia pofta celor mulţi şi obidiţi de a cunoaşte vinovatul şi a întelege, analiza şi modifica realitatea. Grija pentru painea cea de toate zilele, adică instinctul supravieţuirii fiind primordial, dictatorilor nu le rămâne decât să ţină popoarele la limita subzistenţei materiale pentru a le transforma în unelte docile şi lesne de manipulat. Dar, dependenţa comportamentală a unui popor, fie şi foarte sărac material, dispare imediat

ce dictatorul , prin politica lui, pune în pericol existența spirituală a entității naționale. Acest adevăr, însă, este valabil în cazul popoarelor sănătoase din punct de vedere etnopsihologic şi deloc acceptabil în cazul unor entități naționale, afectate de amnezie națională şi ură de sine, deoarce o națiune cu memoria ancestrală alterată, adică un popor care nu-şi cunoaşte identitatea națională şi nu tinde să şi-o cunoască păşeşte sigur şi ireversibil în hăul existenței lipsite de spiritualitate şi născătoare de monştri. Popoarele afectate de virusul demolator de identitate națională vor aclama şi promova propriii călăi, vor adula şi admira impilatorii străini, pe care-i vor sluji cu mult devotament şi dăruire, vor urî de moarte şi vor denigra puținii reprezentanți ai propriei națiuni care au reuşit să-şi păstreze nealterată identitatea, demnitatea şi memoria ancestrală. Având nu doar memoria alterată, dar şi scara valorilor inversată, astfel de popoare, chiar şi în condițiile unei reale libertăți de a allege, vor opta la nesfârşit pentru impilatorul străin şi marionetele lui naționale.

S-ar putea ca unii cititori educați în spiritul "internaționalismului" velicorus, care a promovat şi promovează şovinismul în rândurile ruşilor şi xenofilia în sânul popoarelor subjugate, să nu fie de accord cu cele relatate mai sus, invocând noua politica mondiala, marcată de o accelerare spectaculoasă a procesului de internaționalizare, care presupune interacțiuni economice, ştiințifice, politice, culturale. Or, internaționalizare în sensul sănătos al cuvantului înseamnă unitate în diversitate, în nici un caz uniformizare şi dizolvare a factorului național, care stă la baza familiei naționale, familia, se ştie, determinâd existența şi continuitatea societății umane. Rusia imperialistă, fie că s-a numit Imperiul Rus sau Uniunea Sovietică, prin intermediul unui număr impresionant de instituții de stat a trudit mereu la cultivarea unei mandrii naționale exagerate în sânul ruşilor, indiferent de locul unde trăiau (în Rusia sau în teritoriile ocupate), cultivându-le sentimentul de superioritate, excepționalitate, de eterni eliberatori ai popoarelor subjugate şi purtatori de cultură şi civilizație, în acelaşi timp punând în aplicare practici perfide de ruinare metodică şi constantă a demnității naționale şi memoriei ancestrale a entităților naționale subjugate prin politici subtile de inversare a scării valorilor, de cultivare a complexelor de inferioritate şi xenofiliei, a disprețului față de culturile naționale şi admirației exagerate față de Rusia şi cultura rusă, de selectare, educare ăi promovare în posturi de conducere a dejecțiilor naționale.

Să ne amintim în acest context de xerocopia unui document extrem de important, trecut neobservat de către opinia publică din Basarabia , care a fost publicată în ziarul, astăzi inexistent, Mesagerul. Prin intermediul acelui document stăpânii de la Moscova recomandau? diriguitorilor din RSS Moldovenească să promoveze în posturi de conducere din rândurile autohtonilor indivizi care nu s-au făcut remarcați prin intellect, cunoştințe profunde, profesionism, corectitudine. Era sufficient să fie supuşi, să-şi urască şi renege rădăcinile şi să iubească la

nebunie Partidul Cominist şi Rusia. Aceşti indivizi, a caror virtute era ignoranța şi disprețul pentru tot ce nu era rusesc, incapabili, în virtutea ingustimii de minte , să pătrundă şi să înțeleagă nocivitatea misiunii care le era incredintată, odată văzându-se înscăunați în posturi de decizie, demarau campanii furibunde de ruinare a conştiinței naționale a conaționalilor, de cultivare a disprețului pentru tot ce era românesc, promovând dragostea exagerată față de ocupanții ruşi şi cultura lor, admirația pentru tot ce emanau aceste specimene rătăcitoare în căutare de viață uşoară pe spatele altor popoare. Nefiind capabili să emane ceva constructiv şi inteligent, aceşti indivizi, impovărați cu puterea de a demola, demonstrau un zel ieşit din comun, un zel care uimea chiar şi stăpânului de la Cremlin.

Semnificativ în acest sens este un document elaborat la Moscova (a fost publicat în ziarele moldoveneşti abia după declararea independenței), în care se cerea factorilor de decizie din republicile unionale să preia experiența RRS Moldoveneşti în ceea ce priveşte studierea şi cunoaşterea limbii ruse în detrimentul limbilor naționale. In RSS Moldovenească limba rusă era la mare cinste (din păcate şi astăzi, după 18 ani de independență, limba rusă stă în capul mesei, fiind adevarata limbă oficială, pe când româna nu este altceva decât o Cenuşăreasă în propria ei casă.) Numărul de ore de limbă rusă în şcolile moldoveneşti depăşea numărul de ore de limbă română, iar profesorii de limbă rusă primeau un salariu mai mare pentru acelaşi număr de ore predate în comparație cu profesorii care predau alte discipline şcolare.

Mulți din etnicii români din RM îşi amintesc şi de Istoria Uniunii Sovietice, care se preda în şcoli, manual dedicat exhaustiv istoriei Imperiului Rus. Deşi în Uniunea Sovietică traiau mai bine de 100 de naționalități, în acest manual de istorie nu găseai nici un cuvânt despre istoria celorlalte popoare. Doar istoria ruşilor, în care războaiele de cucerire şi subjugare a altor popoare, războaie însoțite de acte de violență, vandalism şi cruzime ieşite din comun, erau prezentate elevilor drept războaie de eliberare a „fraților , " de sub ocupația... cui? Cine i-a ocupat pe evenci, calmuci, ciucci, mari, tătari, başchiri, ceceni, polonezi, finlandezi, români etc, şi cine le-a cerut ruşilor să-i elibereze? O intrebare la care ruşii nu vor dori să răspunda onest niciodată, deoarece toate aşa-numitele eliberări ruseşti nu au fost decât campanii de cucerire a unor noi teritorii şi de subjugare a popoarelor trăitoare de milenii pe teritoriile lor istorice.

Deoarece un stat care-şi extinde hotarele cucerind şi subjugând alte popoare pune la baza politicii sale mitul eliberării şi civilizării , Rusia, care de multe ori avea un nivel de civilizație mult inferior popoarelor pe care pretindea că le civilizează (Armenia, Georgia, Basarabia, Tadjichistan, Uzbechistan, Polonia, Țările Baltice...), a recurs de-a lungul anilor la metode extrem de brutale, dar şi la inversarea scării valorilor, pentru a-şi atinge scopurile. Exterminarea fizică (foamete organizată şi deportări în masă), coruperea bisericilor (multe fețe

bisericeşti erau impuse să colaboreze cu poliția secretă rusească), denigrarea trecutului istoric şi ruinarea etnopsihologică (cazul românilor-basarabeni), asimilarea prin excluderea limbilor naționale din scoală, viața publică şi biserică, colonizarea masivă a teritoriilor ocupate, mai ales a oraşelor, cu material uman rusesc etc. Toate acestea se făceau cu scopul de a modela un individ care raționează puțin, nu-şi cunoaşte valorile naționale şi slujeşte necondiționat tot ce mişcă şi cuvântă ruseşte. Şi tocmai când Rusia credea că a realizat succese remarcabile în opera de sugrumare a tot ce nu era rusesc, intervine anul 1990 cu spectaculoasele mişcări de renaştere şi eliberare națională, care s-au soldat cu destrămarea Uniunii Sovietice, dar nu şi a Imperiului Rus. Au declanşat şi stimultat aceste mişcari cele trei popoare baltice, unicele care au reuşit să se elivereze definitiv şi ireversibil de „imbrățişarea frățească" a ruşilor.

De ce oare letonii, estonienii şi lituanienii au reuşit să se elibereze de sub jugul ocupanților ruşi şi să se integreze cu succes în structurile europene şi euroatlantice, iar noi, basarabenii, deşi am iesit cu sutele de mii în stradă să protestăm împotriva ocupației ruseşti, nu doar am ratat această şansă pe care ne-a oferit-o istoria, dar şi ne-am aruncat „benevol" în brațele renegaților autohtoni, care , de mană şi conduşi de coloana a cincea a Rusiei, au ajuns a fi stăpâni din nou şi „ pe tară şi pe noi"? Benevol, deoarece nu ruşii, care constituie vreo 3 procente din populația republicii şi, deci, nu sunt în stare să decidă soarta acestui pământ, au adus partidul antinațional al comuniştilor la guvernare în RM, ci moldovenii, care formează o majoritate absolută pe teritoriul Basarabiei (circa 80 de procente, statul R.Moldova este unul din cele mai putin polietnice state din Europa), satele noastre demonstrând un activism electoral surprinzător.

De ce taranii care „ au misiunea istorică să-şi apere moşia şi neamul" şi pe care poeții secole în şir i-au elogiat pentru vitejie şi patriotism şi o parte considerabilă de intelectuali, a căror misiune este să apere şi să promoveze valorile spirituale ale neamului, au votat cum au votat. Care au fost rațiunile de care s-a condus acest material uman năpăstuit de ruşi şi trădători în momentul când a decis să-şi încredințeze din nou destinul în mâinile unor indivizi demolatori de neam şi țară? De ce au votat împotriva viitorului lor şi al propriilor copii? Au facut-o conştient, sau orbiți de frica de necunoscut, ură , invidie, laşitate, orgolii, ignoranță? Sau poate lipsa conştiinței de sine şi a demnității umane au determinat acest derapaj de la linia de plutire a neamului, care stă la baza bunăstării şi prosperității culturale a comunității naționale, adică a statului?

De ce această masă enormă de oameni, mută, oarbă , surdă şi inertă în situațiile când i se calcă în picioare demnitatea națională, limba, istoria, tradițiile, când străinul cu mainile trădătorului autohton îi ia bucata de pâine de la gură , merge organizat, masiv şi cuminte să-şi voteze călăul? Iată câteva întrebari , la care cei ce doresc cu adevărat binele acestui popor, ar trebui să găsească răspunsul, deoarece moldoveanul complexat, supus, laş, lipsit de demnitate națională (fără

de care nu poate exista demnitatea umană), trădător şi adulator de ocupanţi, moldoveanul xenofil care-şi urăşte originea etnică, care se neagă pe sine, nu cunoaşte şi nu doreşte să-şi cunoască istoria, adevăratele tradiţii, cultura şi ţara, nu doreşte să-şi vorbească limba maternă, închinându-se şi admirând orbeşte o pseudocultură străină, a devenit astăzi în Basarabia un fenomen care nu mai poate fi neglijat.

Etnopsihologii, pedagogii, scriitorii, jurnaliştii, politologii indigeni ar fi trebuit să depisteze şi să analizeze chiar din primele luni de existenţă a R.Moldova, adică imediat după declararea independenţei, cauzele care au condus la instalarea, proliferarea şi persistenţa acestui fenomen, guvernanţii urmând să elaboreze şi să ofere societăţii dezorientate şi suferinde soluţii credibile de asanare şi revenire la normalitate. Dat fiind că până în prezent acest fenomen continuă să pună în pericol sănătatea spirituală a populaţiei autohtone, prezentul şi viitorul ei, concluzia nu poate fi decât una: nu s-a realizat nimic substanţial în această direcţie, deoarece s-a lucrat puţin, superficial, neprofesionist şi ineficient.

În 18 ani de independenţă nu s-a reuşit asanarea etnopsihologică a populaţiei indigene, care continuă să rămână şi astăzi, în proporţie îngrijorătoare, prizonieră a pseudovalorilor, neadevărului şi a politicii dizolvante ruseşti. Din contră, procesul de degradare etnopsihologică, demarat odată cu ocupaţia rusească, a luat amploare, mai ales după uzurparea puterii de către partidul rusofil al comuniştilor din R. Moldova, partid care iniţial a fost pus în afara legii şi care, în scurt timp, a revenit în legalitate, deoarece „ patrioţii moldoveni" nu au dorit sau nu au putut?, asemeni balticilor, românilor, ungurilor, cehilor..., să „pornească la vânătoare de vrajitoare", adică să înlăture din viaţa publică, cu interdicţia de a ocupa funcţii de răspundere, responsabii pentru decimarea şi degradarea spirituală a acestui popor. Era suficient să fie adoptată, printre primele, legea lustraţiei, care ar fi făcut lumină şi ar fi tăiat pofta secăturilor naţionale să acceadă la guvernare. Dar... timp de 18 ani nu s-a făcut nimic în această direcţie. De ce? Poate pentru că mulţi din cei care s-au înghesuit să formeze noua clasă politică moldovenească (care, de fapt, nu este chiar atât de nouă) în realitate erau agenţi secreţi ai Rusiei sau executori fideli ai directivelor imperiale?! Să vedem dar cine sunt artizanii, voluntari sau involuntari, ai dezastrului care tinde să se generalizeze în RM şi ce forţe umane au fost puse în mişcare în vederea permanentizării dominaţiei ruseaşti în acest spaţiu geospiritual românesc.

Mulţi din conaţionalii noştri îşi amintesc grandioasele demonstraţii şi mitinguri, care au culminat cu Marea Adunare Naţională, la care au participat circa 800.000 de români moldoveni. Se părea că toţi sunt un cuget şi o suflare, conştienţi de momentul istoric favorabil revenirii pe linia de plutire a neamului şi mândri de misiunea pe care le-o incredinţa Divinitatea şi istoria. Radiau de fericire sufletele celor care au reuşit să păstreze aprinsă făclia iubirii de neam şi ţară, văzând această mare de oameni decişi să nu mai stea în genunchi şi

să-şi făurească viitorul fără ajutorul nonvalorii naţionale şi a stăpânului de la Cremlin.

Dar... realitatea s-a dovedit a fi diferită de cea imaginată de către naivii visători cu sufletul nealterat. În scurt timp avântul şi dorinţa de a-şi făuri „un viitor demn de trecutul glorios" s-au spulberat asemeni troienelor mânate de „crivăţul din miază-noapte", mulţimea văduvită de acel cod de precepte morale care dă naţiunii coeziune, înţelepciune, unitate şi puterea de a-şi apăra „nevoile şi neamul", retrăgându-se cumnite în ţarcul ruso-comunist, pentru a continua să rătăcească în zona inconştientului.

Acest deznodământ era previzilil, deoarece un popor captiv, a cărei conştiinţă a fost trecută prin moara de erodat suflete a naţiunii dominante, pentru a reveni la normalitate, are nevoie de condiţii culturale, sociale, lingvistice, economice şi politice favorabile fiinţei lui naţionale, condiţii care nu au existat şi nu există în Republica Moldova. Cei care se tot perindă la putere în „ţărişoara noastră dragă", cu unele excepţii, indiferent cum s-au numit şi se numesc–democraţi, agrarieni, interfrontişti sau comunişti, nu au făcut nimic substanţial pentru a institui aceste condiţii, deoarece nu au avut şi nu au interesul să demareze şi să susţina financiar şi logistic campania de educaţie şi informare naţională a indigenilor. Intelegând perfect că un popor sănătos din punct de vedere naţional va lucra constructiv pentru destinul său şi nu va accepta să fie guvernat de străin şi nonvaloarea autohtonă, autoproclamata elită politică moldovenească a mimat şi continuă sa mimeze grija şi dragostea pentru acest popor, condamnându-l să rătăcească la nesfârşit în abisul uitării de sine.

Profetice s-au dovedit a fi cuvintele maestrului Ion Druţă, care a spus că moldoveanul a reuşit să se ridice din brânci, dar tot în genunchi a rămas, el, profetul, scriitorul de mare talent şi academicianul (membru al Academiei Române) Ion Druţa cu regret, fiind unul din cei care au contribuit şi continuă să contribuie la ruinarea etnopsihologică a conaţionalilor săi. An de an acest talentat scriitor, misiunea istorică a căruia este să cultive şi să fortifice demnitatea istorică a poporului său, revine pentru câteva zile în Basarabia nu pentru a-şi ajuta, în calitate de păstor spiritual, conaţionalii să se ridice din genunchi în picioare şi să privească cu demnitate spre viitor, ci pentru a-i îngenunchea şi mai mult, servindu-le, de la înalte tribune, neadevărul şi cultivându-le psihologia servului şi ura de sine, aprofundând, astfel, şi mai mult xenofilia, soră bună cu laşitatea şi lipsa de demnitate, şi aşa prezentă masiv în rândurile românilor basarabeni.

Am pomenit în acest context numele autorului romanului de răsunet „Povara bunătaţii noastre", care a fost torta salvatoare de suflete în perioada socialismului „avansat" rusesc pentru câteva generaţii de studenţi basarabeni, deoarece astăzi, când istoria şi realitatea au oferit intelectualităţii basarabene posibilitatea de a curăţi de slinul uitării şi denaturării şi a repune în drepturi un adevăr, pe care Rusia se străduieşte de 200 de ani să-l îngroape, Ion Druţa a

acceptat benevol poziția de simbol al intelectualului moldovean cunoscător de adevăr, care deliberat (din interese personale şi comoditate) lucrează distructiv pentru destinul național, colaborând cu renegații autohtoni în vederea realizării planurilor imperialiştilor ruşi.

Acest intelectual inconsistent moral (scriitor, savant, jurnalist, politician, etc.), care nu-şi îndeplineşte musiunea istorică şi nu-şi indreptăţeşte pâinea pe care i-o oferă națiunea, a fost şi este obstacolul principal în calea revenirii la lumină a basarabenilor, adică este adevăratul artizan al dezastrului național. El, intelectualul inconsistent moral, prezintă izvorul de cadre politice pentru partidele antinaționale şi rusofile din RM, completează permanent detaşamentul de denigratori şi falsificatori de adevăr, de licheluțe care sunt gata să-şi vândă şi mama (nemaivorbind de Patrie) pentru un loc mai căldut sub soare, de dame de companie care sacrifică viitorul națiunii în numele orgoliilor şi confortului material şi, ceea ce este mai grav, prin pasivitate, indiferență, sau angajare activă în rândurile detaşamentului de colaboraționişti autohtoni, serveşte drept uneltă de ruinare etnopsihologică a moldovenilor.

Deşi avem o Academie de ştiinte, o puzderie de universități şi un număr mare de licee şi şcoli, care există din bani publici (preşedintele Voronin şi familia sa multimilionară nu dă din buzunar un ban pentru necesitățile lor), neadevărul, emanat de ruşi despre aşa-zisa limbă moldovenească şi popor moldovenesc cu scopul de a justifica raptul de teritorii româneşti, continuă să troneze în Legea supremă a țării-Constituția. Avem şi „intelectuali" (tovarăşul Lupu cu studii făcute în România), care declară că limba moldovenească este denumirea politică a limbii vorbite pe teritoriul R. Moldova (o adevarată absurditate!). Lumea „savantă" din Basarabia nu numai că nu a protestat şi nu a cerut, cu unele excepşii, politicienilor să pună capăt acestei denaturări a ceea ce V.Alecsandri a numit cartea de noblețe a unui neam, dar a acceptat propunerea guvernanților comuniști de a elabora şi edita o Enciclopedie a Moldovei sub supravegherea „profesionistă" şi vigilentă a „ilustrei savante" moldoindependente de extracție rusească(?!) Mariana Şlapac (oare care Moldovă va fi obiectul de studiu al „talentaților" savanți de duzină, autori de enciclopedii moldoveneşti?), a dăruit titluri de doctor în ştiințe unor profanatori şi falsificatori de istorie, a acceptat elaboraraea, editarea şi studierea în şcoli a unei istorii integrate, criticate dur de comunitatea ştiințifică europeană pentru discriminare şi fals ştiințific, nu a avertizat guvernanții că îşi va retrage manualele de limbă şi literatură romană dacă aceştia vor indrăzni să atenteze şi asupra limbii, continuând, astfel, să rămână un instrument politic docil de mutilare a „sufletului etnic al românimii" (M.Eminescu) basarabene.

Având posibilitatea să se adreseze după ajutor şi romaniştilor şi istoricilor din străinătate, inclusiv romaniştilor şi istoricilor ruşi, pentru a determina guvernanții rusofili să renunțe la denaturarea adevărului referitor la limba, proveniența şi istoria

basarabenilor, unii savanți de-ai noştri s-au limitat doar la niste eforturi timide şi anemice de reabilitare a adevărului. Dar şi aceste neînsemnate eforturi în scurt timp i-au obosit pe intelectualii „de rasă", care, plictisiți şi indiferenți, au adoptat conduita iresponsabilă a tolerantului față de dezmatul „istorico-lingvistic" şi economic al unor ignoranți răuvoitori, împovărați cu putere de decizie, dezmăț care durează mai bine de 14 ani. Mai mult chiar, avem „intelectuali" care demonstrează „ştiințific" că noi nu suntem cine ne-a făcut Dumnezeu , adică români (Stepaniuc), că fratele nostru este rusul care ne-a cotropit, decimat şi complexat (Tarlev), că partidul comunist este pentru moldovean un adevărat dar divin, că ateul Voronin este cel mai creştin moldovean (preoții Mitropoliei Moldovei? şi a Chişinăului), că un popor, pentru a atinge culmile civilizației, nu are nevoie decât de „vin în beci şi grâu în pod", că sărbatoarea de suflet a indigenilor este sărbătoarea vinului (regele dac Burebista, ca să asigure neatârnatea țării, a ordonat taierea viilor, deoarece, credea el, un popor bețiv nu poate construi şi apăra o țara), că şcoala medie şi superioară poate funcționa şi fără profesori calificați, că brutarul, bucătăreasa şi octogenarul sunt persoanele ideale pentru a edifica şi conduce un stat.

Şi preşedintii Snegur şi Lucinski au recurs la serviciile acestor „intelectuali", dar au facut-o cu prudență, pentru a nu provoca mânia unei societăți, pe care ei eronat o considerau deşteptată. Partidul comunist antinațional al preşedintelui Voronin, însă, a exploatat şi exploatează copios inconsistența morală a celor care au datoria să fie conştiința națiunii. Instruiți prin scolile ruseşti de partid, comuniştii din R. Moldova demonstrează o dexteritate extraordinară în arta de utilizare a acestor intelectuali de probitate dubioasă, dar şi o cunoaştere a calității naționale a materialului uman care populează R. Moldova, spre deosebire de puținii adevărați intelectuali, care, spre regret, s-au condus doar de sentimente şi idealuri, fără să țină cont de realitate.

Secundati de armata numeroasă şi agresivă de intelectuali renegați, părinții spirituali ai mulțimii de cuvântătoare necugetăroare, căreia i s-a insuflat şi continuă să i se insufle că limba nu este „o armă a gândirii (L.Tolstoi)", ci doar lopata care impinge halca de carne şi paharul de vin în stomac şi care a devenit astăzi o excelentă masă de manevră la discreția manipulatorilor, comuniştii semidocți ai preşedintelui Voronin au reuşit să pună în mod legal stăpânire pe R. Moldova şi să se debaraseze, prin politici de înfometare, de cetățeanul activ şi receptiv la schimbare, care s-a văzut nevoit să ia drumul exilului în căutarea unei bucăți de pâine.

Deoarece o intelectualitate dominată de laşitate, indiferență, discordie, orgolii şi marcată de corupție, trădare şi servilism, o intelectualitate care însumează un procent substanțial de semidocți şi falsificatori nu este în stare să cultive şi să ofere societății cetățeanul calitativ din punct de vedere național, unicul capabil să distingă valoarea de nonvaloare, idealul de scop şi adevărul de minciună, dorința minorității calitative din punct de vedere național, moral şi intelectual

de a edifica un stat european civilizat, unde să domine legalitatea, cultura şi prosperitatea, va ramane doar un vis irealizabil. Fără acest cetățean conştient de misiunea, drepturile şi obligațiile sale, cunoscător de adevăr şi mândru de națiunea din care face parte, cetățean care respectă şi promovează adevărata valoare şi care să constituie mai bine de jumătate din populație, Republica Moldova îşi va continua marşul triumfal spre nicăieri!

Dacă intelectualii de calitate din acest spațiu geospiritual doresc cu adevărat o schimbare spre bine, adică doresc să destrame acest cerc vicios al inconsistenței morale, care condamnă națiunea la o existență vegetală şi să ofere societatii o alternativă sănătoasă şi credibilă, urmează să renunțe la comoditate, incompatibilități, discordie, orgolii, să-şi conjuge eforturile şi să abordeze serios şi competent adevăratele probleme, readucând în actualitate entuziasmul misionar, demnitatea, noblețea, moralitatea şi inteligența în vederea cultivării cetățeanului capabil să-şi făurească un viitor demn de trecutul glorios.

"O ȚARĂ DE SUCCES" EŞUATĂ DIN START...

În studiul "Urmatorii 100 de ani. Prognoză pentru secolul 21" şeful serviciului american de analiză Stratfor, politologul G.Fridman, afirmă că strategia de dezvoltare a unei țări nu poate fi influențată substanțial de reuşitele sau nereuşitele liderilor politici, deoarece este adânc imprimată în ADN-ul ei. Adică, liderii politici, în cazul unei comunități naționale integre, pot doar să contribuie la accelerarea sau frânarea, pentru o anumită perioadă de timp, a dezvoltării economico-politice a țării, fără să-i deregleze dramatic cursul firesc al vieții istorice. Spre exemplu, deşi Hitler a influențat negativ, atât din punct de vedere politic, cât şi economic, viața statului german, nemții, națiune integră şi bine organizată, au reuşit să înlăture daunele provocate de guvernarea criminală a unui dictator, revenind, în scurt timp, la normalitate. Astăzi nemții sunt din nou una din cele mai prospere şi democratice națiuni din Europa, ceea ce vine să confirme justețea celor relatate mai sus.

Este o axiomă adevărul că la temelia naşterii şi edificării unui stat stă o natiune, care este purtătoarea şi promotoarea culturii naționale, în sensul gândirii colective, organismul național (cultura țării), în condițiile secolului 21, urmând să fie revendicat de la conceptul de națiune civică. Deci, ADN-ul unei țări nu poate fi definit altfel decât ADN-ul acestei națiuni. Deoarece ADN-ul, din punct de vedere ştiințific, se defineşte drept o substanță complexă responsabilă de transmiterea ereditară a caracterelor şi însuşirilor, putem deduce că, raportat la noțiunea de stat, ADN-ul semnifică mecanismul responsabil de transmiterea ereditară a specificului etno-identitar , a informației ancestrale care formează patrimoniul etno-cultural (cultură=gândire colectivă) al națiunii.

Dacă comunitatea şi-a asumat temeinic acest ADN, angajarea ei istorică va fi de durată şi calitativă. Din contra, un ADN alterat, adică un ADN care a suportat mutaţii dramatice ca rezultat al experienţelor politico-ideologice realizate de către reprezentanţii unui model de gândire străin specificului etno-identitar local, va face ineficient, haotic, neconstructiv şi, deseori, imposibil cursul firesc al vieţii istorice a unui stat. Relităţile vor fi şi mai dezastruoase în cazul unor construcţii politice artificile, clădite pe bucăţi din teritoriul unei naţiuni şi văduvite de un fundament temeinic, asigurat doar de purtătorii şi promotorii unui patrimoniu etno-cultural autentic.

Pornind de la cele relatate mai sus, să vedem dar care este specificul realităţilor basarabene, cine a trudit la înjghebarea acestor relităţi , ce implicaţii are politica antiromânească si filorusă a guvernanţilor moldo-independenţi în degradarea etno-identitară a indigenilor şi care vor fi consecinţele. S-o începem cu realităţile basarabene.

Actualul stat Republica Moldova este o construcţie politică care nu are imprimat în profunzime ADN-ul unei naţiuni civice integre şi calitative din punctul de vedere al culturii (gândirii colective) naţionale. Adică, este o construcţie şubredă, care se forţează să se inalţe pe ruinele sufletului mutilat al autohtonilor majoritari (separaţi de fraţi şi patrie), mulţi din ei inconştienti de originea lor etnică, pe ambiţiile moldo-independiste ale purtătorilor virusului maladiei puterii, trădării şi imbogăţirii, pe neunirea, inconsistenţa morală, invidia si concurenţa nesănătoasă care afectează mediul intelectual basarabean, pe absenţa adevăratelor elite politice, purtătoare şi promotoare de patrimoniu etno-cultural românesc, pe frica indigenilor responsabili pentru decimarea etno-culturală şi dezinformarea indigenilor, trăitori intre Prut şi Nistru, în perioada ocupaţiei ruseşti şi pe aversiunea (faţă de românii băştinaşi şi cultura lor), dezgustul, diversionismul, impertinenţa şi lipsa de gratitudine (pentru privilegiile pe care le-au avut şi le au, în detrimentul populaţiei autohtone) ale unor reprezentanţi ai minorităţii lingvistice ruseşti , instigaţi şi susţinuţi financiar de către agresiva lor patrie istorică, indivizi care utilizează berbecele „patriotismului primitiv moldo-independist" pentru a-i umili şi mai mult pe basarabeni şi a menţine acest spaţiu geospiritual românesc în dependenţă totală de Rusia.

Cu alte cuvinte, componentele, din a căror combinaţie ar fi trebuit să rezulte ADN-ul naţiunii civice „moldoveneşti", sunt în realitate grupuri cu interese fundamental opuse. Un fel de racul, broasca şi o ştiucă, minoritatea lingvistică rusească opintindu-se din răsputeri să împingă subreda căruţă statală moldovenească înapoi spre „colhozul" imperial rusesc, etnicii români conştienţi străduindu-se să readucă această palmă de pământ suferind la sânul Patriei-mame şi moldo-ivanii independişti, nerăbdători să cloneze o creatură anemică, botezată „naţiune moldovenească, formată din reprezentanţii tuturor

naţiunilor conlocuitoare" (Voronin si echipa), care, cred ei, ar fi capabilă să edifice paradisul moldovenesc pe pământ. Aceste trei componente divergente nu sunt purtătoare şi promotoare de ADN comun, care să transmită acelaşi specific etno-identitar comunităţii, adică gândire colectivă, deci nu au constituit şi nu vor reuşi să constituie o naţiune civică moldovenească. Actualii cetăţeni ai Republicii Moldova respectă şi vorbesc limbi diferite, studiază şi recunosc istorii diferite, au etno-simboluri diferite şi sunt patrioţi ai unor state diferite, realitate care face absurdă ideea şi posibilitatea edificării pe această palmă de pământ românesc a unei " ţări de succes", deoarece lipseşte liantul indispensabil funcţionării normale a unui organism naţional sănătos.

Comunitatea pestriţă şi antagonistă pe care o atestăm astăzi în Republica Moldova şi pe care actualii guvernanţi comunişti au botezat-o popor moldovenesc nu este altceva decât rezultatul dezastruos al politicii ruseşti de dizolvare naţională prin izolarea românilor basarabeni de organismul naţional românesc, colonizarea masivă a teritoriilor lor istorice cu material uman de extracţie străină şi de dereglare a funcţionării normale a celor trei elemente vitale pentru realizarea identităţii cetăţeneşti şi etnice a locuitorilor unui spaţiu geopolitic, care pot fi doar limba, istoria şi cultura natiunii titulare, politică promovată cu succes, după declararea independenţei şi de către guvernările agrariană şi comunistă.

În toate ţările din lume (excepţie fac doar formaţiunile statale la baza constituirii carora stau câteva nationalităţi care locuiesc compact în teritorii delimitate), indiferent de procentul cetăţenilor reprezentanţi ai minorităţilor lingvistice conlocuitoare, documentele, comunicarea, şedinţele, instruirea se fac în limba naţiunii titulare, în scoli şi instituţii de învăţământ superior se studiază istoria naţiunii titulare, minoritarii fiind datori s-o cunoască şi să se simtă parte a acestei istorii, deoarece nu poţi să fii patriot al unei ţări fără să-i cunoşti istoria şi să-i stimezi poporul. Doar identificându-te cu limba şi istoria naţiunii în casa careia ai slobozit rădăcini, poţi deveni parte activă şi constructivă a culturii naţionale (gândirii colective) a acestei ţări. Cei care nu doresc sau nu reşesc, frânaţi fiind de complexe de superioritate şi politica diversionistă a ţării lor de origine, să se integreze în cultura naţională a poporului care i-a găzduit, vor fi doar cu cetăţenia şi drepturile parte a statului de reşedinţă, obligaţiile, devotamentul şi stima fiind oferite cu dărnicie patriei lor istorice, adică vor constitui o sumă de elemente adverse naţinii titulare şi intereselor ei vitale.

Au excelat şi exceleaza în aceasta privinţă reprezentanţii minorităţii lingvistice ruseşti, care au făcut şi continuă să facă în Basarabia ceea ce nu au admis şi nu vor admite niciodată să se facă în Rusia lor (în Moscova trăiesc cel puţin două milioane de tătari, limba cărora nu este limbă de comunicare în metropola rusească) . Şi-au instalat în casa cea mare a moldovenilor limba, cultura, istoria şi armata , batjocorind limba, istoria, cultura şi fiinţa naţiunii

titulare, mai şi instigând la nesupunere civică reprezentanţii altor grupuri lingvistice, pe care tot ei i-au adus în Republica Moldova.

Deşi reprezintă doar 3-4% din populaţia ţării, aceşti indivizi nu se sinchisesc, nici dupa 18 ani de independenţă, să mărşăluiască pe bulevardul Ştefan cel Mare şi Sfânt, sub privirile complexate ale indigenilor si să ceară privilegii pentru limba lor, în detrimentul limbii române, să jure în faţa ambasadei ruseşti credinţă şi dragoste Rusiei, stat care a terorizat şi terorizează de secole pe cei în casa cărora aceste specimene bolnave de grandomanie au binevoit să se stabilească cu traiul si să declare, evident în limba rusă (limba de stat nu o cunosc şi nu doresc s-o cunoască), că vor apăra pe românii basarabeni de românizare, adică vor continua să trudească la ruinarea etno-psihologică a indigenilor.

Îşi permit să facă toate acestea nu doar pentru că sunt instigaţi şi sustinuţi de către Cremlin. Frica, complexele de inferioritate, diletantismul, discordia, lipsa de demnitate naţională, trădarea si servilismul clasei politice moldoveneşti a încurajat şi încurajează, în egală măsură, pretenţiile nefondate şi impertinenţa aceştor indivizi.

Politicienii noştri au avut şi au mare grija să nu-i supere pe ruşi, chiar dacă „grija”lor umileşte şi complexează pe indigeni. Tributari ai mentalităţii cultivate de regimul de ocupatie şi responsabili pentru aplicarea în practică a politicii ruseşti de dizolvare naţională a indigenilor, unii din ei şi-au arătat încă o dată adevărata lor faţă de serv cu ocazia discuţiilor referitor la propunerea compozitorului Eugen Doga de a schimba numele străzii Puşkin în Grigore Vieru. În nici un caz, au răcnit în cor mulţi din aceştia (preşedintele Voronin s-a declarat categoric împotrivă). Să nu-i supărăm pe ruşi! Adică, demnitatea autohtonilor nu contează pentru ei. Chiar dacă Puşkin nu s-a sinchisit, deşi mânca pâinea şi bea vinul acestui popor, să numească oraşul „procleatâi gorod Chişinev”, iar pe indigeni „tupâie moldovane”, noi , urmaşii acelor moldoveni , suntem impuşi să ne închinăm în faţa poetului rus care ne-a urât şi disprețuit şi să tolerăm la nesfârşit impertinenţa urmaşilor celui căruia îi plăcea să-şi zică „coni arabskii”, adică individ de rasă pură, deoarece politicienii noştri se tem să nu-i supere pe ruşi.

O clasă politică cu adevărat calitativă se îngrijeşte, în primul rând, de demnitatea, cultura , bunul nume şi bunăstarea naţinii care a împuternicit-o s-o reprezinte, iar ambiţiile, orgoliile, complexele de superioritate şi obrăznicia altor naţiuni o preocupă mai putin, sau chiar deloc, calităţi care nu prea sunt proprii hoardei politice moldoveneşti.

Un popor este stimat dacă el se stimează. Dar... un popor se poate stima pe sine doar dacă i se cultivă demnitatea naţională. Un popor se face stimat prin personalităţile sale notorii, educaţie şi zestrea culturală pe care o posedă, iar cultivarea şi fortificarea demnităţii , prestigiului şi educaţia acestui popor sunt prerogativa şi datoria nu doar a intelectualităţii neangajate plenar în politică, dar şi a clasei politice. Obligând românii basarabeni să venereze personaje care nu

au făcut altceva decât să-i umilească şi să-i insulte , dosindu-le adevărul despre adevărata faţă a „fratelui eliberator rus" şi instigându-i să-şi urască originea , se contribuie şi mai mult la cultivarea şi persistenţa complexelor de inferioritate şi a xenofiliei, în nici un caz la cultivarea şi fortificarea demnităţii lor naţionale. Se ştie, însă, că o populaţie cu demnitatea naţională alterată nu poate fi promotor de patrimoniu etno-cultural autentic, adică nu poate realiza identitatea cetăţenească si etnică a locuitorilor unui stat (ADN). Astfel, demnitatea naţională alterată a indigenilor minează grav ADN-ul comunităţii moldoveneşti şi, ceea ce este mult mai dramatic, diminuează considerabil speranţa de dăinuire a entităţii naţionale româneşti în spaţiul dintre Prut şi Nistru. Neunirea, discordia, ura , miopia politică , falsele etno-simboluri şi indiferenţa în faţa pericolului dispariţiei ca entitate national-spirituală sunt consecinţele devastatoare ale lipsei demnităţii naţionale pe acest petec de pământ românesc .

Dacă se dorea cu adevărat constituirea şi consolidarea unui stat pe această palmă de pământ românesc , clasa politică ar fi demarat , odată cu declararea independenţei, o amplă şi bine documentată campanie de educaţie naţională a românilor basarabeni, în vedera cultivării şi fortificării demnităţii lor naţionale, dat fiind că doar în baza limbii, istoriei şi culturii autohtonilor majoritari se poate constitui o naţiune civică, care să dăinuie în timp şi spaţiu.

Politicienii moldo-independişti din Republica Moldova, însă, nu s-au îngrijit şi nu se îngrijesc de sufletul, limba , istoria, integritatea, bunăstarea şi demnitatea românilor basarabeni, aceştia fiind pentru ei doar o masă de manevră în vederea acumulării de voturi în campaniile electorale, care să le asigure puterea, pentru a duce la bun sfârşit misiunea lor „istorică"- acumularea de averi, chiar şi cu preţul degradării etno-identitare a indigenilor, adică cu preţul dispariţiei lor ca entitate naţională.

O realitate de-a dreptul dezastruoasă, în nici un caz favorabilă construcţiei temeinice şi funcţionării organice a unei „ţări de succes", deoarece nimic consistent şi de durată nu poate fi edificat pe nisipul degradării naţional-culturale.

„Timpul", 2008

SĂ NE PURIFICĂM SUFLETELE SI SĂ LUPTĂM

Protestele spontane ale tineretului împotriva fraudării alegerilor de către guvernarea comunistă , care au fost generate şi de o insatisfacţie profunda faţă de regimul dictatorial al generalului de miliţie Voronin, s-au consumat la fel de spectaculos precum au demarat. S-au consumat, developând o realitate, care, până la tragicele evenimente derulate după 7 aprilie, era percepuită vag doar de partea instruită a societăţii moldoveneşti.

Această realitate, cultivată şi întreţinută în stare latentă de catre reprezentantul intereselor Federaţiei Ruse în R.Moldova- partidul comuniştilor miliţianului Voronin, odată developată, ne demonstrează gravitatea dezastrului provocat de o guvernate care a ridicat la rang de politică de stat dezinformarea, ura interetnică, intoleranţa, fărădelegea, falsitatea, dezmăţul economic şi politic, teroarea şi incultura. Astfel, în doar câteva zile moldovenii cu raţiunea neanesteziată şi-au dat seama că, de fapt, trăiesc într-un spaţiu geopolitic care însumează mai multe Moldove. O Moldovă a generaţiei tinere, care doreşte să trăiască liber şi demn pe pământul strămoşilor şi care aspiră la o viaţă decentă în familia popoarelor europene.O Moldova a unor pensionari, care, din ignoranţă, dezinformare, frică şi egoism îşi sacrifică nepoţii în numele unui trecut, plecat pentru totdeauna în neantul istoriei. O Moldovă a ticăloşilor, laşilor, trădătorilor, profitorilor, indiferenţilor şi lichelelor, care nu au nici neam , nici patrie si care sunt gata să-şi vândă mamă şi frate pentru o pungă cu galbeni. O Moldova a cetăţenilor oneşti şi informaţi, care doresc pentru copiii lor un viitor demn de un trecut glorios şi o Moldovă a unui partid dictatorial, care, pentru a se menţine la putere, nu va pregeta să extermine, dacă i se va permite, partea mobila şi conştientă a societăţii moldoveneşti, ceea ce, de fapt, a şi demonstrat-o prin teroarea fără precedent, instaurată imediat după consumarea revoltei.

După 7 aprilie lucrurile au devenit atât de clare, încât nimeni nu mai are dreptul să stea deopare şi să privească imparţial aceste fărădelegi. E de datoria fiecărui cetăţean onest, indiferent de naţionalitate, să-şi manifeste în mod tranşant poziţia şi să adopte o conduită care să stopeze marşul triumfal al ignoranţei şi agresivităţii, urii şi intoleranţei, dictaturii şi terorii. Inactivitatea şi lipsa unei poziţii ferme îl va întări şi mai mult pe Voronin în convingerea, că poate dispune, după bunul lui plac, de soarta acestui popor. Iată de ce Moldova care doreşte democraţie , libertate, prosperitate şi demnitate naţională urmează să depaşească, în regim de urgenţă, decepţia şi starea de şoc, pe care dictatorul Voronin şi slugile lui devotate o visează interminabilă şi să-şi conjuge eforturile în vederea contracarării, în limitele legii, a dezmăţului comunist.

Revoltele tineretului au demonstrat fără echivoc, că în R.Moldova, cu toate străduinţele Rusiei şi a vasalilor ei credincioşi-comuniştii, şi-a făcut intrarea în scena politică o generaţie conştientă de sine şi de rolul pe care trebuie să şi-l asume, demnă de stimă şi capabilă să-şi făurească o viaţă decentă. Dar, această viguroasă forţă, care a ieşit să protesteze înarmată doar cu emoţii şi curaj, proprii vârstei romantice, a căzut uşor pradă uneltirilor regimului dictatorial, deoarece a fost abandonată de cei care aveau datoria morală să vegheze asupra ei.

Chiar dacă revoltele nu au fost declanşate de opozitie, tinerii ieşiţi în stradă să protesteze sunt alegătorii partidelor de opozitie, deci opoziţia democratică este datoare să adopte o conduită axată pe fermitate, profesionism, corectitudine,

patriotism şi continuitate în eforturi pentru a demonstra acestor suflete inflăcărate, care sunt viitorul naţiunii , că nu au fost abandonate în eforturile lor de dărâmare a dictarurii şi fărădelegii şi că sacrificiile dânselor nu au fost zadarnice.

Dacă opoziţia democratică va ceda în faţa presiunilor unor „ observatori-binefăcători din ţările sătule si nepăsătoare", aşa cum au procedat mai multe rânduri de democraţi moldoveni, şi vor iniţia un dialog „constructiv" cu cei care au transformat R.Moldova în cea mai săracă ţară din Europa şi au declanşat procedura de exterminare morală a tinerei generaţii prin tentativa de a o reduce la tăcere, frică şi inactivitate, îşi va asigura doar câţiva ani de linişte materială, vegetând într-un parlament al majoritarilor, care ştiu doar să ridice mâna la ordinul unui dictator. Viitorul lor politic va fi pecetluit, deoarece electorii tineri , care, spre deosebire de alegătorii pensionari ai pensionarului Voronin sunt conştienţi de realităţi şi valori, îi vor expedia în calitate de gloabe la abator. Aceeaşi soartă îi aşteaptă şi în caz dacă vreun politician-democrat, aspirant la beneficiile oferite de mandatul de deputat, în numele „ concilierii naţionale şi stabilităţii" aparente, mai bine zis în numele interesului personal, işi va vinde votul unui partid antinaţional şi antieuropean.

Conduita marcată de dezorientare şi lipsă de fermitate, care s-a făcut simţită în tabăra opoziţiei în timpul revoltelor , a ştirbit din autoritatea partidelor democratice. Dacă acestea doresc cu adevarat să obţină aprobarea şi încrederea masivă a electoratului ,trebuie, prin fapte concrete, să demonstreze naţiunii că sunt în gradul să-şi sacrifice interesele personale în numele interesului comun şi că deţin cunoştinţele şi puterea necesare edificării unei societăţi cu adevărat democratice şi prospere. Democraţii trebuie să depăşească incompatibilităţile şi invidia, curăţindu-şi rândurile de microbi şi promovând un lider care să consolideze opoziţia politică şi să întrunească calităţile dorite de popor.

Popoarele au admirat întotdeauna liderii puternici, carismatici, hotărâţi, urmându-i necondiţionat, chiar dacă aceştia sunt de o moralitate şi inteligenţă îndoielnică, asemeni generalului Voronin. Democraţii moldoveni, însă, nu au reuşit să ofere societăţii un lider pe potriva momentului istoric, decepţionând şi dezorientând populaţia. Discordia, vanitatea, concurenţa nesănătoasă şi microbii, care se infiltrează în partidele naţionale, au executat, din punct de vedere politic şi moral, pe parcursul a circa 19 ani de independenţa, posibilele candidaturi. Istoria însă se arată a fi iarăşi îngăduitoare cu noi, mai oferindu-ne o şansă. Tânărul primar al Chişinăului, Dorin Chirtoacă, este cel care întruneşte (in accepţia tinerei generaţii), în stare de germinaţie , calităţile necesare un veritabil lider.

Se spune că sensul istoriei este căutarea şi cultivarea oamenilor mari, adică şi a politicienilor de rasă.Tânăra generaţie a căutat si crede că a găsit un lider potrivit, fiind disponibilă, cu condiţia să fie sincer, necorupt şi temerar, să-l susţină, partea sănătoasă a societăţii urmând să-l „cultive" şi să-l promoveze.

Dar, putem avea oare certitudinea că primarul democrat, odată „cultivat" va avea susținerea necondiționată şi a celor care se pretind a fi politicieni cu vederi democratice şi patriotice?! Invidia şi discordia, trasaturile de caracter ale clasei politice naționale, nu vor înabuşi, pentru nu ştiu a câta oară, rațiunea? Va găsi oare primarul în sine suficientă înțelepciune să nu cadă pradă vanității demolatoare de spirit? Odată promovat, va fi oare la înălțimea aşteptărilor celor care îşi pun atâtea speranțe în el? Răspunsul ni-l va oferi viitorul apropiat. Pâna atunci , să ne plângem martirii, să ne curățim şi consolidăm rândurile, să ne purificăm sufletele şi să luptăm.

Aprilie, 2009

CUM INȚELEG COMUNIŞTII LEGALITATEA ŞI DEMOCRAȚIA EUROPEANĂ...

Partidul Liberal Democrat din Moldova şi-a propus să elaboreze o strategie de stat privind integrarea minorităților lingvistice în societate şi, în cazul accederii la guvernare, să implementeze proiecte concrete în vederea realizării acestei strategii, o atenție "deosebită fiind acordată educației bilingve". Reprezentantul partidului Iurie Leancă a adus la cunoştința opiniei publice această intenție în cadrul unei conferințe de presă.

Intenția liberal-democraților de a implementa o strategie care să faciliteze integrarea socială a minorităților lingvistice (în RM nu există minorități naționale, ci lingvistice, deoarece alolingvii nu s-au constituit ca națiuni în acest spațiu geopolitic), deşi salutară şi expusă într-o formulă exagerat de atentă, a stârnit în scurt timp indignarea minoritarilor, mai bine zis, indignarea guvernanților comuniști, care s-au grăbit , recurgând la serviciile unor ziariști moldoveni de calitate morală dubioasă, să atace liberal-democrații. Poziția partidului comunist în această problemă a fost expusă de către ministrul comunist al reintegrării V.Şova, care nu a cunoscut, nu cunoaste şi nu doreşte să cunoască limba de stat, ca, de altfel, şi un procent destul de impunător de comuniști demnitari de stat . Dacă ar fi dorit s-o vorbească, ar fi vorbit-o. A avut la dispoziție 18 ani de independentă a RM, unde trebuia să funcționeze în toate domeniile limba de stat.

Europa şi integrarea minorităților lingvistice

Pentru a ilustra poziția democrațiilor europene vizavi de integrarea minorităților lingvistice conlocuitoare, să vedem care sunt realitățile din Italia, stat membru UE şi promotor al legalității şi democrației.

Fiind invadată masiv de imigranți legali şi ilegali veniți din toate colțurile lumii în căutare de viață mai bună (numărul moldovenilor se estimează la circa 300000), Italia implementează cu succes politici de integrare a acestora, mulți din ei deveniți cetățeni italieni, fără să lezeze demnitatea națională a italienilor şi să le ştirbească din drepturile lor istorice. Statul italian pune accentul prioritar pe şcoală, care, conform declarației ministrului italian al învățământului, Mariastella Gelmini „realizează integrarea doar atunci când îi învață pe toți elevii săi (indiferent de apartenență etnică n.n.) limba, istoria şi cultura țării în care trăiesc". Televiziunile italiene, care sunt într-un număr destul de mare, pun în discuție frecvent problema integrării alolingvilor, în cadrul unor emisiuni de mare audiență, invitând politicieni de diverse orientări, specialişti în domeniu şi simpli cetățeni. Atât poziția politicienilor, cât şi a specialiştilor şi cetățenilor de rând este unanimă- toți cei care doresc să trăiască în Italia, indiferent dacă sunt cetățeni , se află legal sau ilegal pe teritoriul acestei țări trebuie să vorbească limba italiană şi să stimeze poporul-gazdă, să respecte legile, traditiile, istoria şi cultura autohtonilor.

Republica Moldova şi integrarea minorităților lingvistice

Deşi R.Moldova este un stat cu o populație mult mai omogenă din punct de vedere etnic (autohtonii constituie circa 80 de procente) in comparație cu alte state europene, guvernarea comunistă promovează o strategie de stat profunt antinațională, defectuoasă şi extrem de periculoasă, încercând să sedimenteze în conştiința cetățenilor, indiferent de etnie, că pacea şi bunăstarea pe acest pământ se poate instaura doar dacă micuța Basarabie este transformată intr-o federație. Evident, nici un demnitar comunist nu vorbeşte deschis despre federalizarea RM. Mizând pe ignoranța multor cetățeni, guvernarea comunistă oferă formule de genul: "Noi construim un stat polietnic" (V.Şova).

Or, republica Moldova este un stat național, la baza constituirii căruia stă populația autohtonă. Şi nici premisele unui stat multinațional nu le are, deoarece RM nu înglobează mai multe nationalități şi nici teritoriile istorice ale cetățenilor alolingvi. Doar tările care inglobează mai multe națiuni şi teritoriile lor istorice sunt state multinaționale. Exemplu- Federatia Rusă. În R.Moldova poate fi promovată doar o autonomie teritorial-culturală, în nici un caz o autonomie teritorial-politică. Cominiştii, însă, doresc să facă pe plac Rusiei, nu ruşilor, bulgarilor, găgăuzilor,ucrainenilor..., cetățeni ai RM.

Adevărata față a politicii de integrare, promovată de comuniști

În toți cei 8 ani de guvernare PCRM-ul a demonstrat nu doar o incapacitate

de a construi un stat bazat pe legalitate, libertate şi bunăstare, dar şi o nedorinţă de a promova strategii ştiinţific argumentate de armonizare a relaţiilor dintre populaţia autohtona majoritară şi grupurile lingvistice conlocuitoare şi de integrare a acestora în cultura majoritarilor. Comuniştii nu doresc să promoveze astfel de strategii, menţinând limba rusă în calitate de limbă de comunicare şi privând, astfel, limba de stat de funcţia ei de bază-comunicarea. Deoarece integrarea se poate realiza doar prin intermediul limbii de stat, care trebuie să aibă şi funcţia de comunicare, nedorinţa comuniştilor de a promova politici corecte de integrare nu poate fi calificată altfel , decăt o strategie bine gândită de divizare a societăţii pe criterii etnice, adică de cultivare a urii interetnice. Comuniştii stimulează şi întreţin această realitate periculoasă , fiind conştienţi de faptul că doar o societate divizată pe criterii etnice şi măcinată de ură le poate asigura guvernări confortabile şi de lungă durată.

2009

"INTERNAŢIONALIŞTII PROLETARI" ŞI "NAŢIONALIŞTII RADICALI"

Comunişti moldoveni, "patrioţi" ai "ţării noastre" şi luptători înverşunaţi pentru consolidarea statalităţii moldoveneşti, s-au întors din vacanţă sătui, odihniţi, bronzati, puţin speriaţi, dar ...decişi să continue opera de exterminare etnopsihologică a populaţiei băştinaşe, de menţinere a tensiunilor interetnice, de ruinare a economiei "polietnice" (un stat "polietnic" cum este R.Moldova? nu poate să aibă o economie naţională?!) şi de lichidare a statalităţii moldoveneşti prin realizarea obiectivului de baza al UPC (uniunea partidelor comuniste) PCUS, membru al căreia este şi PCRM,-"unirea popoarelor ex-sovietice într-un stat unic unional"(rezoluţia congresului UPC PCUS din 20 .01.07).

Deoarece legenda despre asa-numitul naţionalism moldovenesc s-a dovedit a fi deosebit de eficientă în vederea înăbuşirii chiar şi a celor mai neînsemnate manifestări de demnitate naţională în Basarabia, după anexarea acesteia de către Rusia Sovietică ca rezultat al pactului Ribbentrop-Molotov, mai şi servind moldovenilor semidocţi de probitate morală dubioasă pe parcursul a mai bine de 60 de ani drept carte de vizită pentru accederea spre beneficiile oferite de putere, actualii capi ai PCRM-ului au dat curs aceloraşi uzanţe, adică au ridicat sus drapelul luptei împotriva "naţionalismului moldovenesc" inexistent.

În toate intervenţiile de ultimă oră –interviuri, declaraţii, conferinţe de presă..., liderii comunişti ameninţă partidele AIE că nu vor accepta politici "naţionaliste radicale" (V.Ţurcan) şi nu vor admite "reglării de conturi interetnice" (V.Voronin), lăsând să se înţeleagă că naţionalismul "radical"(fundamental, esenţial, DEX),

corect-agresiv şi extremist, şi ura interetnică ar caracteriza membrii partidelor din alianţa liberal-democrată şi, implicit, mai bine de jumătate din populaţia indigenă, adică electoratul acestor partide. Erijându-se în adepţi şi promotori ai armonizării relaţiilor în societate, comuniştii, prin declaraţiile şi accţiunile lor, încurajează, de fapt, elementele extremiste, de care societatea noastră nu duce lipsă, să treacă la acţiuni, mai ales că extremiştii se simt protejaţi atât din interior (PRCM cu 48 de mandate), cât şi din exterior-Rusia care doreşte să legalizeze intervenţia armată pentru a proteja mofturile velicoruşilor. În toţi cei 8 ani de guvernare comunistă elementele extremiste s-au făcut simţite pretutindeni- Parlament, Preşedenţie, ministere, şcoli, instituţii de stat şi private, magazine , stradă..., demnitarii comunişti de toate nivelurile considerând legale manifestările xenofobe şi pedepsind cu asprime indigenii care cutezau să protesteze împotriva şovinismului.

Or, agresivitatea, extremismul şi propagarea exclusivismului national nu s-au manifestat niciodată în mediul populaţiei indigene, afectate profund de xenofilie şi complexe de inferioritate, ci în mediul celor pe care comuniştii încearcă să-i prezinte opiniei publice interne şi internaţionale drept victime ale naţionalismului moldovenesc (uciti moldavschii?! Zacem ? Mne i russcogo dostatocino. "Izvestia", forum), realitate remarcată şi de ruşii oneşti, cetăţeni ai RM (jiti v strane i ne znati iazâca, otcazatisia uciti ego i prenebregati istoriei, ăto po menişei mere nepravilino. "Izvestia", forum). Un popor decimat etnopsihologic şi intelectual pe parcursul a circa 200 de ani nu poate produce curente naţionaliste extremiste, având nevoie de un climat sănătos naţional de lungă durată pentru a reveni la normalitate, adică pentru a-si însuşi lecţia conştiinţei de neam.

Din ignoranţă, comunistul V.Ţurcan a confundat naţionalismul (tendinţă de a aprecia exclusiv şi exagerat tot ceea ce aparţine propriei naţuni, DEX) cu şovinismul (naţionalism agresiv şi extremist care propagă exclusivismul naţional şi intoleranţa, DEX), confirmând, astfel, fără să vrea, că în RM există nu doar cetăţeni de rând afectaţi de şovinism, dar şi demnitari care disprețuiesc poporul pe care-l conduc. Cei dintâi îşi manifestă ura chemând la exterminarea fizică a românilor, evreilor(davi rumân, smerti jidam...), demnitarii demonstrându-şi disprețul faţă de indigeni prin nedorinţa de a le cunoaşte şi vorbi limba, de a trăi cu bucuriile şi durerile lor, de a contribui la cultivarea şi fortificarea demnităţii istorice a acestui popor. Tributari ideologiei care i-a plăzmuit, mulţi demnitari pcrM-işti îşi instruiesc copii şi nepoţii în scoli cu predarea în l.rusă (nepoata "moldoveanului-patriot" V. Voronin a absolvit liceul rus Puşchin), comunică în familie în l.rusă, admiră şi stimează doar ceea ce este rusesc, indigenii pentru ei fiind doar o masă de manevră în vederea realizării intereselor personale.

Faptul că majoritatea cetăţenilor rusolingvi se simt foarte confortabil în RM fără să cunoască limba şi istoria poporului care-i găzduieşte, realitate care nu

se întâlneşte în nici o ţară din lume, este o dovada incontestabilă că societatea noastră a fost afectată grav de xenofobia donimanţilor şi xenofilia (complexele de inferioritate) dominaţilor, iar cei care încurageză şi acceptă această realitate nu sunt "patrioţii", ci duşmanii acestui popor.

Italia

DE CE COMUNIŞTII STIMULEAZĂ URA INTERETNICĂ

Partidul Liberal Democrat din Moldova şi-a propus să elaboreze o strategie de stat privind integrarea minorităţilor lingvistice în societate şi, în cazul accederii la guvernare, să implementeze proiecte concrete în vederea realizării acestei strategii, o atenţie "deosebită fiind acordată educaţiei bilingve". Reprezentantul partidului Iurie Leancă a adus la cunoştinţa opiniei publice această intenţie în cadrul unei conferinţe de presă.

Intenţia liberal-democraţilor de a implementa o strategie care să faciliteze integrarea socială a minorităţilor lingvistice (în RM nu există minorităţi naţionale, ci lingvistice, deoarece alolingvii nu s-au constituit ca naţiuni în acest spaţiu geopolitic), deşi salutabilă şi expusă într-o formulă exagerat de atentă, a stârnit în scurt timp indignarea minoritarilor, mai bine zis, indignarea guvernanţilor comunişti, care s-au grăbit , recurgând la serviciile unor ziarişti moldoveni de calitate morală dubioasă, să atace liberal-democraţii. Poziţia partidului comunist în această problemă a fost expusă de către ministrul comunist al reintegrării V.Şova, care nu a cunoscut, nu cunoaste şi nu doreşte să cunoască limba de stat, ca, de altfel, şi un procent destul de impunător de comunişti demnitari de stat . Dacă ar fi dorit s-o vorbească, ar fi vorbit-o. A avut la dispoziţie 18 ani de independentă a RM, unde trebuia să funcţioneze în toate domeniile limba de stat.

Europa şi integrarea minorităţilor lingvistice

Pentru a ilustra poziţia democraţiilor europene vizavi de integrarea minorităţilor lingvistice conlocuitoare, să vedem care sunt realităţile din Italia, stat membru UE şi promotor al legalităţii şi democraţiei.

Fiind invadată masiv de imigranţi legali şi ilegali veniţi din toate colţurile lumii în căutare de viaţă mai bună (numărul moldovenilor se estimează la circa 300000), Italia implementează cu succes politici de integrare a acestora, mulţi din ei deveniţi cetăţeni italieni, fără să lezeze demnitatea naţională a italienilor şi să le ştirbească din drepturile lor istorice. Statul italian pune accentul prioritar

pe şcoală, care, conform declarației ministrului italian al învățământului, Mariastella Gelmini „realizează integrarea doar atunci când îi învață pe toți elevii săi (indiferent de apartenență etnică n.n.) limba, istoria şi cultura țării în care trăiesc". Televiziunile italiene, care sunt într-un număr destul de mare, pun în discuție frecvent problema integrării alolingvilor, în cadrul unor emisiuni de mare audiență, invitând politicieni de diverse orientări, specialişti în domeniu şi simpli cetățeni. Atât poziția politicienilor, cât şi a specialiştilor şi cetățenilor de rând este unanimă- ți cei care doresc să trăiască în Italia, indiferent dacă sunt cetățeni , se află legal sau ilegal pe teritoriul acestei țări trebuie să vorbească limba italiană şi să stimeze poporul-gazdă, să respecte legile, traditiile, istoria şi cultura autohtonilor.

Republica Moldova și integrarea minorităților lingvistice

Deşi R.Moldova este un stat cu o populație mult mai omogenă din punct de vedere etnic (autohtonii constituie circa 80 de procente) in comparație cu alte state europene, guvernarea comunistă promovează o strategie de stat profunt antinațională, defectuoasă şi extrem de periculoasă, încercând să sedimenteze în conştiința cetățenilor, indiferent de etnie, că pacea şi bunăstarea pe acest pământ se poate instaura doar dacă micuța Basarabie este transformată intr-o federație. Evident, nici un demnitar comunist nu vorbeşte deschis despre federalizarea RM. Mizând pe ignoranța multor cetățeni, guvernarea comunistă oferă formule de genul :"Noi construim un stat polietnic" (V.Şova).

Or, republica Moldova este un stat național, la baza constituirii căruia stă populația autohtonă. Şi nici premisele unui stat multinațional nu le are, deoarece în RM nu înglobează mai multe nationalități şi nici teritoriile istorice ale cetățenilor alolingvi. Doar tările care inglobează mai multe națiuni şi teritoriile lor istorice sunt state multinaționale. Exemplu- Federatia Rusă. În R.Moldova poate fi promovată doar o autonomie teritorial-culturală, în nici un caz o autonomie teritorial-politică. Cominiştii, însă, doresc să facă pe plac Rusiei, nu ruşilor, bulgarilor, găgăuzilor,ucrainenilor..., cetățeni ai RM.

De ce comuniştii divizează societatea pe criterii etnice

În toți cei 8 ani de guvernare PCRM-ul a demonstrat nu doar o incapacitate de a construi un stat bazat pe legalitate, libertate şi bunăstare, dar şi o nedorință de a promova strategii ştiințific argumentate de armonizare a relațiilor dintre populația autohtona majoritară şi grupurile lingvistice conlocuitoare şi de integrare a acestora în cultura majoritarilor. Comuniştii nu doresc să promoveze

astfel de strategii, menținând limba rusă în calitate de limbă de comunicare şi privând, astfel, limba de stat de funcția ei de bază-comunicarea. Deoarece integrarea se poate realiza doar prin intermediul limbii de stat, care trebuie să aibă şi funcția de comunicare, nedorința comuniştilor de a promova politici corecte de integrare nu poate fi calificată altfel , decăt o strategie bine gândită de divizare a societății pe criterii etnice, adică de cultivare a urii interetnice. Comuniştii stimulează şi întreţin această realitate periculoasă , fiind conştienți de faptul că doar o societate divizată pe criterii etnice şi măcinată de ură le poate asigura guvernări confortabile şi de lungă durată.

„Timpul", iulie 2009

MĂŞTI PATRIOTICE ÎN STIL COMUNIST...

Luminat de "sfaturile" prețioase ale țarului de la Moscova, întors în patrie babacul "poporului moldovenesc" Voronin a convocat "divanul" (plenara cc al PCRM), pentru a ține sfat. Incoloră şi obedientă, clientela comunistă semidoctă şi avidă de putere, deşi dominată de o frică viscerală, l-a ascultat cu un sentiment de duioşie profundă şi pătrunsă de "o responsabilitate politică deosebită" pentru statalitatea în pericol şi viitorul poporului moldovenesc, care a cunoscut fericirea supremă, plutind de-a lungul cursului "de schimbări şi de făurire socială eficientă", promovate de înalții demnitari, înarmati cu secere şi ciocane, "în toți cei 8 ani anteriori" şi pe care astăzi AIE ar putea să-l "arunce in evul mediu".

Pentru a ridica moralul şifonat al clientelei stresate de coşmarul unor posibile pedepse pentru fărădelegile la care s-a dedat în "toți cei 8 ani anteriori" de făurire statalistă, babacul le-a cerut, în limba rusă, adică în limba poporului moldovenesc, de la tribuna "divanului" să nu uite nici în somn, că "jumătate din societatea moldovenească" i-a votat şi "tinde spre continuarea cursului", deci ei, "patrioții moldoveni comunişti", au un cuvânt greu de spus în numele acestei jumătăți, adică în numele a circa 1.969339,5 de suflete din cele 3.938.679 care constituie populatia R.Moldova. Desi electorii care şi-au exprimat dorința de a urma "cursul de schimbări şi făurire" comunistă numără în realitate doar circa 700000 de pensionari (mulți din ei robi ai lui Bahus sau afectați de Alzheimer), alienați, delingvenți şi unii reprezentanți ai minorităților lingvistice, comuniştii au prins la curaj chiar la ieşirea din incinta "divanului" şi, cu burta crăpând de statalism moldovenesc şi grijă pentru popor, s-au postat patriotic în fața camerelor de luat vederi şi a microfoanelor în dorința de a informa universul despre decizia de a forma "coaliția patriotică", care ar ține "societatea democratică moldovenească"departe de UE şi NATO şi foarte aproape de partea dorsală a țarului rus.

Mistuit de patriotism, adică de un sentiment profund de dragoste şi devotament faţă de patrie şi popor , sentiment statornicit în decursul istoriei, materia cenuşie înferbântată până la roşu a babacului Voronin, dar şi al masei amorfe comuniste, "omnipotentul" Tcaciuc, care , "fidel fiind principiilor...fundamentale de slujire a intereselor poporului" moldovenesc, i-a cerut ministrului de externe Stratan să angajeze, în calitate de viceminiştri, doi "diplomati" statalişti (care "n-au prea avut intenţia să lucreze în interesul R.Moldova"(Stratan)), a declarat, în numele partidului comunist, " Noi vom discuta cu toate partidele care au intrat în Parlament în numele Patriei!".

La care Patrie s-a referit, oare, "patriotul" vorbitor de limbă rusă, Tcaciuc. La patria celor doi, care nu intenţionau să lucreze în interesul R.Moldova, la patria lui istorică sau la patria sacrificată de către comunişti pe altarul inculturii, sărăciei, ilegalităţii şi amneziei naţionale a indigenilor? Or, Patria este un "mediu social şi cultural în care îşi desfăşoară viaţa şi lupta" un popor, iar poporul este "o comunitate umană..., ai cărei membri locuiesc pe acelaşi teritoriu, vorbesc aceeşi limbă şi au aceeaşi tradiţie culturală". Deşi locuiesc pe teritoriile istorice ale basarabenilor, comuniştii Tcaciuc, Vitiuc, Bondarenco, Mişin, Mironic, Vlah, Belcencova, Molojen, Şova, Bannicov şi multi alţi "statalişti moldoveni?", care ne guvernează pătrunşi de "responsabilitate pentru dezvoltarea ...statului moldovenesc", nu doresc să cunoască limba şi istoria nativilor majoritari, care au dat numele acestui stat, desconsiderându-le tradiţiile, adică refuză să facă parte din poporul moldovenesc. Şi dacă li-i silă de limba şi tradiţiile culturale ale acestui popor, se pot pătrunde, oare, de "responsabilitate " pentru viitorul şi dezvoltarea lui spirituală ?!

Cea mai grea povară a patriotismului moldovenesc revine, însă, preşedintelui Voronin, care , "de grija ţării sale abea poate a mai" ...acumula averi. În numele statalităţii şi prosperităţii poporului moldovenesc, il capo di tutti capi a reuşit în 8 ani de guvernare, spun gurile rele, să strămute o treime din PIB-ul R.Moldova în contul PIB-ul familiei sale, care s-a ridicat, astfel, la suma de 2 miliarde de dolari, nepoata preşedintelui- patriot, rezidentă în Anglia şi iubitoare de statalitate, limbă şi cultură moldovenească , pentru merite deosebite in opera de uşurare a PIB-ului moldovenesc, moştenind suma "modestă" de un miliard de dolari, lăsând, evident, din patriotism, celor 3.938.679 de cetăţeni moldoveni un PIB mai consistent-6 miliarde de dolari. Tot din patriotism babacul a uşurat bugetul Republicii lovite de secetă, inundatii şi criză de sute de milioane de dolari, trepătând să închine Basarabia ţarului rus, odihnindu-şi stomacul umflat de responsabilitate pentru viitorul "naţiunii moldoveneşti" prin Cehia, Turcia, Croaţia şi asigurându-şi la Condriţa un confort demn de un adevărat promotor al statalităţii moldoveneşti.

Să mai zică cineva că familia "domnitoare" nu-şi iubeşte supuşii, iar demnitarii comunişti nu se topesc de dragoste şi grijă pentru Patrie şi popor.

August, 2009

REALITATEA, OBSTACOLELE ŞI REVENIREA LA NORMALITATE

Republica Moldova nu are imprimat în profunzime ADN-ul unei naţiuni civice integre şi calitative ceea ce face ineficient, neconstructiv şi, practic, imposibil cursul firesc al vieţii istorice a comunităţii. Inexistenţa naţiunii civice moldoveneşti a determinat instalarea şi perpetuarea nu doar a crizei politice, dar şi a unei crize morale de proporţii. Acesta ar fi diagnosticul realităţilor care se conturează tot mai insistent şi care solicită intervenţia specialiştilor în vederea unei remedieri de anvergură.

Realităţi favorabile intrigilor ruseşti

Cunoscând bine realităţile din R.Moldova, directorul Institutului de politică şi drept statal din Rusia, V.Ivanov, intr-un moment de sinceritate excesivă („Izvestia", 3 august 2009), a declarat, că discordia, instabilitatea şi sărăcia din Basarabia oferă rusilor condiţii favorabile pentru promovarea intrigilor proruseşti, adică convine de minune Rusiei (nam scoree na rucu). Această declaraţie, de o impertinenţă ieşită din comun, a trezit atât nedumerirea „velicoruşilor moderaţi" (acum toţi vor şti că Rusiei îi convine menţinerea dezordinii in R.Moldova", „Izvestia",03 august 2009, forum), cât şi dezaprobarea ruşilor oneşti, cetăţeni ai R.Moldova (nici măcar nu doresc să ascundă că Rusia este cointeresată să nu admită mişcarea Moldovei spre normalitate şi bunăstare. Aceeaşi politică stalinistă de a impune popoarele mici să se bălăcească în mocirla puturoasă, numită sfera intereselor ruseşti. „Izvestia", forum).

Expertul Ivanov face aceste afirmaţii în cunoştinţă de cauza, mai ales că Rusia a pus şi pune mereu umarul la permanentizarea instabilităţii în R.Moldova, provocând-o şi întreţinând-o prin intermediul PCRM-ului.

Adevărata faţă a PCRM-ului

Deşi de facto PCRM-ul se pronunţă pentru „ireversibilitatea statalităţii moldoveneşti", de jure, în calitatea lui de membru fidel al Uniunii Partidelor Comuniste-PCUS, care-şi propune să refacă fostul imperiu sovietic, doreşte şi lucrează insistent pentru lichidarea statalitaţii moldoveneşti. Pentru a realiza acest obiectiv, care, de fapt, cade sub incidenţă penală, comuniştii moldoveni, exponenţi fideli ai intereselor ruseşti în acest spaţiu geopolitic, recurg la susţinerea şi serviciile celor două componente-xenofilii şi xenofobii. Xenofililor rătăciţi li se serveşte insistent legenda despre pericolul românesc şi globalizare. Xenofilii

profitori, în schimb, sunt recompensați, pentru promovarea neadevărului şi loialitatea față de interesele ruseşti, cu posturi şi salarii grase. Detaşamentul de şoc al comuniştilor, însă, il formeaza xenofobii, care însumează partea agresivă, marcată de şovinism velicorus, a cetățenilor de extracție rusească, care, deşi conştienți de nocivitatea deținerii puterii de către comunişti, au votat comuniştii (hotea Voronin bezgramotnâi, ujas,...russcoiazâcinâe Moldovî golosovali za comunistov, „Izvestia",august, forum).

Ieşirile detaşamentului de rasişti-xenofobi, mă refer la inscripțile „moarte jidanilor", „moarte românilor", „Rusia şi Moldova-frați slavi"..., agresarea autohtonilor, care s-au facut remarcate în toți cei 8 ani de guvernare comunistă (pâna la 2001 R.Moldova nu s-a confruntat cu astfel de fenomene), demonstrează că PCRM-ul, prin dezinformare, menținerea l.ruse pe poziție de limbă de comunicare(funcția de comunicare în absolut toate țările revine limbii oficiale, care este limba autohtonilor majoritari), cultivarea, stimularea şi nepedepsirea urii față de tot ce este românesc, adică față de populația autohtonă, se opune formării națiinii civice moldoveneşti şi lucrează în vederea lichidării specificului etno-identitar al autohtonilor, adică a statului.

Guvernanții comuniști nu au condamnat niciodată aceste manifestări rasisto-xenofobe, stimulând, astfel, instalarea unui fenomen extrem de periculos. Mai mult chiar, comuniştii nu califică chemările la exterminare fizică a evreilor şi autohtonilor drept crimă, ci le interpretează drept nişte „acțiuni emoționale" (preşedintele Societății Ruse din Bălți, consilierul municipal comunist P.Buceatki).

Accederea spre normalitate

Pentru a opri „marşul triumfal" al R.Moldova spre nicăieri, factorii de decizie urmează să demareze procesul de revenire la normalitate. Deoarece națiinea civică se poate constitui doar în baza limbii, istoriei şi culturii autohtonilor majoritari, revenirea la normalitate (ținând cont de experiența țărilor democratice) este posibilă doar dacă: 1.limba de stat funcționează nestingherit în toate domeniile, fiind unica limbă de comunicare pe teritoriul R.Moldova, 2.instruirea în şcoala superioară se face (ca în toate țările din lume, multe din ele mult mai polietnice decât R.M.) doar în limba de stat, 3. în şcoli se studiază istoria adevarată. Populația este informată corect despre originea etnică a băştinaşilor şi despre rolul distructiv al Rusiei vis-a-vis de destinul basarabenilor, 4.tuturor cetățenilor, indiferent de naționalitate, li se cultivă adevăratul patriotism, adică stima şi mândria pentru limba, cultura, tradițiile şi specificul acestui spațiu geospiritual.

„Timpul", 10 august 2009

PROIECTUL LUPU?! REALITATE ŞI FICȚIUNE

Presa independentă din Republica Moldova mediatizează insistent în ultimul timp imaginea politicianului Marian Lupu. Nici partidele politice nu rămân în urmă, demonstrând un interes exagerat pentru decizia dânsului de a părăsi partidul comunist. Calculele sunt foarte simple. Se încearcă sugestionarea electoratului , a membrilor ordinari care sincer cred în doctrina comunistă si a comuniştilor-profitori, aspiranti la fotolii. Electoratul, comuniştii de rând şi segmentul clientelar urmează să înțeleagă că "epoca de aur" a partidului comunist din R.Moldova s-a încheiat, adică unitatea, trăinicia şi durabilitatera acestei formațiuni politice nu a fost şi nu este decât un mit, care nu are o acoperire reală şi credibilă.

Segmentul de centru dreapta de pe scena politică din Moldova se axează preponderent pe ideea unui proiect-capcană Lupu, care ar fi fost lansat de către comunişti, asemeni unui cal toian, în vedera acumulării voturilor electoratului centrist şi a indecişilor. Partidul democrat, mândru de achiziție, speră să acceadă în Parlament, remorcat de locomotiva Lupu. Dovadă-titulatura actuală a PD-Partidul Democrat(M.Lupu). PRCM-ul promovează ideea unui Marian Lupu –oportunist, dar o face în surdină, fără a ataca virulent , aşa cum obişnuieşte de regulă, persoana, poziția şi decizia fostului comunist. Şi nici Marian Lupu nu a demonstrat până în prezent o poziție ferm -anticomunistă, nu a făcut dezvăluiri spectaculoase despre maniera dictatorială de a guverna a PRCM-ului, axată pe teroare, represalii, incompetență, dezinformare, nerespectarea legilor şi o politică de cadre clientelară, care este incompatibilă cu statul de drept şi nu a prezentat tranşant societății moldoveneşti şi țarilor democratice poziția sa vis-a–vis de evenimentele din 6-7 aprilie, învinuirile nefondate aduse României, adică şi Uniunii Europene, nerespectarea drepturilor omului, politica internă şi externă defectuoasă promovată de partidul din care a făcut până mai ieri parte şi consecințele dezastruoase ale aflării la guvernare a acestui partid anacronic, incompetent, agresiv şi antinațional. Cu alte cuvinte, atât PRCM-ul, cât şi PD(Marian Lupu), adoptând o astfel de conduită, lasă loc pentru o posibilă colaborare în viitorul Parlament.

Pericolul mediatizării

Presa, dar şi politicienii cu vederi democratice, mediatizând acest personaj , de fapt, nu fac altceva decât să mărească şansele PD(M.Lupu) de a accede în Parlament. Tactica aplicată în cazul Tarlev nu se poate încununa de succes şi

în cazul Lupu, deoarece prestanța şi calitatea intelectuală a domnului Tarlev diferă substanțial de prestanța şi calitatea intelectuală a domnului Lupu. Dacă politicianul Tarlev a fost perceput de mulți alegători din RM drept o entitate cu "ochişori de vultur, speriat de găini", adică drept un actor politic de comedie, politicianul Lupu nu s-a "bucurat" de vreun calificativ, care ar fi putut să-l plaseze pe tărâmul anecdoticului. Grav,viguros şi impunător, domnul Lupu se înscrie perfect în stereotipul conducătorului comunist, pe care Partidul Comunist al URSS l-a imprimat adânc în conştiința omului sovietic, ceea ce nu se poate spune despre domnul Tarlev. Atenția deosebită acordată lui Marian Lupu, care "umbreşte cu statura sa impunătoare " întregul PD al domnului Diacov, ar putea determina o sumă de electori indecişi, sau nemulțumiți de prezența pe listele electorale ale partidelor liberale a unor persoane cu un CD vulneral, să decidă în favoarea gabaritului domnului Lupu.

Lupu între realitate şi ficțiune

Pozitia civică, profesionismul şi talentul economistului şi omului politic Lupu nu s-au făcut remercate nici până la debutul său în calitate de figurant activ în eşalonul de vârf al guvernării comuniste, nici după plecarea sa din partid.

Comuniştii l-au "descoperit" , promovat şi utilizat pentru a demonstra opiniei publice interne şi internaționale, că PRCM-ul prețuieşte şi promovează specialiştii tineri, educați în spiritul valorilor democratice europene, chiar dacă aceştia şi-au făcut studiile în România.

Or, calitatea principală care l-a determinat pe Voronin să promoveze această candidatură nu a fost vârsta, profesionismul sau patriotismul moldovenesc al domnului Lupu. Obedienta şi antiromânismul sunt calitățile pe care şeful comuniştilor le consideră virtuți. Marian Lupu , cât timp a fost lăsat să ocupe un post pe potriva staturii sale, a dat dovadă de smerenie , acceptând necondiționat capriciile(fărădelegile) "bătăcului-tiran" al natunii moldovenești. În toți cei patrtu ani cât de jure a fost principala persoană în stat, domnul Lupu nu a a făcut nici cel mai neînsemnat gest de dezaprobare a fărădelegilor comuniste. Din contră, a acceptat şi promovat politica PRCM-ului de permanentizare a xenofiliei în rândurile populației băştinaşe, de divizare a societății pe criterii etnice, de demonizare a unui stat membru al UE, de ura față de cei care , cunoscând adevărul despre apartenența lor etnică , doresc să-şi redobândească cetățenia, care, de aftfel, nu le-a fost retrasă niciodată,de falsificare a adevarului istoric (limba moldovenească- denumirea politică a limbii vorbite în RM, istoria integrată) de ruinare a economiei şi de instalare a dictaturii, toate acestea neîncadrându-se în nici un chip în noțiunea de stat democratic european.

Din start, însă, domnului Voronin i-a scăpat o altă calitate a tânărului politician-vanitatea, care, de fapt, este principala "virtute" a excomunistului

Lupu. Cu timpul "vulpea bătrână" a intuit acest lucru şi, ghidată de sentimentul de "autoconservare"a poziției dominante în "haită", şi-a îndreptat iubirea paternă spre altă candidaturtă, care se mulțumeşte cu mai puțin.

Datoriile domnului Lupu

Specialiştii în materie susțin că politicienii infestați masiv de morbul vanității nu pot fi parteneri de încredere, conduita lor fiind dramatic marcată de ambiții şi frustrări. Raportând acest diagnostic la entitatea M.Lupu pe fundalul activității lui politice, putem deduce că politicianul a parasit PRCM-ul nu din convingerea că politica internă şi externa promovată de guvernarea comunistă este profund defectuoasă şi extrem de periculoasă pentru destinul acestui popor, ci măcinat de orgolii şi frustrări. Domnul Lupu şi-a dorit să fie preşedinte de țară, iar bătrânul Voronin a preferat-o pe Zina Petrovna. Supărat şi frustrat, domnul Lupu a ieşit, trântind uşa raiului comunist, dar nu prea tare, deoarece cea de-a doua calitate – smerenia în fața bătrânului care l-a descoperit şi propulsat în lumea celor puternici ,stimulându-i, astfel, cea mai de preț calitate-vanitatea, l-a înscris în rândurile datornicilor PRCM-ului. Deşi a declarat că "am vrut să-mi plătesc datoriile (M.Lupu, în calitatea sa de inalt demnitar de stat nu a avut datorii față de popor, ci față de partidul comunist, acceptând şi promovând fărădelegea şi sărăcia?) şi "Acum mă simt împăcat. Am plătit pâna la urmă şi nu le mai datorez nimic" (comuniştii nu şi-au indeplinit promisiunea şi nu l-au făcut preşedinte în RM, deci politicianul nu le mai datorează nimic), Marian Lupu nu poate fi un oponent caustic al PRCM-ului, dar nici nu doreşte să-şi suprime vanitatea fără să i se ofere poziția râvnită, pe care ar putea s-o obțină, odată ajuns în Parlament, negociind cu partidul majoritar.

"Proiectul " Lupu și democrației

"Prtoiectul" Lupu fiind dezavantajos pentru segmentul liberal deoarece nu întruneşte calitățile unui eventual partener de încredere , liberalii ar trebui să-l treacă pe linie moartă, concentrându-şi atenția asupra electoratului rural, vulnerabil, în virtutea dezinformarii şi izolării, în fața maşinăriei propagandistice PRCM-iste. Desi speriați de "apocalipsa" servită de comuniști, dar şi deschişi adevărului, sătenii ar putea înclina balanța politicii în terenul democrației, bunăstării şi libertății, dacă partidele liberale , în puținele zile care au mai rămas până la alegeri, vor da dovadă de competență, profesionism, patriotism, moralitate si grijă pentru popor, axându-şi campania electorală pe adevăr, argumente, corectitudine şi misionarism.

TEZA-DIVERSIUNE ŞI CONSUMATORII... ATUUL COMUNIŞTILOR

Una din tezele principale pe care preşedintele partidului comunist , tot el preşedinte în exerciţiu al Republicii Moldova, domnul Voronin a emanat-o în faţa activului de partid întrunit vineri, 19 iunie, în incinta Teatrului de operă şi care urmează să fie atuul de bază al comuniştilor în campania electorală sună în felul următor: "opoziţia urmăreşte destabilizarea situaţiei cu scopul de a lichida statalitatea moldovenească. Opoziţia este dependentă de regizorii şi păpuşarii din exterior".

Societatea moldovenească "independentă", care până în prezent aşa şi nu a reuşit să-şi însuşească cultura naţională în sensul gândirii colective, adică nu a reuşit să se constituie într-o naţiune civică integră şi calitativă, însumează mai multe componente divergente, cultivate şi întreţinute artificial nu doar de politica antiromânească a imperiului rusersc, dar şi de politica naţională defectuoasă a celor care se tot perindă la timona puterii în statul Republica Moldova. Aceste componente, în virtutea nivelului diferit de instruire şi înţelegere a complexelor fenomene care se derulează în spaţiul dintre Nistru şi Prut, vor asimila şi interpreta la fel de diferit această "teză". Deoarece formaţiunea politică, care urmează să ofere electoratului din R.Moldova această instrucţiune sub formă de avertisment despre o iminentă catastrofă socială în caz dacă comuniştii vor pierde puterea, nu prea însumează materie cenuşie de calitate, adică nu dispune de forţe intelectuale experimentate, capabile să emane astfel de "capodopere" , adevăratul regizor care manipulează de circa 15 ani păpuşile împovărate cu puterea de a decide asupra destinelor locuitorilor din Basarabia , Kremlinul, experimentat în opera de ruinare a integrităţii naţionale a diverselor popoare, a pus la dispoziţia guvernanţilor comunişti una din numeroasele diversiuni politice, elaborate în laboratoarele FSB-ului rusesc.

Să vedem dar cine urmează să fie consumatorii acestei "teze-diversiuni", care, de altfel, figurează doar în arsenalui ideologic al dictatorilor de diverse orientări: comuniste, fasciste, islamo-fundamentaliste.

Ţăranul ca potenţial consumator

Componenta de bază care urmează să consume "teza-diversiune " FSB-istă, expusă de Voronin, este, fără îndoială, dezavantajatul şi dezinformatul nostru ţăran. Fiind componenta socială mai putin instruită , deci şi mai vulnerabilă, dominată de frica pentru trecutul de care nu se poate debarasa şi viitorul pe care nu-l înţelege, cu posibilităţi reduse de consumare a realizărilor din domeniul

tehnicii electronice şi care a avut şi are parte doar de o viaţă plină de lipsuri şi umilinţe, ţăranul basarabean reprezintă o masă uşor manevrabilă. Educaţi într-o societate care nu cunoaşte adevarata esenţă a democratiei, cu o guvernare de factură dictatorială, care interpretează diversitatea de opinii si libertatea de a gandi drept tradare iar încercarea oponenţilor de a se face auziţi drept atentat asupra statalităţii moldoveneşti, mai şi fiind intoxicaţi de o propagandă de sorginte stalinistă, ţăranii noştri, lăsaţi pradă sărăciei, decepţiei, dezinformării şi spaimei pentru necunoscut, ar putea inconştient să cadă pradă diversiunii, optând pentru menţinerea regimului dictatorial al lui Voronin, sacrificându-şi astfel copiii şi nepoţii să tăiască într-o ţară unde liberatea de a gândi este considerată o crimă, iar dreptul de a protesta când eşti umilit şi ţi se fură votul-o tentativă de lichidare a statalităţii, adică intr-o ţară care, de fapt, nu este altceva decât o închisoare.

Blajinii noştri ţărani , obişnuiţi să-şi plângă in pumn de jale şi să muncească din greu fără să înainteze cerinţe şi să pună condiţii, ascultători de şefi şi supuşi, nu s-au bucurat niciodată de grija, atenţia şi stima actualilor guvernaţi. Starea lor deplorabilă convine de minune domnului Voronin, care face tot posibilul să permanentizeze agonia satului moldovenesc, adică a autohtonilor, deoarece Kremlinul l-a învăţat că sărăcia şi incultura naşte dependenţă comportamentală, adică transformă individul uman într-o cuvântătoare necugetătoare. Comuniştii îşi vor concentra atenţia principală asupra acestei componente, deoarece ea, fiind numeroasă şi obedientă, ar putea să le asigure guvernări confortabile , fără să le ceară socoteală pentru incompetenţă, umilinţe naţionale, neadevăr, fărădelegi, sărăcie şi tiranie.

Consumatorul fidel

A doua componentă care va consuma "teza"-diversiune rusească însumează partea agresivă, intolerantă şi infectată de complexe de superioritate a minorităţii lingvistice ruseşti. Populând compact oraşele noastre şi având, în virtutea faptului că posibilităţile şcolilor urbane în ceea ce priveşte literatura, accesul la internet, materialele didactice şi mediul cultural (teatre, biblioteci, muzee, librării...) sunt mult superioare posibilităţilor pe care le oferă mediul rural, un nivel de instruire şi informare mai calitativ, aceşti indivizi, care cu cetăţenia şi paşaportul sunt în casa noastră iar cu sufletul şi gândul sunt în patria lor istorică- Rusia, spre deosebire de ţăranul basarabean autohton vor opta conştient pentru partidul comunist. Că sunt cu sufletul şi gândul in patria lor istorică o demonstrează comportamentul lor antimoldovenesc, afişat deschis pe străzile oraselor noastre, comportament care ar fi trebuit să suscite atenţia preşedintelui Voronin, al secirităţii, al procuraturii, al politiei moldoveneşti si, evident a domnului Roşca, proaspăt viceprim-ministru responsabil de securitate

. Să difilezi pe străzile oraşelor statului care ţi-a oferit cu dărnicie cetăţenie, casă şi masă, purtând drapelele ruseşti şi jurând credinţă Rusiei, statul care a ocupat, decimat şi umilit populaţia autohtonă, este nu doar reprobabil, ci şi cade sub incidenţa codului penal. Este de inimaginat o scenă similară în America, Franţa, Germania...

Deşi înţeleg perfect absurditatea şi falsul acestei "teze", vor face tot ce le stă în puteri pentru a menţine la guvernare o formaţiune politică obedientă Rusiei, care le oferă confortul lingvistic şi privelegiile de care s-au bucurat şi se bucură în acest spaţiu geospiritual romanesc. Ei formează detaşamentul de şoc al comuniştilor, bine organizat, bine informat şi de mare încredere. Votând pentru comunişti, aceşti cetăţeni ai Republicii Moldova votează, de fapt , pentru menţinerea Moldovei în dependenţă economică şi politică de Rusia, adică votează conştient pentru lichidarea statalităţii moldoveneşti.

Consumatorul aspirant la fotolii

A treia componentă care va consuma cu dezgust diversiunea rusească sunt unii intelectualii autohtoni conformişti, aspiranţi la fotolii şi privelegii. Basarabia nu a dus niciodată lipsă de astfel de intelectuali. Din contră, laşitatea, lipsa de demnitate, slugarnicia şi vanitatea exagerată caracterizează un procent impunător din cei care au misiunea istorică să apere adevărul şi valorile spirituale ale neamului. Îi găseşti pretutindeni: în Academie şi instituţii superioare de învăţământ, în licee şi şcoli, în uniuni de creaţie şi partide politice, in Parlament, Preşidenţie şi Guvern, la radio şi televiziune. Ei sunt cei care, la indicaţiile partidului comunist, falsifică istoria, literatura şi limba noastră, trudesc în sudoarea frunţii la fabricarea "naţiunii moldoveneşti", îşi vând pentru 30 de arginţi neamul srăinului, iar eşecurile socio-economice ale guvernării comuniste antinaţionale, dictatoriale, incompetente şi filoruse le atribuie opoziţiei, care nu a avut niciodată putere de decizie politică şi economică în Republica Moldova.

Opoziţia şi electoratul rural

Evident, opoziţia trebuie să-şi concentreze atenţia asupra primei componente, adică asupra electoratului rural, deoarece el este cel care va decide la 29 iulie soarta acestui pământ. Inteligent de la natură şi cu simţul dreptăţii, ţăranul moldovean este deschis adevărului, care urmează să-i fie adus la cunoştinţă intr-o formă credibilă şi accesibilă. Să i se explice clar cine pradă Moldova, din ce surse se plătesc pensiile şi salariile, cine sunt cei care formează clanurile mafiotice, cine a devastat clădirile Parlamentului şi Preşidenţiei şi la indicaţia

cui, ce beneficii ne poate oferi NATO şi UE, ce înseamnă să fii om care gândeşe liber, îşi exprimă liber opiniile şi are posibilitatea de a-şi apara liber drepturile.

Italia, 25 iunie 2009

MOLDOVENII, POLITICA NAȚIONALISTĂ RADICALĂ, STATUL POLIETNIC ŞI INTELECTUALITATEA

M-a telefonat zilele trecute un profesor italian de filozofie , solicitându-mi o întrevedere pentru a încerca să gasim împreună răspunsuri la nişte întrebări care-l frământă. Ştiindu-l curios să pătrundă în "tainele" etnopsihologiei românilor basarabeni , am acceptat cu plăcere invitația. Întrebarile nu au fost deloc uşoare şi nici răspunsurile mele, determinate parțial de dorința de a justifica mentalitatea indigenilor basarabeni , invocând vicisitudinele istoriei, nu l-au satisfăcut pe bătrânul profesor. În final italianul mi-a spus: îți înțeleg durerea, dar nu pot înțelege de ce intelectualitatea voastră, care a avut la dispoziție 19 ani de libertate spirituală, adică nu o mai paşte pericolul gulagurilor ruseşti, continuă să fie lipsită de coloană vertebrală, conformistă şi colaboraționistă şi nu întreprinde nimic consistent pentru a cultiva în sânul indigenilor demnitatea națională. La cât respect vă puteți aştepta de la alte popoare, dacă voi înşivă nu vă respectați? Nu am mai întâlit în nici o țară un fenomen similar.

Deoarece fenomenul la care s-a referit profesorul italian vizează deficiențele etnopsihologice ale indigenilor din R.M., cred că este nu doar oportun dar şi necesar să se insiste asupra acestui subiect în vederea elucidării cauzelor care au determinat derapajul de la "linia de propăşire şi strălucire" a neamului şi găsirii unor soluții în măsură să redea basarabenilor stima față de sine ca parte a unei națiuni demne de respect.

"Este periculos să dai libertate unui popor care ține neapărat să fie slugă" (N.Machiavelli)

Deşi s-au scurs 19 de la declararea independenței R.Moldova, un procent impunător de indigeni aşa şi nu a reuşit să-şi însuşească lecția demnității naționale, fără de care un popor nu are nici o şansă să devină stăpân în propria lui casă. Mentalitatea de slugă, caracteristică popoarelor dominate de națiuni care se impun în istorie nu prin cultură şi democrație, ci prin agresivitate, incultură şi intoleranță, paralizând instinctele de autoconservare ale organismului național şi depreciind sentimentul de demnitate, alterează dramatic mecanismul responsabil de transmiterea specificului etno-identitar. Posesorii unei astfel de mentalități devin prizonieri ai complexelor de inferioritate, asistând pasiv şi indolent la

propria lor ruinare etnospirituală. Pierzând respectul faţă de obârşia lor etnică, aceştia sfârşesc prin a venera şi imita tot ce este străin, desconsiderând propriile valori etnospirituale. Acest fenomen , devenit demult o realitate în R.Moldova, se face astăzi tot mai remarcat şi de către naţiunile occidentale, care se confruntă cu o masivă imigraţie a moldovenilor în căutare de surse de existenţă, prejudiciind imaginea basarabenilor în ansamblu. Pentru italienii, spaniolii, francezii... bine instruiţi basarabenii sunt un popor (?) care nu-şi cunoaşte istoria şi apartenenţa etnică, nu-şi stimează personalităţile notorii, nu ştie ce limbă vorbeşte şi nu doreşte să renunţe la condiţia unei naţiuni subjugate şi la xenofilia cultivată de către ruşi, adevăr confirmat şi de către marele nostru poet Grigore Vieru, care scria: "Suntem invidioşi şi ne place să ne plecăm, nu avem demnitate şi mândrie de om, de neam". Un diagnostic deloc favorabil nu doar imaginii, dar şi perspectivelor noastre de integrare în familia ţărilor civilizate.

"**Fiecare neam are o linie a lui de propăşire şi stralucire... Cei care nesocotesc această linie se îndepărtează de istorie şi îsi împing propria lor naţie spre decădere" D.Gusti**

Linia de propăşire şi strălucire a basarabenilor a fost şi continuă să fie nesocotită de către cei cu sceptrul puterii în mână, care, refuzându-le dreptul de a-şi cunoaşte şi asuma adevărata identitate, îi menţin în mrejele agoniei identitare , asigurându-le condiţia unor specimene lipsite de demnitate, pentru care averea etno-spirituală a propriei naţiuni nu valorează nici cât un râgâit de-al lui Tcaciuc sau Voronin. Prizonieri ai mentalităţii de slugă şi tributari ai politicii ruseşti de dizolvare natională, aceşti moldoveni vor continua să furnizeze "ieniceri" în serviciul intereselor imperiale, strivind cu o patologică înverşunare tot ce nu se încadrează în "adevărul" permis de stăpân, atâta timp cât raţiunea lor va continua să rămână intoxicată de complexe de inferioritate şi de false adevăruri.

Manifestările modeste de demnitate naţională, care se făceau simţite în primii ani de independenţă, au fost pulverizate rapid de către cei care aveau datoria să promoveze şi să protejeze nu doar sănătatea fizică a comunităţii naţionale, ci, prioritar, sănătatea ei etnospirituală. Startul ofensivei împotriva încercărilor de revitalizare a memoriei etno-identitare româneşti în R.Moldova a fost dat de către preşedintele Snegur, care, secundat de nomenclaturiştii comunişti erijaţi în agrarieni (toţi moldoveni sadea), a deportat imnul "Deşteaptă-te, române" în locuri puţin accesibile, înlocuindu-l cu poezia lirică a lui Mateevici "Limba noastra".

Imnul este un cântec solemn, simbol al unităţii naţionale, care trebuie să mobilizeze comunitatea, s-o îmbărbăteze. Imnul francezilor începe cu " Veniţi, copii ai Patriei, ziua gloriei a sosit", al italienilor cu "Fraţi italieni, Italia se deşteaptă", moldovenilor (mulî- ţarane, precum îi "onorează" minoritarii imperiali), însă, li s-a declinat dreptul de a se deştepta din "somnul cel de moarte", sugerându-li-se "delicat" să-şi plângă şi să-şi cânte limba pe la

vatră, adică în sate, oraşele continuând să fie dominate de limba, cultura şi complexele de superioritate ale invadatorilor ruşi. A urmat, odată cu preluarea puterii politice in R.M. de către PCRM, excluderea din programele şcolare a Istoriei Românilor, disciplină care, de rând cu limba şi literatura română cultivă demnitatea naţională, interzicerea programelor TVR, invadarea, în vederea intoxicării continue a indigenilor, a spaţiului informaţional cu programe ale posturilor de radio şi TV ruseşti (care chiftesc de şovinism), ziare şi reviste de expresie rusească, perfectarea actelor în limba rusă, reducându-se dramatic aria de funcţionare a limbii majoritarilor, miniştri şi deputaţi, care nu cunosc şi nu doresc să cunoască limba "ţăranilor", exilarea "benevolă", prin înfometare, a unui procent semnificativ de indigeni în ţări străine în căutarea unei bucăţi de pâine ...Astfel, cele 4% de cetăţeni de extracţie rusească au revenit pe poziţiile de până la declararea independenţei, redevenind minoritatea dominantă, cu putere de decizie, în toate domeniile de importanţă vitală pentru R.Moldova, indigenii continuând să fie subtil sugestionaţi că sunt o majoritate subdezvoltată, incapabilă să se guverneze singură şi care nu poate să existe fără de "înaltul patronaj" al Rusiei, generatoare de "intelect, civilizaţie, cultură" şi gaze naturale.

"PCRM... nu va fi de acord cu o politică naţionalistă radicală" V.Ţurcan

Comuniştii din R.M. şi-au construit întotdeauna politica naţională pe falsificări şi interpretări arbitrare, dezinformând constant opinia publică internă şi internaţională, obiectivul final fiind pulverizarea memoriei ancestrale a autohtonilor în vedera asumării unei false identităţi- identitatea moldovenească, distinctă de cea română. Pentru a-şi atinge scopul, urmaşii lui Lenin au purces la modelarea unui material uman care s-ar încadra în tiparele născute de "mintea lor titanic de inteligentă şi patriotică".Noua naţiune moldovenească urma nu doar să moştenească deficienţele deja încetăţenite în mediul indigenilor, dar şi să înăbuşe orice încercare de manifestare a demnităţii naţionale. Deşi conştienţi de faptul că eforturile lor "sisifice" au dat deja roade, comuniştii nu obosesc să stigmatizeze o pretinsă "politică naţionalistă radicală", care nu a existat şi nu poate să existe în mediul indigen. Doar o minte intoxicată de ură şi dispreţ, o minte străină trecutului, prezentului şi viitorului acestei naţiuni poate detecta în sânul indigenilor, afectaţi de o profundă criză identitară, tendinţe de "a aprecia exclusiv şi exagerat tot ceea ce aparţine propriei naţiuni", încurajând, în acelaşi timp, atitudinea "constând în afirmarea superiorităţii...în manifestarea exclusivismului şi intoleranţei naţionale (şovinism) dex.", proprie unui procent impunător de exponenţi ai minorităţii imperiale. Acestea fiind constatate, se impune imperios întrebarea: interesele cui le reprezintă în acest spaţiu geospiritual comuniştii şi cum poate fi justificată apartenenţa unor moldoveni la un partid care doreşte exterminarea etno-identitară a propriului lor neam?

"Noi (comuniştii din R.M. n.n.) construim un stat polietnic..." V.Şova

Paralel cu procesul de modelare a "naţiunii moldoveneşti", PCRM-ul a demarat proiectul statului polietnic în variantă comunistă, care, evident, nu are nimic în comun cu o adevărată ţară polietnică.

Cunoscutul sociolog W.Kymlicka în studiul "La cittadinanza multiculturale" defineşte statul polietnic ca o structură care include atât naţiunea indigenă cu teritoriile ei de origine, cât şi grupuri de imigranţi veniţi de pe alte meleaguri. Acelaşi W.Kymlicka subliniază că grupurile de imigranţi în interiorul unei naţiuni nu sunt minorităţi naţionale. Amintim comuniştilor, că doar în statele multinationale (federaţii, confederaţii), care se foarmează prin absorbirea de către un stat mai mare a unor culturi cu teritorii bine definite, care "în trecut s-au guvernat singure", locuiesc minorităţi naţionale (Rusia), care sunt şi ele obligate să cunoască limba de stat, pentru a putea comunica cu ceilalţi subiecţi ai federaţiei. În aceste teritorii bine definite (locul genezei respectivelor minorităţi) funcţionează în calitate de limbă oficială şi limba maternă a minorităţii, care, conform Convenţiei-cadru pentru protecţia minorităţilor naţionale, nu va afecta "În nici un mod statutul limbii oficiale a ţării".

R.Moldova, pe teritoriul căreia locuiesc atât românii autohtoni, cât şi grupuri de imigranţi, veniţi din Rusia, Ucraina, Bulgaria (bulgarii şi găgăuzii)... ca rezultat al ocupaţiei ruseşti şi care nu au adus cu ei teritoriile lor de origine (locul genezei respectivelor naţiuni), întruneşte, fără îndoială, calităţile unui stat polietnic. Savantul rus Svinin scria În 1828 că "în Basarabia,la momentul anexării ei de către Imperiul rus, locuiau 92% români şi 8% evrei, ţigani, armeni, greci rătăciţi pe aceste meleaguri în căutarea unei vieţi mai bune", ceea ce vine să confirme că acest spaţiu geospiritual este locul de origine doar al românilor indigeni.

Grupurile de imigranţi din statele polietnice, în conformitate cu legislaţia internaţională, sunt obligate să cunoască limba oficială a statului , să respecte uzanţele, cultura, istoria poporului care-i găzduieşte şi să nu întreprindă acţiuni care ar putea prejudicia integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa politică a ţării unde trăiesc, care, la rândul ei, le asigură dreptul, dacă aceste grupuri de imigranţi s-au stabilit cu asentimentul indigenilor,de "a conserva şi transmite aspectele caracteristice propriei culturi prin intermediul asociaţiilor etnice şi culturale". Comunicarea şi instruirea în statele polietnice se face preponderent în limba de stat. La solicitare, însă, pot fi deschise doar şcoli medii pentru reprezentanţii minorităţilor lingvistice cu predarea câtorva obiecte în limba lor maternă. De exemplu, în oraşul italian Trieste, care se află la doar câteva zeci de km de Slovenia, trăieşte o numeroasă comunitate slovenă. Cu toate acestea, limba de comunicare , dar şi limba de predare la Universitatea din Trieste, este doar italiana.

În R.Moldova , cel mai sărac stat polietnic din Europa, cu o majoritate(mai bine de 80%) indigenă afectată în proporţie consistentă de complexe de

inferioritate, limba administrativă şi de conunicare este limba rusă (limba maternă a 4% de imigranţi), deşi doar limba oficială poate avea acest statut, ruşii bucurându-se şi de alte privilegii inadmisibile în condiţiile unui stat polietnic cu o majoritate indigenă românofonă- perfectarea actelor, instruirea superioară, radio, tv, cărţi , ziare, reviste în l. rusă (mai bine de 90% din spaţiul informaţional moldovenesc), exercitarea chiar şi a unor funcţii înalte de stat fără să cunoască limba oficială... ceea ce reprezintă o gravă lezare a dreptului legitim al indigenilor de a fi stăpâni şi a se simţi confortabil in teritoriile lor de geneză , cu consecinţe dramatice pentru integritatea lor etno-culturală.

Cu toate că în R.M. au fost create atât cadrul legal, cât şi condiţiile care asigură satisfacerea necesităţilor grupurilor etnice de a-şi conserva şi transmite aspectele caracteristice propriei culturi (toate grupurile etnice au asociaţii etnice şi culturale) mai şi funcţionând un departament pentru minorităţi naţionale? (curios, care este rostul existenţei unui departament pentru minorităţi într-un stat polietnic, adică într-un stat unde nu există minorităţi naţionale), şi minoritarii neruşi se încăpăţinează să conserveze practica sovietică de rusificare. E semnificativ faptul că alolingvii pledează pentru limba rusă ca limbă de instruire şi comunicare, neglijând cu desăvârşire limba poporului care i-a găzduit, puţini fiind doritorii de a-şi instrui odraslele în l. română, fenomen nemaiîntâlnit în celelalte state europene, care sunt toate polietnice.

“În statul nostru, fiind polietnic, nimeni nu este obligat să cunoască limba de stat” V.Voronin

Această declaraţie-aberaţie a expreşedintelui V. Voronin, în calitatea lui de “absolvent a 4 universităţi ?!” şi “demiurg” al naţiunii moldoveneşti , demonstrează nu doar disprețul pentru limba indigenilor, pe care o stăpâneşte rudimentar, dar şi dorinţa comuniştilor de a perpetua genocidul etnospiritual al acestora. În virtutea faptului că a fost, este şi va continua să fie în esenţă o structură politică străină basarabenilor, o structură care nu este altceva decât o filială a UPC- PCUS (în consiliul de conducere din partea PCRM au fost aleşi V.Stepaniuc şi E.Bodnarenco) , care-şi propune refacerea imperiului rus, adică lichidarea “statalităţii moldoveneşti”, obiectiv care poate fi acceptat astăzi doar de către entităţi ruinate din punct de vedere etnopsihologic, PCRM-ul, dacă i se va permite, va depune şi pe viitor eforturi susţinute pentru a conserva în R.M. o realitate deloc favorabilă acumulării unui capital real de demnitate naţională colectivă, fără de care nu există demnitate umană în general.

Deoarece o ţară se face respectată în lume prin imaginea pe care reuşeşte s-o impună despre naţiunea sa, R.Moldova nu are nici o şansă să se facă respectată şi să dăinuie în timp şi spaţiu, dacă elitele politice vor continua să edifice statul “polietnic ” pe care au început să-l modeleze milionarii Voronin, Şova, Ţurcan, Petrenco, Greceanâi, Tcaciuc, Reidman, Calin (Călin?) et & şi care nu este altceva decât o societate intoxicată de şovinism velicorus şi xenofilie indigenă,

cu o majoritate complexată şi constrânsă să comunice "benevol" în limba coloanei a 5 a Rusiei (4%) şi câteva minorităţi lingvistice care "nu sunt datoare" să cunoască limba de stat. Acest model de stat "polietnic" convine de minune doar minorităţii imperiale, care, purtătoare fiind a unei mentalităţi fanteziste de superioritate etnoculturală , nu a dorit şi nu doreşte să se integreze în cultura unor specimene "subdezvoltate" (basarabenii). Pentru a-şi prezerva poziţia de "rasă dominantă" şi confortul sociolingvistic, minoritarii imperiali incită şi celelalte grupuri lingvistice din R.M. la ură şi dispreţ pentru tot ce este indigen, dinamitând, astfel, integrarea în cultura autohtonilor majoritari, adică liniştea şi buna înţelegere.

"Tuturor celor care ne întreabă dacă cunoaştem limba lor(adică limba oficială a R.M.) trebuie să le umflăm botul" I.Andreev (Moldavschie vedomosti, 18 iulie 2007)

Promovând o "politică naţională" vicioasă, care privilegia minoritatea imperială în raport cu majoritatea autohtonă, comuniştii miliţianului Voronin, evident, nu-şi propuneau să realizeze integrarea minorităţilor lingvistice în vederea edificării unui stat polietnic democratic şi civilizat, în care să domine buna înţelegere, stima reciprocă şi schimbul cultural. Din contră, acestă politică accelera procesul de deznaţionalizare a indigenilor, întreţinând şi stimulând, în acelas timp, instinctele rudimentar-agresive ale coloanei a cincea, care nu au întârziat să se manifeste în cel mai abominabil mod.

Dacă in anii 1991-1994 minoritatea lingvistică rusească din R.M. a adoptat o conduită rezervată în raport cu cerinţele legitime ale autohtonilor, după 2001, încurajată de perpetua alterare a sentimentului de demnitate naţională a moldovenilor, coloana a cincea a trecut la acţiune. Acte de terorism, incendierea drapelului naţional al R.M., agresarea celor care îndrăznesc să poarte haine naţionale sau să le vorbească în limba de stat, marşuri demonstrative purtând drapelele statului care a ocupat teritoriile şi a subjugat popilaţia indigenă, declaraţii publice de dragoste şi credintă faţă de Rusia , deşi sunt deţinători de paşapoarte moldoveneşti, inscripţii umilitoare la adresa indigenilor, care le-au dat casă şi masă (moldavane- mulî, bâchi, baranî, smerti mulam, von iz naşih gorodov v vaşi siola, bratia slaveane, dadim otpor mulam...) sunt doar câteva din acţiunile "patriotice" ale "fraţilor mai mari", unii din care nu se sinchisesc să declare la conferinţe de presă că se află in deplasare de lungă durată în Moldova (Climenco). Curios, de ce aceşti indivizi, dacă îşi iubesc atât de mult patria istorică, iar limba şi cultura autohtonilor le produce repulsie, nu se întorc pe meleagurile natale, să pună umărul la propăşirea Rusiei ?! Poate pentru că în Rusia ar înceta să mai fie "rasă dominantă"?! Şi de ce, dacă consideră legală cerinţa de oficializare a limbii ruse în R.M., se declară categoric împotriva decretării limbii tătare ca a doua limbă de stat în Federaţia Rusă (vezi forumurile ziarului Izvestia)?

Astfel de acțiuni, care demonstrează dispreț față de indigeni, sunt de neconceput într-o țară democratică şi liberă, cu o majoritate autohtonă care deține un capital real de demnitate națională. Nici un popor care se stimează nu va accepta să fie batjocorit , umilit, agresat în propria lui țară, nu va permite nimănui să-i calce în picioare demnitatea şi etno-simbolurile. Şi nici o guvernare democratică, patriotică nu-şi va clădi "politica națională de stat", recurgând la "terorism lingvistic" împotriva limbii majoritarilor autohtoni şi la umilirea propriei națiuni.

Guvernarea liberal-democrată, dacă doreşte cu adevărat să edifice un stat polietnic, urmează să elaboreze o concepție binegândită de integrare a minorităților lingvistice, concepție care să nu lezele drepturile celor pentru care R.Moldova este locul de geneză. Este bine şi corect să fie respectate drepturile grupurilor minoritare, dar, a respecta drepturile minoritarilor nu înseamnă satisfacerea ambițiilor imperiale ale imigranților ruşi, care s-au bucurat întotdeauna în R.M. de "drepturi" şi privilegii, pe care nu le-au avut şi încă nu le au unicii indigeni ai acestui spațiu geospiritual- românii basarabeni. Nu este de neglijat în acest sens experiența Estoniei şi a Letoniei, care, respectând legislația comunitară, au elaborat şi aplică cu succes programe complexe de integrare a minorității lingvistice ruseşti, în care limbilor estoniană şi letonă li s-a rezervat rolul principal. În conformitate cu aceste programe instruirea în şcoala superioară se face doar în l. oficială, iar în şcolile medii ruseşti 60% obiecte se predau în limba oficială. Rezultatele nu s-au lăsat mult aşteptate, procentul vorbitorilor de limbă estonă şi letonă sporind de 3 ori în comparație cu anul 1989, ceea ce a diminuat substanțial tensiunile dintre indigeni şi imigranții rusolingvi, contribuind la integrarea armonioasă a acestora in societățile respective.

În R.Moldova, după 19 ani de (in)dependență (de Rusia), moldovenii sunt cei care se sfiesc să-şi vorbească limba maternă, iar numărul minoritarilor doritori să cunoască limba oficială este în continuă descreştere.

„Învățații îşi demonstrează convingerile prin cercetări, dovezi, prin competență. Locul lor nu este pe baricade, ci în laboratoare", G.Duca, preşedinte al AŞM

Pentru intelectualii din R.Moldova nu a fost şi nu este un secret că indigenii suferă de deficit de demnitate națională, care le erodează atât unitatea, cât şi integritatea spirituală, făcându-i vulnerabili în fața presiunii culturii ruseşti (model de gândire) străine firii lor. Şi cauzele care au determinat instalarea acestui fenomen degradant au fost demonstrate „prin cercetări, dovezi, prin competență" de savanții onești. Prea puțini sunt, însă, intelectualii care au cutezat să spună cu glas tare, asemeni lui Eminescu :"Suntem români şi punctum!" , şi prea numeroşi sunt cei care au colaborat şi continuă să colaboreze cu entitățile politice antinaționale, demonstrând, la comanda mai marilor zilei, „ cu arma argumentului (pseudo)ştiințific, nu cu pumnii" că ruşii sunt eliberatorii

care ne-au salvat de la exterminare, deşi tocmai aceştia sunt cei care ne-au decimat atât fizic, cât şi spiritual, iar moldovenii nu mai sunt români. Şi nici Academia nu a dat dovadă, în 8 ani de dictatură comunistă, de verticalitatea proprie unei adevărate autorităţi ştiinţifice, care , cunoscând adevărul absolut despre proveniența etnică a basarabenilor, să-l promoveze cu tenacitate pentru a reda indigenilor stima faţă de sine şi să protesteze public împotriva denaturării lui, chiar cu riscul de a intra în dizgraţia dictatorului Voronin.

Cui servesc nişte convingeri demonstrate „prin cercetări, dovezi, prin competenţă"(G.Duca), dacă acestea sunt ţinute în laborator şi nu contribuie la cultivarea şi fortificarea demnităţii istorice a propriului popor? Academicianul Duca, în calitatea lui de savant notoriu şi membru al guvernului, a avut şi are atât cunoştinţele, cât şi autoritatea pentru a stăvili „avântul" antiromânesc, adică antinaţional al pseudosavanţilor, cărora tot Academia le-a dăruit titlul de învăţat, „vânzând gradele ştiinţifice la kg ", dar şi a demonstra, în colaborare cu alţi savanţi, inconsistenţa şi nocivitatea unor politici antinaţionale, contrare adevărului ştiinţific. Este curios cum au ajuns savanţi Stepaniuc, Stati, Dergaciov ...şi de ce Academia tolerează activitatea unor „învăţaţi?", care continuă şi după destrămarea imperiului sovietic să intoxice, să mintă şi să umilească indigenii . De datoria Academiei este să-i ostracizeze, nu să „cânte-n strună" dictatorilor.

Deşi avem o armată destul de numeroasă de intelectuali, misiunea istorică a cărora este să propage adevărul şi să lucreze constructiv pentru destinul naţiunii, chiar şi după 19 ani de independenţă prea puţini sunt indigenii care s-au trezit din amnezia naţională, ceea ce este un indiciu sigur al „calităţii muncii" intelectualilor moldoveni. Potrivit recensământului din 2004 în R.M. locuiesc 76,2% moldoveni şi 2,2%- români, pe când potrivit recensământului din 1817 (făcut de ruşi) în Basarabia s-au declarat români 86% de locuitori. Dacă moldovenii nu sunt români, atunci unde a dispărut populaţia autohtonă din Basarabia- românii? De ce până în prezent Academia nu a răspuns la această întrebare?! De ce nu a explicat populaţiei că indigenii din R.M. sunt cine au fost de circa 2 milenii, adică români?

Politicienii care sunt străini de trecutul, prezentul şi viitorul unui popor , de regulă nu ţin cont de părerile adevăraţilor savanţi, unii din ei chiar provocând intenţionat „erodarea acestui plan ...limba scrisă, limba vorbită şi limba literară , pe care se ţin toate celelalte valori tradiţionale" (D.Duca). Datoria intelectualilor , însă, este să vegheze, să demaşte şi să contracareze, evident, prin cercetări, dovezi şi competenţă, dar şi pe baricade, dacă situaţia o cere, acţiunile antinaţionale ale unor entităţi, care, prin fraude, dezinformare şi „terorism lingvistic" împotriva limbii române-„element definitoriu al identităţii" indigenilor, şi-au adjudecat putera de a decide soarta acestei naţiuni. Istoria cunoaşte nenumăraţi savanţi notorii care au luptat pe baricade, au suferit şi mulţi din ei şi-au pierdut viaţa în numele poporului şi al adevărului. Exemplu mai recent, ilustrul savant A.Saharov,

a cărui declarație :"Pentru comuniști drepturile omului şi exercițiul democratic sunt elemente decorative ale unei propagande minciunoase, menite să asigure confortul moral al dictatorilor", a făcut înconjorul lumii. Unii intelectuali moldoveni, mulți din ei cu grade ştiințifice, însă, nu doar au tolerat dezmățul antinațional declanşat de comuniști, dar au şi transpirat pentru a asigura confortul moral al dictatorului Voronin, contribuind, astfel, „prin cercetări, dovezi, prin competență", la aprofundarea crizei identitare a unui popor terorizat de istorie , invadatori şi lichelele autohtone.

Pentru intelectuali valoarea supremă a vieții este libertatea de a gândi şi de a-şi exprima şi promova public gândurile. O țară în care oamenii nu-şi cunosc originea, iar intelectualitatea nu-şi poate exprima liber gândurile este un lagăr de concentrare. Dacă guvernarea liberal-democrată doreşte cu adevărat instalarea legalității şi democrației, urmează să repună în drepturi adevărul despre originea etnică a indigenilor majoritari, în vederea acumulării unui capital real de demnitate națională , fără de care R.Moldova nu are nici o şansă să se facă respectată.

„Timpul", 29 decembrie 2009

UN AFIN AL LUI EMINESCU- SAMSON BODNÀRESCU

Descendent al unei străvechi familii bucovinene, care, conform legendei, şi-ar trage obârşia din căpitanul de plai Pintea, slujitor credincios al lui Ştefan cel Mare, Samson Bodnărescu, cel mai ilusrtu din neamul Bodnarilor, s-a născut la 27 iunie 1840 în satul Gălăneşti, judetul Rădăuți. Clasele primare le face la Vâlcovul-de-Jos şi Rădăuți. Îşi continuă studiile la liceul din Cernăuți. După absolvirea liceului, în anul 1866, obține autorizația de profesor pentru şcolile particulare, în care calitate rămâne până în anul 1867. Din documentele timpului aflăm că tot atunci era şi bursier la Universitate.

S-a format într-o diversă gamă de preocupări artistice: poezie, dramaturgie, publicistică, pedagogie. Poezia i-a fost prima manifestare. Debutează la vârsta de 16 ani cu versuri în care cântă meleagul natal şi fiorul primei iubiri- manuscrisul „Suspine". Continuă cu poemele dramatice „Omul ca om"(1864) si „Fiul pământesc" (1866) şi drama în cinci acte „Roman şi Viorica sau voința e puterea vieții". Tot atunci compune şi tragedia „Rienzi", pe care o va propune în 1866 societății „Junimea", şedintele căreia începuse să le frecventeze regulat, pentru a fi „judecată". Iacob Negruzzi îşi amintea ulterior : „Când veni întâi în „Junimea" cu tragedia „Rienzi", toți am fost surprinşi. Curajul acestui tânăr de a risca el cei înâi... într-o tragedie istorică originală în cinci acte şi în versuri,

ba încă în necunoscutele versuri albe avand forma iambului, merita să fie îmboldit...”

Poezia i-a conturat întreaga activitate. Dramaturgia a suscitat, la rândul ei, un viu interes prin abordarea temelor istorice. Cele mai reuşite scrieri ale lui Samson Bodnărescu din perioada incipientă a activităţii, adunate în manuscrisele „Colecţiune de poezii şi compuneri de ale lui Samson Bodnărescu” şi „Cântece de dor”, sunt vădit influienţate de poezia lui Vasile Alecsandri.

În anul 1867 Samson Bodnărescu, susţinut material de proprietarul bogat Cassu, pleacă să-şi continue studiile mai întâi la Viena, apoi la Berlin. Fiind înzestrat cu o mare capacitate de muncă, tânărul bucovinean susţine strălucit doctoratul la Giessen şi la 3 noiembrie 1870 i se conferă diploma de doctor cu distincţia „magna cum Laude, viro nobilissimo atque doctissimo Samsoni Bodnàrescu Woitinelano Bucovinensi”.

Atmosfera vieneză şi berlineză, literatura şi filozofia germană au exercitat o puternică influienţă asupra lui Bodnărescu, contribuind la maturizarea lui ca scriitor. Contactul cu romantismul şi filozofia germană, însă, îl va face pentru totdeauna obscur în modul de a se exprima şi a cugeta. Iacob Negruzzi scria] n „Amintiri din Junimea”: „ Din cauza unui asemenea defect, oricât de bine şi de frumos ai scrie, nu poţi fi gustat decât de un număr foarte mărginit de cititori...”.

De menţionat, că anii de studii la Viena şi Berlin au fost pentru tânărul bucovinean rodnici creaţiei. Din 1867 până în 1870 Samson Bodnàrescu scrie mult, face proiecte pe care le va realiza după întoarcerea în ţară, fapt confirmat şi de corespondenţa poetului din această perioadă. Iată câteva rânduri din scrisoarea adresată lui Iacob Negruzzi, Viena, 1869: „...pe lângă ocupaţile mele zilnice mă mai îndulcesc ... cu poezia”.

Printre producţiile literare ce ţin de perioada vieneză-berlineză se numără epigramele şi poeziile didactice, drama „Grigore Vodă III” şi poemul filozofic „Ahasveros în viacul nostru”, pe care poetul şi-l dorea „opul vieţii”. În scrisoarea din iulie 1869, expediată din Viena, Samson Bodnărescu scria: ”Ahasveros acesta va fi opul vieţii mele şi îmi place deosebit a lucra în el... Mai cu deosebire mă ocup de el când îmi frământă creetii idei filozofice”.

Revenit în ţară, doctorul în filozofie va ocupa succesiv postul de director al bibliotecii Universităţii (post pe care-l va exercita mai târziu şi Eminescu), director al şcolii normale de la Trei Ierarhi. Contemporanii au intuit în persoana lui Samson Bodnărescu un pedagog talentat, fapt confirmat şi de activitatea prodigioasă pe acest tărâm. Odată cu venirea lui în postul de director al şcolii normale „Vasile Lupu” s-a îmbunătăţit simţitor calitatea predării în această instituţie de învăţământ, biblioteca fiind substanţial completată.

Face cunoştinţă cu Mihai Eminescu, întors de curand şi el de la studii din străinătate, găzduindu-l în „chiliile de la Trei Ierarhi”.

Scrierile lui Samson Bodnărescu de până la 1869 poartă amprenta unei individualități artistice distincte. Opera posterioară, însă, are afinități cu poezia lui Eminescu, contemporanii considerându-l un afin al marelui poet.

În anul 1876, în urma procesului intentat de Dimitrie Petrino (Mihail Eminescu şi Samson Bodnărescu au fost acuzați de sustragerea unor cărți şi manuscrise din biblioteca unde au lucrat), Samson Bodnărescu este destituit din postul de director, cu toate că judecata a stabilit nevinovăția poeților.

Obosit de intrigile „unor mărunte canalii politicianiste", părăseşte în 1877 Iaşii, retrăgându-se la Pomârla în calitate de director la liceului particular „Anastasia Başotă". În mediul tonic de reculegere din provincie îşi recapătă liniştea sufletească, cultivând o poezie meditativ-filozofică, în care abordează problema sensului vieții, a credinței, a dragostei eterne. Poetul mai este preocupat şi de problema creației, a procesului literar. Tot aici scrie drama istorică „Ilie Vodă", pentru care i-au servit drept izvoare de informație „Letopisețul de la Putna" şi „Letopisețul Țării Moldovei" de Grigore Ureche şi feeria „Anticrist", în care realul şi fantasticul se împletesc organic.

Până la 1879 Samson Bodnărescu s-a publicat mai mult prin periodicele timpului, îndeosebi în revista „Convorbiri literare", gândind tot mai insistent să-şi adune producțiile într-un volum aparte , care va vedea lumina tiparului în 1884 la Cernăuți, sub titlul „Din scrierile lui Samson Bodnărescu".

Scrie până la sfârşitul secolului, când o boală de nervi îi impune o existență searbădă şi nesuferită, în plan artistic contemporanii considerându-l oprit la jumătatea drumului.

Trece în eternitate la 3 martie 1902 în vârstă de 62 de ani, lăsându-ne o moştenire care aduce în literatura noastră unele note şi accente personale.

„Făclia", 11 ianuarie 1991

EMINESCU ŞI TRANSILVANIA

Eminescu nu s-a mărginit în publicistica sa doar la problemele uneia sau unora din provinciile istorice româneşti. Istoria poporului nostru nu cunoaşte un alt scriitor, care ar fi avut o mai deplină conştiință a unității de neam şi care i-ar fi inteles toate durerile până în cele mai îndepărtate hotare fireşti ale lui. În mod deosebit Eminescu a fost preocupat de soarta românilor şi a teritoriilor româneşti, intrate în posesiunea puterilor imperiale prin anexiuni.

În considerațiile ce urmează vom încerca să desprindem câteva din ideile lui Eminescu-publicistul în controversata problemă a românilor din Ardeal, înstrăinați de patria istorică- România prin forța brutală a Austro-Ungariei, recurgând la unele din numeroasele articole publicate în ziarele timpului şi

editate ulterior în culegerile: **Scrieri politice şi literare**, Bucureşti, 1905, **Scrieri politice**, Craiova, f.a., **Opera politică** v.2, Bucuresti,1941. În aceste articole poetul a cercetat şi elucidat cu discernământ peripeţiile politicii austro-ungare faţă de românii transilvăneni- de la cauzele fundamentale ale instrăinării pământurilor istorice româneşti, până la consecintele nefaste ale acestei înstrăinări, încercând totodată să găsească căile cele drepte, care ar „duce pe români în largul unei lupte naţionale de eliberare".

Poetul a cercetat şi urmărit cu luare aminte toate etapele de infiltrare a elementului dominant maghiar în Transilvania. În acest sens un deosebit interes pentru noi prezintă articolul **Autonomia Ardealulu**i, în care Eminescu începe prin a argumenta dreptul istoric al românilor asupra leagănului românismului-Ardealul. „Până la sfârşitul sutei(secolului-n.n.) a 15 românii sunt în Ardeal... unul din elementele cele mai considerabile în viata politică. Trăind sub voievozii proprii şi sub legile proprii, fără amestec din partea Ungariei".

Eminescu demonstrează o cunoaştere perfectă a trecutului istoric al poporului românesc: „Românii sunt atât de numeroşi în munţii Ardealului, încât fragmente ale populaţiunii Maramureşului fondează sub Dragoş statul Moldovei, fragmente din ţinutul Făgăraşului, Ţara Românească...E o epocă aceasta în care Ardealul produce pe voievodul Iancu, cum îi zic baladele româneşti şi slave, pe Iancu Huniad Corvin".

Poetul e conştient de importanţa limbii, condiţia de bază a existenţei oricării naţiuni. Acest fapt îl obligă să accentueze în mod deosebit corectitudinea dialectului românesc vorbit în Transilvania, în care publicistul vede încă un argument în favoarea vechimii românilor pe aceste teritorii. „În suta a saptesprezecea Miron Costin scrie regelui Poloniei, că cel mai frumos şi mai corect dialect românesc, cel mai apropiat de graiul italic se vorbeşte în Satmar, unde, cu toată emigrarea lui Dragoş, românii rămaşi acolo sub fratele lui, voievodul Blac, sunt atat de numeroşi, ca şi când n-ar fi ieşit nimenea din ţară". (**Autonomia Ardealului**)

Continuitatea poporului român pe pământurile lui strămoşeşti a fost contestată de unii pseudosavanţi, dornici de a justifica pretenţiile nefondate ale unor imperii, cum au fost cel Austro-Ungar şi Rus, asupra unor teritorii ce nu le-au aparţinut istoriceşte niciodată. Poetul se ocupă în mod special de acţiunile ostile românilor, întreprinse de istoriografii „cărora li se pare nimica toată a escamoda un popor întreg de zece milioane de suflete din Dacia, a-l pune în Pind şi a-l face să vină de acolo îndărăt prin suta a douăsprezecea, de peste Dunăre". (**Autonomia Ardealului**)

Aşa-zisa teorie a migraţiei poporului român, teorie reacţionară în esenţa ei şi combătută ulterior de ştiinţă, a fost lansată de Rosler şi „se bucură,- precum ne informează Eminescu în articolul **Autonomia Ardealului**,- de favoarea maghiarilor", care , în dorinţa lor fierbinte de a se vedea autohtoni în Transilvania,

au ajuns atât de departe în pretentiile lor neîntemeiate, încât au tăgăduit drepturile şi existenţa adevăraţilor băştinaşi, „popor de trei milioane...element aevea care traieşte, vorbeşte limba lui proprie, are cultura şi istoria lui proprie".

Eminescu supune unui examen critic teza reacţionară rosleriană, preluată ulterior şi de „aşa- numitii învăţaţi din Budapesta" şi demonstrează că nu are bază ştiinţifică. El se sprijină în afirmaţiile sale pe adevărul, că popoarele nu dispar din teritoriile lor strămoşeşti şi nici nu apar nicăieri. „Ce curioasă idee vor fi având maghiarii despre natura oaminilor şi a lucrurilor,- notează el,- când încearcă a face într-o zi ceea ce o mie de ani nu au putut face. Ce copilărie e din partea lor de a-şi închipui că naţiunile pier de pe o zi pe alta".(**Autonomia Ardealului**)

Problema continuităţii românilor în hotarele fireşti ale neamului s-a aflat în atenţia permanentă a lui Eminescu şi deoarece exemplele din istorie erau mai aproape de înţelegerea cititorilor şi pentru a fi mai convingător în aserţiunile sale, poetul invocă frecvent autoritatea cronicarilor. Spre exemplu, cu scopul unei argumentări mai clare a dreptului istoric al românilor asupra Transilvaniei, Eminescu citează în articolul **Pretenţiuni maghiare** pe cronicarul Miron Costin, care relata că Negru Vodă, „fondatorul Ţării Româneşti", a fost feciorul principelui Ardealului. „Corbul (corvus) e marca dinastiei Corvinilor (dinastia principală din Ardeal) dincolo de Carpaţi, a dinastiei Basarabilor (dinastia domnitoare din Muntenia) dincoace. Abia în secolul nostru poeţii Văcăreşti au acvilizat corbul şi domnii de la 1821 încoace l-au substituit în marca ţării". Ţinutul Hunedoarei e exclusiv românesc şi de lege răsăriteană,- accentuează Eminescu,- din care a ieşit familia Corvinilor, probabil şi a Basarabilor, şi a dinastiilor din Moldova chiar".

„Administraţiei maghiare", evident, nu i-au fost străine aceste date. „Parcă s-ar simţi că Hunedoara,- scrie poetul în **Pretenţiuni maghiare**,- e leagănul dinaştilor români, de aceea se aruncă cu toata furia de maghiarizare asupra acestui ţinut..."

Argumenele în favoarea incorporării Transilvaniei în imperiul Austro-Ungar fiind foarte subrede, mai mult chiar, false până la absurditate, „adunăturile care guvernează Ungaria" au întreprins acţiuni metodice de deznaţionalizare a populaţiei autohtone, adică a românilor. Eminescu n-a învinuit întregul popor ungar de acţiuni subversive. „Aceasta o putem spune despre guvernanţi, nu despre popoare",- consemna poetul în articolul **Tendinţe de cucerire**.

Pentru început au fost falsificate datele statisticii. „Cele douăsprezece milioane de unguri,-scrie Eminescu în articolul **Echilibrul**,- cu care înşeală Europa, sunt o minciună". În districte intregi cu populaţie preponderent românească din Transilvania au fost „schimbate numele indivizilor. Astfel cu aparenţa, cu numele maghiar ei vor să mintă fiinţa...română".

Aceste capete înfierbântate, care şi-au însuşit superioritatea falsă în şcolile maghiare, falsificând istoria, promovând o concepţie exagerată a naţiunii lor

„din noţiunea falsificată a dreptului", contestă chiar şi drepturile strămoşeşti ale românilor în patria lor istorică, mai mult chiar, vanitatea exagerată îi face să afirme că naţiunea română nici nu există, întărindu-i în credinţa că „în această ţară, ceva mai mult a noastră decât a lor, ei vor putea maghiariza până şi pietrele". (**Echilibrul**)

„Administraţia maghiară" din Transilvania e perfect conştientă că doar un popor deznaţionalizat ar fi putut constitui într-un viitor oarecare dovada cea mai plauzibilă, că pretenţiile lor teritoriale sunt întemeiate.

Eminescu cercetătorul descoperă cu durere că această „pătura guvernatoare a devenit transcedentală", perseverând în infiltrarea „în capetele unei generaţii june şi de aceea docile", a unor principii sistematice, în flagrantă contradicţie cu valorile nobile în spiritul secolului 19. „Vina în fine nu e a lor,- raţionează în continuare Eminescu,- pentru că generaţiunea ca atare nu are vina falsei direcţiuni a spiritului său. Vina acestei direcţii o au descreieraţii lor magnaţi..." (**Echilibrul**)

Pentru prosperarea naţiunii române în Transilvania Eminescu nu vede altă soluţie, decât „desconsiderarea totală a acestor oameni transcedentali, cu care ne-a lipit un uz al tronului (Austro-Ungar-n.n.) şi de care un decret drept ne poate dezlipi".

Odată datele statisticii falsificate „administraţia maghiară" din Transilvania, în dorinţa ei fierbinte de a maghiariza tot ce mişca nu numai în ţara lor, dar şi în ţările vecine, continuă prin a impune românilor transilvăneni o constituţie „nedreaptă şi parţială, liberală pentru unguri... legi din evul mediu, mai barbare decât barbaria", străine firii neamului românesc, recurgând, în acest sens, la cele mai odioase metode de presiune.

Concepţia poetului despre dreptul poporului român de a-şi decide singur soarta, de a trăi în conformitate cu legile strămoşeşti este formulată argumentat în studiul **Echilibrul**. "Drepturile şi legile ce au a ne guverna pe noi,- afirmă cugetătorul,- ni-s iminente nouă, căci sunt iminente trebuinţelor noastre, vieţii noastre...".

Ceea ce trebuie în cele din urmă reţinut din argumentaţia eminesciană, evocată până aici, este că „pentru fiecare popor dreptul şi legislaţiunea purced de la el. El şi le crează când şi cum îi trebuiesc". Şi dacă magnaţii unguri au reuşit să impună românilor din Transilvania nişte legi ce vin în flagrantă contradicţie cu convingera lor, fără consimţământul lor şi fără ca ei să le fi votat, atunci poporul e in stare să reziste „voinţei domnitorului, domnitorul voinţei poporului-ba". „Legi, măsuri, anexări , astea toate, deşi nu le putem respinge cu braţul, noi nu le recunoaştem şi la răsturnarea lor... inaugurată deja de popoarele Austriei, vom fi gata şi dintre cei dintâi",- exclamă Eminescu.

Poetul e perfect conştient de faptul că unui popor îi poţi impune nişte legi străine fiinţei lui doar inlăturându-l de la viaţa publică. În articolul **Autonomia**

Ardealului Eminescu menționa, că ”între mijloacele de a inlătura pe români de la viața publică, cel mai de căpetenie e legea electorală excepțională, menținută ad-hoc pentru Transilvania”. Această lege, fiind elaborată de parlamentul Ungariei, alcătuit în majoritate din neromâni, punea în situație privilegiată populația orășenească. „Şi românii sunt în cea mai mare parte țărani-apoi în folosul nobililor”, iar nobilii în Transilvania erau maghiarii şi ei aveau drept de vot direct. „S-a creat o lege anume pentru Ardeal, care pune alegerile în mainile neromânilor, încât numărul de reprezentanți pe care i-ar putea obține poporul, în asemenea condiții, e cu totul ridicol”.

Astfel având puterea legislativă în mână, mai şi fiind puterea diriguitoare în Transilvania, „administrația maghiară” sileşte „prin legi aparte a aduce pe români la sapă de lemn”. Țăranului român autohton şi majoritar în Ardeal i se luau pământurile fertile, în schimb i se dădeau loturi mai puțin roditoare. I s-au redus simțitor păşunile, în felul acesta practic lăsându-l fără vite de muncă. „Sate deposedate, familii aruncate pe uliți, mii de locuitori amenințați de a fi alungați din vetrele strămoşeşti,-scrie cu durere în suflet Eminescu,-iată justiția, iată administrația maghiară”.(**Autonomia Ardealului**)

„Pe de altă parte,- continuă poetul,- evreii, având privelegiul de a ține cârciume”, „debitează băuturile lor nesănătoase”. În felul acesta, în mod conştient se făcea totul pentru a reduce numărul populației româneşti autohtone în Transilvania şi se contribuia la degenerarea ei. Şi pe lângă înfiorătoarea mizerie, provocată artificial cu un anume scop de către „administrația maghiară”, se mai adaogă şi „siluirea zilnică a limbii”.

Poetul ia atitudine promptă față de metodele macchiavelice, utilizate de către imperiul Austro-Ungar, pentru a-şi menține poziția dominantă în teritorii străine. „Popor străvechi pe teritoriul unei țări autohtone, care şi-a menținut independența ei în curs de sute de ani atât față de regii Ungariei, cât şi față cu turcii, românii (transilvăneni), cari singuri formează două treimi a populației țării- pe când maghiarii şi germanii abia formează a treia parte- sunt puşi cu totul în afară de viața politică prin fel de fel de măsuri macchiavelice şi persecutați în toate ale lor”. (**Autonomia Ardealului**)

Receptiv la vicisitudinile pe care a avut a le infrunta poporul românesc, Eminescu, după ce explică argumentat, cu probe obiective situația românilor din Transilvania, ia atitudine împotriva politicii de persecutare a românilor, promovată de „miniştrii moderni ai Ungariei” şi se pronunță în articolul **Autonomia Ardealului** răspicat pentru „autonomia Ardealului”, căci „autonom a fost în toți timpii şi până acum saisprezece ani, până la fuziunea făcută în contra voinței exprese a românilor, în contra tractatilor din trecut, în contra dreptului şi bunului simț...”, căci „s-a făcut... sub presiunea împrejurărilor, create de războiul austro-italo-german”.

Putem spune fără rezerve că aproape înteaga activitate de ziarist Eminescu şi-a pus-o în slujba dreptului la existență națională a neamului românesc.

Nu mai puțin interes prezintă pentru cititorul de astăzi şi părerile lui Eminescu despre rolul bisericii, limbii şi şcolii în menținerea unității de neam. Acea insulă salvatoare pentru români, care i-a menținut ca comunitate etnică în oceanul de popoare migratoare, care i-a protejat de furia deznaționalizării, declanşată de cele trei imperii hrăpărețe, cu interese divergente în această parte a Europei- Rus, Austro-Ungar şi Turcesc, care înconjurau din trei părți teritoriile istorice româneşti, a fost, precum ne informează Eminescu în articolul **Idealul unității politice a românilor**, „tenacitatea cu care se lipeşte la limba şi religiunea sa".

Asupra acestor probleme revine în mai multe articole, dovadă certă a importanței deosebite pe care Eminescu o dădea propăşirii culturale a românilor din Ardeal. „Unitate de limbă, unitate de biserică-iată în scurte vorbe un intreg program pentru apărarea naționalității române amenințate",-avea să declare poetul în nota întroductivă la editorialul Revista politică. (**Din Transilvania**)

Un popor nu va putea rezista ca entitate, dacă nu-şi va păstra limba, dacă nu-şi va instrui copiii intr-o şcoală națională, dacă nu va avea o biserică autocefală. „Autonomia bisericii şi scoala au format cetatea, îndărătul căreia națiunea (românii din Transilvania, n.n.) a mai putut lupta în contra cotropirii",- menționa publicistul în atricolul **Autonomia Ardealului**.

„Dar tocmai de această autonomie miniştrii moderni ai Ungariei cearcă zilnic a se atinge şi vor cerca poate până în momentul, în care îndelungrăbdătorul popor românesc va ingropa în ruine şi sânge tentativele lor".(**Autonomia Ardealului**)

Rolul şcolii nationale în formarea conştiinței de neam l-a preocupat în mod special pe Eminescu. Precum se precizează în articolul-studiu **Idealul unității politice a românilor**, „ceea ce voiesc românii să aibă, e libertatea spiritului şi conştiinței lor şi fiindcă spirit şi limbă sunt aproape identice, iar limbă şi naționalitate asemenea", pentru a educa în popor dragostea de neam şi patriotismul este absolut necesară o scoală națională, deoarece omului doar „în limba sa i se lipesc de suflet preceptele bărtaneşti, istoria părinților săi, bucuriile şi durerile semenilor săi".

Limba fiind condiția de bază a existenței unui popor, iar „administrația maghiară" din Transilvania fiind conştientă de importanța elementului lingvistic, s-a căutat în fel şi chip să se micşoreze numărul şcolilor românesti până la totala lor dispariție. Poetul notează în articolul **Educațiune si cultură** : „Gimnaziile de stat din Transilvania ar trebui să fie române- căci românii le susțin cu birul lor amar, pe care-l storc pietrei şi costişelor, cu care i-a împroprietărit o dreptate nedreaptă". Şi dacă aceste şcoli există din sudoarea sărmanilor români transilvăneni, atunci ei sunt în drept să ceară ce li se cuvine. Generațiile june trebuie educate în spiritul celor mai frumoase tradiții ale neamului, altoindu-li-se de timpuriu stima pentru trecutul de vitejie al poporului român şi aspirațiile pentru un viitor demn de un trecut glorios-acesta este idealul patriotic al lui Eminescu publicistul.

În articolul **Educațiune si cultură** poetul afirmă că o cultură străină, trecută

„prin prisma unui caracter, a unei limbi deja formate”, nu poate strica pe om, pe cand „educaţiunea străină implică spirit străin”, deoarece ea „cade în periodul acela al vieţii omeneşti, când inima neformată încă a omului seamănă unei bucăţi de ceară, în care poţi imprima ce vrei”.

Un popor căruia i se impune un „spirit străin”, printr-o educaţiune străină firii lui, va degenera, deoarece „un corp cuprins de spirit străin,- susţine Eminescu,- e asemenea unei pietre desprinse de zid. Ea aparţine zidului prin destinaţiunea sa, însă spiritul străin... o face să cadă”.

Eminescu-publicistul protestează împotriva tentativelor „administraţiei maghiare” din Transilvania de a impune românilor ardeleni precepte străine firii lor cu scopul unei rapide şi ireversibile deznaţionalizări. În sinceritatea convingerilor sale, însă, e sigur că „nu se ucid lesne naţiunile...şi mai cu seamă cea română nu”. Administraţia maghiară din Transilvania nu a reuşit să deznaţionalizeze masiv pe autohtonii români**,** deoarece,- precizează Eminescu în articolul **Educaţiune şi cultură** ,- ei „sunt prea barbari pentru a ne putea înghiţi”.

Un mic număr de români transilvăneni, însă, s-au desprins de corpul sănătos , dar amorţit al neamului, completând rândurile renegaţilor, de care şi aşa nu ducea lipsă imperiul Austro-Ungar, elemente generate de politica imperială perversă faţă de naţionalităţile conlocuitoare. Eminescu tratează pe renegaţii-vânzători de neam drept „veninul pe care natura binefăcătoare l-a îndepărtat din corpul nostru” şi găseşte zadarnice şi chiar dăunătoare încercările de a-i readuce in sânul neamului românesc. „Răi naţionalişti, ei sunt răi servitori. La noi erau un rău şi e o fericire că în mâinile duşmanilor ei sunt asemenea un rău”,- constată poetul, ca să declare în continuare: „românii naţionalişti vor lucra spre binele nostru. Românii renegaţi, fără să vrea chiar, spre răul inamicilor noştri”.(**Educaţiune şi cultură**)

Suveranitatea şi numai suveranitatea este condiţia de bază a existenţei oricărui popor. Concepţia lui Eminescu despre suveranitatea naţională este clar formulată în articolul **Să facem un congres,** în care cugetătorul afirma:”Suveranitatea şi legislaţiunea trebuie să purceadă de la toate popoarele ca atari...nimeni nu trebuie să fie aicea stăpân, decât popoarele înşele şi a trece suveranitatea în alte braţe, decât în acele ale popoarelor, e o crimă contra lor” .

Ne-am referit doar la câteva din articolele în care Eminescu ia în dezbatere soarta şi viitorul adevăraţilor autohtoni din Transilvania- românii, care „ nu sunt nicăieri colonişti, venituri, oamenii nimănui, ci pretutindenea unde locuiesc sunt autohtoni, populaţie nemaipomenit de veche, mai veche decât toţi conlocuitorii lor”. Şi nimeni nu e în drept să le decidă soarta, să-i înveţe cine au fost, cine sunt şi cine vor fi în viitor, sau să le croiască moşia strămosească după bunul lor plac, căci „voim să fim cine suntem-români”.(**Idealul unităţii politice a românilor**)

„Făclia”, 23 august 1991

ALEXANDRU CEL BUN - DE SINE STĂPÂNITOR A TOATĂ MOLDOVLAHIA

În galeria de figuri proeminente ancorate temeinic în istoria poporului român, Vodă Alexandru, domn al Țării Moldovei, supranumit mai târziu şi cel Bun şi Mare, este voievodul care, după tulburările interne petrecute sub predecesorii săi, a "aşezat țara" prin descălecări de sate în ținuturi pustii, a contribuit la dezvoltarea comerțului, facilitând înflorirea vieții politice şi culturale în tânărul stat, care-şi întindea hotarele de la culmile Carpaților până la Nistru şi mare. "Neaplecat spre războaie", dar şi fără a se teme de ele, blajinul voievod a izbutit să țină țara neatârnată în decursul lungii şi statornicii sale dominii mai mult prin acțiuni diplomatice decât prin puterea armelor, inspirând respect duşmanilor şi câştigându-şi în lume "faima de înțelept şi puternic".(G.Asachi)

Zgârcite la vorbă sunt cronicile indigene cand povestesc destre domina lui Vodă Alexandru cel Bun, dar o revizuire atentă a relatărilor cronicarilor, a numărului însemnat de acte interne, care ne-au parvenit din prima jumătate a secolului XV, precum şi a scrierilor ilustrului cărturar Dimitrie Cantemir ne permite să reconstituim filă cu filă faptele demne de luat în seamă ale acestui vrednic voievod.

Printre documentele cele mai vechi care pomenesc despre Alexandru cel Bun este şi **Pomelnicul de la Bistrița**. „Pomeneste Doamne pe pravoslavnicul domn Alexandru Voievod, adevăratul ctitor al acestui lăcaş...",- scria cu durere anonimul călugăr de la mănăstirea Bistrița.

La numai cațiva ani după trecerea lui Alexandru Vodă cei Bun în lumea celor drepți **Letopisețul de la Bistrița** consemna, rezumându-i domnia: „In anul 6907 (1399, n.n.), luna lui aprilie în 23 se ridică domn în Țara Moldovei Alexandri Voievod... Şi au stăpânit Alexandru Voievod Țara Moldovei 32 de ani si 8 luni, şi au murit în 6942 (1434, n.n.), ianuarie 1".

Mai prețioase în materie de reconstituire a epocii care ne preocupă sunt fugarele relatări din cronica lui Grigore Ureche, consemnate pe temeiul unei vechi tradiții istorice asupra cârmuirii lui Alexandru cel Bun şi evenimentele petrecute pe parcursul celor 32 de ani de domnie. „Letopisețul nostru cel moldovenesc ,-relatează Grigore Ureche,- scrie că au fost cursul anilor 6907 (1399, n.n.), aprilie 25, când au stătut domn Alexandru cel Bun; iar letopisețul cel lătinesc scrie că au fost veleatul 6921 (1413, n.n.) când au stătut dintr-aceştia la domnie Alexandru Vodă, care multe lucruri bune au făcut în țară. Şi au zidit două mănăstiri mari în Moldova, Bistrița şi Moldovița, în doi ani la domnia lui şi au adus moaştele sfântului Ioan Novi, ce veri cerca la cărțile

vechi viaţa lui, care miercuri şi joi în săptămâna rusaliilor il slăveşte toată ţara noastră în Suceava, unde zac moaştele la mitropolie".

Statornica şi rodnica domnie a voievodului reţine atenţia şi „preaînvăţatului fiu" al neamului ramanesc, principelui Dimitrie Cantemir, care în **Descrierea Moldovei** revine în câteva rânduri asupra evenimentelor din prima jumătate a secolului XV. În capitolul „Despre alegerea domnilor în Moldova" Cantemir consemna: "Alexandru I, zis cel Bun, fiul lui Roman I, l-a izgonit din scaunul domnesc pe care il luase pe nedrept (pe Iuga, n.n.) şi a pus iarăşi vechea spiţă a Drăgoşeştilor în drepturile ei".

„Acesta este cel care a făcut cunoscut străinătăţii numele până atunci aproape neştiut al Moldovei...a meritat ca Ioan Paleologul, împărat bizantin, să-l cinstească nu numai cu titlul de despot, dar si cu o coroană crăiască".

În pasajul din **Descrierea Moldovei** , citat mai sus, observăm o confuzie. Cantemir comite o inexactitate, considerând că Alexandru cel Bun se trăgea din neamul Drăgoşeştilor, voievodul coborând în realitate din glorioasa dinastie a Muşatinilor, care i-a dat Moldovei pe Ştefan cel Mare şi Petru Rareş.

Cât priveşte anul când s-a urcat pe tron, suntem insuficient informaţi, datele de prin cronicile interne fiind confuze. Cert însă este că Alexandru cel Bun a domnit 32 de ani şi 8 luni.

În continuare urmează să stăruim asupra activităţii lui Alexandru cel Bun în vederea unei organizări temeinice a vieţii de stat şi ecleziastice în Moldova, fapt care a imprimat ţării un ritm sporit în evoluţia culturală şi politică. Conform mărturiilor cronicarilor, voievodul procedează la o reformă administrativă după model bizantin. În cunoscuta interpolare a lui Misail Călugărul la cronica lui Grigore Ureche citim: „Şi cu darul ce avea de înţelepciunea de la milostivul Dumnezeu, căutand şi văzându cinstea lumii cum se cade a se purta cu podoabele împăraţilor şi a crailor, ş-a domnilor, socotit-au şi la această ţară, măcaru că n-au căutat alţi ce au fost mai înainte domni...

Tocmit-au boieri mari în sfat, de chiverniseala ţării şi a pământului Moldovei...".

Consemnând faptele acestui domn, Miron Costin menţionează în **Letopiseţul Ţării Moldovei de la zidirea lumii până la 1601** deosebitete lui merite: "Alexandru Vodă cel Bătrân şi Bun... care, asemenea unui rege , a fost numit cel dintâi hospodar, întocmai ca un monarh slăvit. Îi zic cel Bătrân şi Bun şi până azi locuitorii îi slăvesc amintirea. El a ridicat cetăţile din ruinele cele vechi şi a înălţat şi ţara lui în rânduială şi cu puteri infloritoare".

Nu mai puţin elogios scrie despre Alexandru Voievod şi cronicarul Miron Costin, care relatează în **Letopiseţ**... că „multe lucruri bune au făcut aicea în ţară, pentru care il numeau toţi locuitorii ţării noastre şi-i zic Alexandru Vodă cel Bun".

În capitolul intitulat „Despre boierii din Moldova şi starea lor", Dimitrie

Cantemir nu se limitează la o simplă constatare a celor enunțate de cronicari. Descoperind similitudinea dregătoriilor din țară cu cele bizantine, autorul **Descrierii Moldovei** precizează că „feluritele dregătorii, aşa cum sunt orânduite acuma, ar fi fost aşezate , după cum spun cronicile noastre, de către Alexandru cel Bun... vroind să-şi alcătuiască toată curtea **s**a după obiceiurile curții impărăteşti. Acestei povestiri lesne îi va da crezare oricine va voi să asemuiască dregătoriile de la curtea vechilor împărați greci, despre care Georgius Codinus au scris într-o carte osebită, cu stările de astăzi ale boierilor din Moldova. Căci şi la unii, şi la alții va da de aceleaşi titluri şi aceleaşi dregătorii".

Întocmindu-şi țara după model bizantin, voievodul a fost îndeosebi preocupat de formarea unei pături de oameni cărturari, necesari „dregătoriilor statului". Vechile şcoli de slavonie şi Academia catiolică din Cracovia , unde erau instruiți moldovenii, nu mai puteau satisface necesitățile tânărului stat. Din inițiativa domnului şi a mitripolitului țării Iosif Muşat se inființează la Suceava în anul 1402 o şcoală domnească cu statut de Academie, unde profesori greci , aduşi din Bizanț, predau teologia şi jurisprudența. Tot aici se studiau şi limbile greacă, latină, slavonă.

Conştient de faptul că temelia pe care se sprijinea statul era credința, Alexandru cel Bun a avut o grijă deosebită pentru întocmirea vieții ecleziastice în țară. Grija primordilă a voievodului a fost autocefalia bisericii moldovenești. Prin străduința voievodului, care trimite soli la Constantinopol, Patriarhia decide să recunoască mitropolia Moldovei, iar pe Iosif, „localnic şi rudă cu domnul țării", în calitate de mitropolit legitim. Grigore Ureche relata în **Letopiseţul Țării Moldovei** : "...întâe dată au trimis (Alexandru cel Bun, n.n.) la patrierşii de la răsărit de au luat blagoslovenie ş-au făcut mitropolit şi i-au dat scaun la o sfântă mănăstire mare , mitropolie în oraşul Sicevii...".

Această acțiune a fost realizată, desigur, nu fără concursul învățatului predicator Grigore Țamblac- unul din cei doi delegați trimişi de Sinodul din Constantinopol pentru o conciliere cu biserica din Moldova. După ce-şi îndeplineşte misiunea , Grigore Tamblac nu se mai întoarce la Constantinopol, ci, la insistența voievodului Alexandru cel Bun, rămâne la Suceava. Domnul țării era conştient de faptul că pentru a-şi realiza intențiile avea nevoie de susținerea şi conlucrarea unor oameni cărturari.

Referitor la originea lui Grigore Țamblac s-a discutat şi se discută mult. Încă în secolul al 19 cunoscutul slavist Polihronie Sârcu scria, că Țamblac descinde dintr-o familie nobilă valahă din Macedonia, care s-a bulgarizat. Obarşia valahă a lui Tamblac este susținută şi de alți cercetători, care, pentru a-şi argumenta spusele, recurg la analiza etimologică a numelui său: Țamblac-samvlah- însuşi valahul, Tam-vlah-Tam-valahul. Numele proprii Tan si Tam se întalnesc frecvent la greci, valahii si slavii din sudul Dunării.

Conform relatărilor cronicarilor noştri Grigore Țamblac s-ar fi aflat în fruntea

solilor trimişi de Alexandru cel Bun la sinodul de unire de la Ferrara-Florenza. În versiunea **Letopiseţului de la Putna** citim:"În vremea lui (Alexandru cel Bun, n.n.) s-au adunat împăratul grecesc şi patriarhul Ţarigradului şi mare mulţime de mitropoliţi la soborul de la Florenza , la papa Romei vechi, şi au fost înşelaţi de latini, şi mulţi dintre dânşii au venit cu bărbile tunse". Aceleaşi tradiţii istorice , pe care le-au cunoscut şi predecesorii, le-a avut la indemană şi Grigore Ureche, care afirma mult mai limpede, că „în zilele acestui domn (Alexandru cel Bun, n.n.) fu sobor mare in Florenza, ţara Italii, adunare mare de părinţi, ca să poată împreuna biserica răsăritului şi cu apusului... Şi de ţara noastră încă au fost trimişi Grigore Ţamblac".

Miron Costin revine în cateva rânduri asupra acestor evenimente în **Cronica Ţării Moldovei şi a Munteniei** şi în **Istoria în versuri polone despre Moldova şi Ţara Românească**, susţinând ca şi predecesorii săi că Alexandru cel Bun şi-ar fi trimis solii la sinodul florentin. Afirmaţie, de altfel, neîntemeiată, deoarece conciliul florentin s-a ţinut în 1438-1439, pe când blajinul voievod nu mai era printre cei vii.

Cercetările ulterioare au demonstrat că voievodul a trimis soli la sinodul ţinut în Constanţa (Germania, n.n.) în1414-1418, şi nu la cel din Florenza. Scopul convocării acestui conciliu a fost înlăturarea schizmei papale şi tentativa unirii bisericilor creştine de răsărit şi de apus, separate în 1054.

Din documentele contemporane lui Alexandru cel Bun (descrierea sinodului de la Constanţa, realizată de Ulrih von Raihental, intitulată „Das concilium so zu Constantz qehalten ist Worden", apărută la Ausburg in 1483), aflăm numele solilor din Moldova-boierii Gheorghe din Sămuşeni şi Stanislav Rotompan. Canonicarul Ulrih von Raihental ne mai informează că la acel sinod , pe langă trimişii domnului, au mai participat delegaţi din 10 oraşe ale Moldovei.

Consemnând aceeaşi tradiţie istorică pe care au cunoscut-o şi cronicarii, Dimitrie Cantemir înclină să creadă că Alexandru cel Bun şi Mare, un ortodox evlavios, nu ar fi tolerat şi alte confesiuni. Mai mult chiar, în capitolul „Despre literele moldovenilor" din **Descrierea Moldovei** Dimitrie Cantemir afirmă că voievodul, pentru a stârpi ereziile catolice, ar fi izgonit literele latine din ţară:"Înainte de soborul bisericesc de la Florenza,-scria Cantemir,- (Cantemir confundă sinodul de la Constanţa cu cel de la Florenza) moldovenii foloseau literele latineşti, după pilda celorlalte neamuri ale căror grai se trage din cel roman, dar când mitropolitul moldovean a trecut la acel sinod-după cum am arătat mai sus- de partea papistaşilor, atunci urmaşul său, cu numele Teoctist-diacon al lui Marcu din Efes, bulgar de neam, ca să stârpească aluatul papistaşilor, l-a sfătuit pe Alexandru cel Bun să izgonească din ţară nu numai oamenii de altă lege, ci şi literele latineşti şi să pună în locul lor pe cele slavoneşti. Cu această râvnă prea mare şi nepotrivită el a ajuns ctitorul cel dintâi al barbariei în care este împotmolită astăzi Moldova ".

După cum menționam mai sus, la sinodul de la Constanța s-a făcut o tentativă de unire a bisericilor creştine de răsărit şi apus. Trimițându-şi solii la conciliu şi cunoscând scopul convocării lui, Alexandru cel Bun era conştient, deci, de necesitatea acestui act, realizarea căruia ar fi contribuit la unirea „puterii creştinătății" împotriva primejdiei otomane. Că nu a izgonit voievodul din țară oamenii de altă confesiune şi că a avut o atitudine tolerantă față de alte credințe, mai mult chiar, nu a îngăduit ura confesională, ne-o demonstrează documentele timpului. Printr-un hrisov de la 30 iunie 1401 Alexandru cel Bun înființează o episcopie pentru credincioşii armeni din țară. Două dintre soțiile voievodului- Margareta şi Ringala- au fost catolice. La insistența Ringalei, Alexandru cel Bun construieşte o frumoasă biserică la Baia. Tot în timpul domniei lui existau în Moldova două episcopii catolice- la Baia şi Siret.

O tradiție istorică cu un conținut similar celei consemnate de Dimitrie Cantemir în **Descrierea Moldovei** a avut o largă circulație pe teritoriul Bulgariei, numai că bulgarii leagă substituirea ritului latin prin cel slavon în biserica valahilor de numele Asăneştilor. În cartea **Țarstvenica ili istoria bolgarscaia**, tipărită la Buda in 1844 şi care cuprinde biografiile regilor bulgari, este reprodusă o tradiție culeasă din „nişte cărti vechi scrise de mână", după cum relatează autorul Paisie, conform căreia „Sfântul Ioan, care a ridicat pe Asăneşti la împrăție..., a invitat pe împăratul Asan de a trecut în Valahia, să o cucerească şi să o curețe de eresul roman, care pe atunci domnea în ea, şi Asan s-a dus , şi a supus amandouă Valahiile sub stăpânirea sa , şi a silit pe valahi, care până atunci citeau în limba latină, să lase mărturisirea romană, şi să nu citească în limba latină, ci în cea bulgară, şi a poruncit ca celui ce va citi în limba latină să i se taie limba, şi de atunci valahii au început a citi bulgăreşte".

Deci, atât moldovenii, cât şi bulgarii din evul mediu nu puneau la îndoială faptul apartenenței valahilor la biserica apuseană şi atribuie substutuirea limbii latine ca limbă a liturghiei prin cea slavonă unui act de violență. Moldovenii -voievodului Alexandru cel Bun, bulgarii-împăratului Asan, care era valah de origine şi care a domnit între anii 1185-1196.

Unii cronicari externi urcă şi mai sus în timp substituirea creştinismului de formă latină la valahi, legand-o de numele regelui bulgar Simion (893-927,n.n.).

Deoarece documentele timpului ne demonstrează cu lux de amănunte că Alexandru cel Bun şi Mare a tolerat în țară şi alte confesiuni, iar tradițiile istorice externe atribuie substituirea limbii latine în biserica valahă unui act de autoritate din partea regilor bulgari, putem afirma că opinia potrivit căreia vrednicul domn al Moldovei ar fi "izgonit din țară nu numai oamenii de altă lege, ci si literele latineşti", nu este întemeiată.

După o lungă şi rodnică domnie marele voievod Alexandru îşi dădu

obştescul sfârşit în anul 1432 şi fu dus să-şi doarmă somnul de veci în cripta domnească de la mănăstirea Bistriţa, pe care o ctitorise.

Poporul l-a numit "cel Mare şi Bun". Tradiţile istrice, trasmise din generaţie în generaţie, l-au înscris în rândul eroilor de legendă. Cronicarii, consemnându-i faptele, i-au cinstit cu pietate memoria pentru "dreptatea şi iscusinţa cu care a cârmuit pe supuşii săi", pentru "multele lucruri bune, pe care au făcut aicea in ţară", ridicând "cetăţile din ruinele cele vechi", înălţând frumoase mănăstiri, zugrăvite de meşteri iscusiţi şi deschizând şcoli, din care au ieşit "scriitori de hrisoave" şi călugări cărturari.

"Basarabia", nr. 2, 1992